

AXIE OH

XOXO

Ya hayatınızın
aşkını bulmak,

sevdiğiniz hayatı
riske atmak demekse?



KARTUSUN



YAYIN NO: 2297

MİLENYUM: 10

XOXO

Axie Oh

Orijinal Adı: *XOXO*

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer

İngilizceden Çeviren: Melda Dinçel

Editör: Nurdan Başalan

Son Okuma: Hasan Ozan Elma

Kapak İllüstrasyon: Zipcy

Kapak Uygulama: Dilan Kaya

Sayfa Tasarımı: Merve Polat

3. Basım: Ekim 2022

1. Basım: Mayıs 2022

ISBN: 978-605-304-745-2

Sertifika No: 43949

© 2020, HarperCollins Publishers

HarperCollins Publishers'in bir birimi olan HarperCollins Children's Books ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

Kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Ajans aracılığıyla Alfa Basım Yayımlar Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor1@artemis yayinlari.com – www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelhavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

AXIE OH

XOXO





BİR

Jay'in Karaokesi, Koreatown Alışveriş Merkezindeki Boba Land 2 Kafe ile Sookie'nin Kuaförünün arasında yer alıyordu.

Tam önünden geçerken kuaförün kapısı açıldı. Hem kuaförün sahibi hem de saç tasarımcısı olan Sookie Kim, "Hey, Jenny-yah!" diye seslendi. Elindeki naylon poşet ve saç düzleştiriciyle kapının önünde duruyordu. "Selam vermeden mi geçiyorsun?"

"Merhaba, Bayan Kim," dedim ve omzunun üzerinden boynumu uzatarak dükkândaki saç kurutma makinelerinin altına yerleştirilmiş televizyondan Kore dizisi izleyen orta yaşlı üç kadına selam verdim. "Merhaba, Bayan Lim, Bayan Chang, Bayan Sutjiawan."

"Selam, Jenny," dediler hep bir ağızdan ve dikkatlerini ekranda gerçekleşmek üzere olan öpüşme sahnesine verdiler. Erkek oyuncu başını bir tarafa, kadın oyuncu da diğer tarafa doğru eğdi. Dudakları buluştuğunda, arka planda yükselen müzik sesiyle birlikte kamera uzaklaştı.

İçerideki kadınlar yapım ekibinin isimlerinin ekranda akmaya başlamasıyla iç çekerek arkalarına yaslandılar. En azından iki tanesi.

Bayan Sutjiawan, "Bu kadar mı yani?" diye sorarak terliğini televizyona fırlattı.

Arkada olanları görmezden gelen Bayan Kim, elindeki poşeti bana uzattı. Ağzı sıkıca kapatılmış *H Mart*¹ poşetinin içindekilerin, sarıp sarmalanmış yiyecekler olduğunu anladım. “Al,” dedi. “Annenle paylaşırsınız.”

“Teşekkür ederim.” Omzumdaki bez çantamı düzelttim ve nazik ikramına karşılık onu eğilerek selamladım.

Bayan Kim, “Cık cık,” diye ses çıkardı. “Annen çok çalışıyor. Biraz evde oturup kızına bakmalı.”

Annemin ofiste geçirdiği zamanın Bayan Kim’in kuaföründe geçirdiği zamanla aynı olduğuna emindim ama bunu dile getirmenin manasız olduğunu öğrenmiştim. Onun yerine saygılı bir genç havasıyla kibarca gülümsedim. İşe yaramış olacak ki Bayan Kim’in yüzü yumuşadı. “Annen seninle gurur duyuyordur, Jenny. Çok başarılı bir öğrencisin. Ayrıca çello çalma konusunda çok yeteneklisin. Eunice’e, iyi müzik okullarının daima en yetenekli öğrencileri kabul ettiğini söylüyorum ama beni dinlemiyor ki.”

“Sookie-ssi!” diye seslendi kadınlardan biri.

Bayan Kim, “Geliyorum,” diye karşılık verdi. O dükkânına girerken ben de yan tarafa doğru ilerledim.

Eunice’le yedinci sınıfta klasik müzik yarışmalarına girmeye başlamıştık. Bu yüzden Bayan Kim, Eunice’le beni hep karşılaştırıyor ve bunu yapmaktan hiç sıkılmıyordu. Bana sürekli iltifat ediyordu ama Eunice’in bu iltifatlardan payını aldığını hiç sanmıyordum. Son zamanlarda onu yarışmalarda da göremez olmuştum. Geçen cumartesi yapılan yarışmaya da katılmamıştı. Gerçi ben katıldım da ne oldu? Sonuçları şu an ceketimin cebindeydi ve Bayan Kim jürilerin benim hakkımda söylediklerini okuyabilseydi övgülerini kendine saklamayı tercih edebilirdi.

Jay’in Karaokesine girerken kapıdaki çan çaldı. Jay amcamın sesi, barla mutfağı ayıran perdenin arkasından yükseldi. “Hemen geliyorum!”

¹ H Mart, Kore-Amerikan süpermarket zinciri. (c.n.)

Tezgâhın arkasına geçip çantamı bıraktım ve Bayan Kim'in verdiklerini, mini buzdolabındaki *soju* şişelerinin arasında sokuşturdum.

Yedi yıl önce babam ve Jay amcam, birlikte karaoke bar işletme üzerine kurdukları çocukluk hayallerini gerçekleştirmek için burayı satın almışlardı.

Jay amcayla kan bağıımız yoktu ama babamla kardeş gibiydiler. Babamın ölümünün ardından Jay amca, okuldan sonra yanında çalışmam için annemden izin istemişti. Annem okul ve orkestra çalışmalarından sonra yeterince vaktimin kalmayacağını düşünerek başta karşı çıksa da Jay amcanın, boş vakitlerimde ödevlerimi yapabileceğimi söylemesi üzerine ikna olmuştu. Hem ben burada büyümüştüm. Babamın barın arkasında Jay amcayla gülerek son kokteyllerini hazırlayışları dün gibi aklımdaydı. Benim için de alcolsüz kokteyl hazırlamayı ihmal etmiyordu tabii.

Senelerce bara girmeme izin verilmedi. Annem, aklıma kötü hatıraların gelmesinden korkuyordu ancak şimdiye dek sadece eğlenerek iyi hatıraları anımsamıştım.

Bar tezgâhının üzerine temizlik spreyini sıktım ve tezgâhı sil-dim. Sonra bar masalarına yöneldim. Ana salonda müşteri yoktu ama göz ucuyla gördüğüm kadarıyla karaoke odaları doluydu.

“Ah, Jenny! Senin olduğunu tahmin etmiştim.” Elinde iki karton tabağa koyulmuş sıcak yemekleri taşıyan Jay amca, arka taraftan çıktı. “Bugünün özel yemeği, *bulgogi taco*.² Aç mısın?”

“Açlıktan ölüyorum.” Bar taburesine oturdum. Jay amca tabaklardan birini önüme bıraktı. Tabakta özel sosunda marine ettiği bulgogi, kıvırcık salata, domates, peynir ve *kimçi* ile doldurulmuş iki taco duruyordu.

Ben nefes almadan yemeğe gömüldüm. Jay amca barın üzerindeki televizyondan Netflix'i açtı ve filmlere bakmaya başladı.

² Bulgogi taco, sözlük anlamı “ateş eti” olan, ince kesilmiş ızgara bonfile dilimlerinden yapılan bir Kore yemeği. (c.n.)

Bu, bizim ritüelimizdi. Bar, akşamın geç saatlerinde anca kalabalıklaşıyordu ve biz de o zamana kadar yemek yiyip, Asya mafya filmleri izliyorduk.

“İşte oldu!” dedi, klasiklerden birini seçerek. *Ajeossi* olarak da bilinen *The Man from Nowhere*³ filmini açtı. Genç komşusu kaçırıldıktan sonra onu geri getirmek için yolculuğa çıkan, hayata küsmüş eski bir polisin maceralarını anlatan aksiyon ve gerilim filmiydi. *96 Saat*⁴ filminin Kore versiyonu gibiydi ama çok daha iyisiydi. Çünkü Won Bin⁵ oynuyordu. Won Bin, içine girdiği tüm projeleri güzelleştirirdi.

Jay amca alt yazıyı ayarlar ayarlamaz, yemeğimizi yiyerek filmi izlemeye ve Won Bin’in *ajeossi*⁶ olma konusundaki inandırıcılığını sorgulamaya koyulduk. Jay amca müşteriler geldiğinde sesi kısıp onları odalara yönlendiriyordu, bense bir gözümü müşterilerin yiyecek ve içecek siparişlerini bildirdikleri monitörden ayırmıyordum.

Saat dokuz olduğunda odaların yarısı dolmuş, film de bitmişti. Hoparlörlerden K-pop şarkıları yükselmeye başlamıştı bile. Jay amca her ay YouTube’da hazırlanan en iyi 100 müzik videosu listesini buluyor ve televizyona yansıtıyordu. Aynı renk kostüm giyen ve popüler elektro-pop bir şarkı eşliğinde senkronize şekilde dans eden bir kız grubunu izlemeye daldım.

Okulumdakilerin aksine K-pop işine, yani aslında pop müzik işine, pek alışmamıştım. Hayatımın müzik listesi Bach,⁷ Haydn⁸ ile Yo-Yo Ma’dan⁹ oluşuyordu.

³ Hiçbir Yere Ait Olmayan Adam (*Ing. The Man from Nowhere, Korece Ajeossi*), başrolünde Won Bin’in oynadığı, Lee Jeong-beom tarafından yazılıp yönetilen, 2010 yılı Güney Kore yapımı aksiyon-gerilim filmi. (e.n.)

⁴ *96 Saat (Taken)*, 2008 yılı Avusturalya yapımı aksiyon filmi. (e.n.)

⁵ Won Bin, 10 Kasım 1977 doğumlu, Güney Koreli oyuncu. (e.n.)

⁶ *Ajeossi*, Güney Kore’de orta yaşlı erkeklere hitap biçimi. (e.n.)

⁷ Johann Sebastian Bach, Alman besteci. (e.n.)

⁸ Franz Joseph Haydn, Avusturyalı besteci. (e.n.)

⁹ Yo-Yo Ma, Çin kökenli Amerikan çellist ve söz yazarı. (e.n.)

Jay amca tezgâhın diğer tarafında, bir bardağı inceledikten sonra elindeki bezle kurularken, “Bu hafta önemli bir sınavın yok muydu?” diye sordu.

Mideme ağrı girdi. “Cumartesiydi.” Hüzünle gülümsedim. “Sonuçları bu sabah aldım.”

“Öyle mi?” Kaşların çatı. “Kaçınıcı olmuşsun?”

“Kazanmışım.”

“Ne? Öyle mi? Tebrik ederim, kızım!” Yumruğunu havaya kaldırdı. Barda taco yiyenlere doğru uzanıp, onları korkutarak, “Yeğenim bir şampiyon,” dedi.

“Evet...” Parmağımı, tezgâha kazınan ve kalp işaretiyle birbirine bağlanan iki harfin üzerinde gezdirdim.

“Ne oldu?” Bardağı bırakıp tezgâhın üzerine dayandı. “Canını sıkan bir şey var.”

“Jüri bana yorum yazmış.” Buruşturulmuş, sonra düzeltilmiş ve dörde katlanmış kâğıdı cebimden çıkarıp ona uzattım. “Sonraki yarışmalarda bana yardımcı olması için.”

Jay amca kâğıtta yazılanları okumaya başladı. Bense çoktan hepsini ezberlemiştim.

“Jenny, müziğin tüm teknik unsurlarında yetkin ve yetenekli bir viyolonselci olsa da onu mükemmel eğitilmiş birinden olağanüstü sanatçıya taşıyacak kıvılcımdan yoksundur.”

Gelecek sene benim gibi yüzlerce çello sanatçısı ülkenin önde gelen müzik okullarına başvuracaktı ve iyi okullardan birine gitmek için mükemmel olmam yetmiyordu. Olağanüstü olmam gerekiyordu.

Jay amca kâğıdı bana geri uzattı. “Yetenekli ve teknik unsurlarda yetkin. Ben bunu kötüye yormadım.”

Kâğıdı cebime sokuşturdum. “Bana ruhsuz robot dedikleri yeri okumamışsın.”

Güldü. “Orayı atlamışım belli ki.” Yine de biraz anlayışlı davranmak için, “Hayal kırıklığına uğramanı anlıyorum. Ama bu bir eleştiri. Sürekli eleştiri alıyorsun zaten,” diye ekledi.

Hayal kırıklığımlı kelimelere dökmeye çalışarak, “Bu sadece eleştiri değil ki,” diye karşı çıktım. “Gelişime açık bir nokta yok. Müzikte duygular perdelerle ve dinamiklerle ifade edilir. Ben bunlarda iyiyim.”

Jay amca bana yan yan baktı.

“Kıvılcımım olmadığını söylemişler.”

İç çekerek tezgâha dayandı. “Bence sen, istediğin şeyin peşinden gitmek için gereken ateşi yakacak kıvılcımını henüz keşfedememişsin. Mesela babanla burayı açarken herkes bize para kaybedeceğimizi söylemişti. Annen bile onların tarafındaydı. Fakir bir çocukluk geçirdiği için onu suçlayamıyorum tabii. Zor olacağını, belki de başaramayacağımızı biz de biliyorduk ama yine de hayalimizin peşinden gitmek istedik.”

“Peki, bunun benim müzik okullarını etkileme maceramla,” dedim yavaş yavaş, “ne alakası var?”

“Hemen *Jenny* dilinden açıklayayım sana. Akşamüstü izlediğimiz film var ya, Ajeossi? Won Bin’in oynadığı karakterin meşhur bir sözü var: *Yarın için yaşayanlar, bugün için yaşayanlardan korkmalı*. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?”

“Hayır,” dedim, “sen açıklarsın ama.”

“Yarın için yaşayanlar risk almazlar. Karşılaşacakları sonuçlardan korkarlar. Bugün için yaşayanların ise kaybedecek hiçbir şeyi yoktur ve bu yüzden dişini tırnağına takarak savaşırlar. Belki sen de geleceğin ve müzik okuluna girmek hakkında endişelerini bir kenara bırakıp an’ı yaşamalıdır. Yeni deneyimler yaşa, yeni arkadaşlıklar kur. Kendini biraz an’a bırakırsan istediğin hayatı yaşayacağından eminim.” Kapı açıldı ve yeni müşteriler geldi.

“Hoş geldiniz!” diye seslenerek barın arkasından çıktı ve müşterileri karşılamaya geçerek beni düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Anneme mesaj atmayı düşündüm ama ne diyeceğini biliyordum. Daha fazla alıştırmaya yapmalıydım, hatta Eunbi ile özel ders almalıydım. Jay amcayı da dinlememeliydim. O an’ı yaşayıp

hayallerinin peşinden gitmekten bahsederken, annem daha ras-yonel biriydi. Anneme göre çok çalışır ve tüm dikkatimi buna verirsem başarılı bir çello sanatçısı olabilirdim.

Bunların dışındaki her şey, dikkat dağıtmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Gerçi ben çok çalışmama rağmen -Bayan Kim ve tahminimce Eunice bunun farkındaydı- yine de eleştiriliyordum.

Jay amca haklı olabilirdi.

“Kafana takma, evlat,” dedi müşterileri karşılayıp döndükten sonra. “Halledersin sen. Bu akşam erken dönüp biraz dinlenmek ister misin? Bomi birazdan burada olur.” Bomi, gece vardiyasında çalışan UCLA¹⁰ öğrencisiydi. “Gitmeden 8 numaraya uğrasan yeter. Makinedeki süreleri doldu ama henüz odayı boşaltmadılar.”

İç çektim. “Olur.” Tabureden inip koridorda ilerlemeye başladım. Burada en sevmediğim iş, müşterilerle yüz yüze gelmekti. Neden kuralları okumuyorlardı ki?

Eyaletteki çoğu karaoke barda ödemeler çıkışta, saatlik tarife üzerinden yapılıyordu ve süre hesabını müşteriler tutuyordu. Jay amca ise kendi barını Kore’dekiler gibi odanın içindeki geri sayım ekranından takip edilebilecek şekilde, ön ödemeli olarak işletiyordu. Böylece kimse fazladan ödeme yapmak zorunda kalmıyordu. Eğer süreyi uzatmak isterlerse odanın içinden kendileri zaman ekleyebiliyorlardı. Annem her zaman Jay amcanın ticari zekâsı olmadığını söyleyip duruyordu.

8 numaralı odanın kapısı kapalıydı ve içeriden ses gelmiyordu. Süreleri dolduğu için de bu gayet normaldi. Kapıyı bir kere tıkladıktan sonra açtım.

Burası yirmi kişi kapasiteli, barın en büyük VIP odasıydı.

İçeride bir kişinin olduğunu görmek beni şaşırttı. Benim yaşlarımda bir erkek, sırtını duvara vererek köşede oturmuş ve gözlerini kapatmıştı.

¹⁰ Ucla, (Kaliforniya Üniversitesi), ABD’nin Kaliforniya eyaletinin Los Angeles şehrinde kurulu bir araştırma üniversitesi. (e.n.)

Başka biri daha olup olmadığına dair bir iz aradım. Uzun masanın üzerinde ne yemek vardı ne de içki. Burayı tek başına kiraladığına göre zengin biri olmalıydı. Kıyafetleri de pahalı görünüyordu. Üzerinde ipek gömlek ve bacaklarını saran siyah bir pantolon vardı. Sol kolu alçıdaydı. Sağ kolunda bir Rolex takılıydı. Bir de dövme mi vardı ne?

Hangi genç, koluna boydan boya dövme yaptıırırdı ki?¹¹

Yüzüne baktım ve gözlerinin açıldığını görünce irkildim. Bir şey söylemesi için bekledim ama sessizliğini korudu. Boğazımı temizledim. "Süreniz doldu. Eğer süreyi uzatmak istiyorsanız saati elli dolardan ödeme yapmanız gerekiyor. Yoksa odayı boşaltmanızı isteyeceğim."

Kelimeler düşündüğüm daha kaba çıkmıştı dudaklarımdan. Moralimi bozduğu için jüriyi suçladım.

Sessizlik uzadı ve tavandan sarkan disko topundaki ışıklar gibi büyüdü.

Belki de İngilizce bilmiyordu. Koreli olabilirdi. Amerikalı gençler bu kadar zevkli giyinmiyordu zaten.

Bu sefer de şansımı Korece denedim. "Shigan Jinaseyo. Nagaseyo."¹² Saygı ifadeleri kullandığım için kibar konuşmuş sayılıyordum.

"İlk seferinde de duymuştum," dedi İngilizce. Kısık ama hoş bir ses tonu vardı. Biraz aksanı vardı, kelimeleri yuvarlıyordu.

Yanaklarım kızardı. "Neden cevap vermediniz o zaman?"

"Alınmalı mıyım, diye düşünüyordum."

Mevcut karaoke şarkılarının listesinin olduğu büyük kitabı işaret ettim. "Kurallar, şarkılar kitabının kapağında yazılı. On beş dakika içinde süreyi uzatmazsanız odayı hemen boşaltmanız gerekiyor."

Omuz silkti. "Param bitti."

¹¹ Güney Kore'de dövme yaptırmak yasak olmasa da hoş karşılanmamaktadır. Dövme konusunda tabuları olan Kore toplumu, bu işlemin kişinin saflığını yok ettiğini düşünmektedir. (c.n.)

¹² Korece "Süreniz doldu, dışarı çıkar mısınız?" (c.n.)

Gucci ayakkabılarına baktım. "Pek inanmadım."

"Benim değil onlar."

Kaşlarımı çattım. "Çaldın mı yani?"

Bir an durup yavaşça, "Öyle de denebilir," dedi.

Yalan mı söylüyordu acaba? Nedense buna pek inanmamıştım. Onu bara girerken görmediğime göre en az iki saattir burada olmalıydı. Bir şeyden saklamıyorsa kim, neden böyle bir şey yapardı ki? Ajeossi'den de etkilenmiş olabilirdim ama aklıma tek bir son geliyordu.

Bir adım attım. Hareketimi tekrar edencesine duvardan uzaklaştı.

"Senin..." dedim alçak bir sesle, "yardıma ihtiyacın var mı?"

Filmlerde benim yaşımdakiler çetelere kendi rızalarıyla katılmıyorlardı.

Omuz silkti. "Şu anda elli dolar çok iyi giderdi."

Başımı salladım. "*Başın dertte mi* demek istemiştin. Çeteyle falan?"

Gözleri hafifçe açıldı. Bana baktı. Ne demek istediğimi anlamış olacak ki bakışlarını çevirdi. "Anladın demek..."

Hızla başımı salladım. "On altı ya da on yedi yaşındasın," diye üsteledim. Amerika Birleşik Devletleri'nde reşit olmayanları koruyan yasalar var." Belki onu kardeşi ya da arkadaşıyla tehdit ediyorlardı. "Yardıma ihtiyacın varsa çekinmeden söyleyebilirsin."

Kısa bir sessizlikten sonra yumuşak ses tonuyla, "Beni kurtarmanı isteseydim kurtarır mıydın?" diye sordu.

Kalbim sızladı. "Denerim."

Gözlerini benimkilere dikti. Nefesim kesildi. Birinin bu denli yakışıklı olması neredeyse haksızlıktı. Pürüzsüz cildi, koyu renkli gözleri, yumuşak saçları ve dolgun, kiraz renkli dudakları vardı.

Başını önüne eğdi, omuzları titremeye başladı. Ağlıyor muydu? Ona doğru yaklaştım fakat...

Gülüyordu. Hatta sağlam eliyle dizlerini dövüyordu.

Terbiyesiz. Bir de onun için *endişelenmişim*.

Kapıyı vurup çıktım.

Jay amca başını süre eklediği ekrandan kaldırıp bana baktı. Yüzümdeki ifadeyi görünce iç çekti. “Çıkıyor mu? Ben hallederim, sen merak etme.”

Barın arkasından çıkacağı anda elimi kaldırdım. “Bekle.” Biraz önce söyledikleri beynimin içinde çınlamıştı. *Anı yaşa.* “Ben hallederim.”



iki

Odaya girdiğimde çocuk hâlâ köşede duruyordu. Sözlerime kulak asmadığı için alınmam gerekiyordu ama bunu kafama takmayacaktım.

“Şöyle yapacağız,” dedim. “Odaya yirmi dakika ekleyeceğim.” Kaşlarını kaldırdı. “Ne kadar cömertsin.”

“Hediye olarak değil ki. Karaoke yarışması yapacağız.”

Boş gözlerle bana baktı.

“Dur, sana göstereyim.” Karşısındaki koltuğa geçtim ve karaoke makinesinin kumandasını alıp *puan* tuşuna bastım. “Şarkı bittiğinde makine, performanslarımıza puan verecek,” diye açıkladım. “Sen kazanırsan odaya bir saat daha ekleyeceğim. Bedava. Ben kazanırsam da gideceksin.”

Bunu yaparak kendimi bile şaşırtmıştım. Kırk yıl düşünsem tanımadığım birine, benim yaşlarımda ve hayatımda gördüğüm en çekici insana, karaoke yarışmasında meydan okuyacağım aklıma gelmezdi. Ancak jüriden gelen eleştiriden sonra bu konuda bir şeyler yapmaya karar vermiştim bir kere.

Jay amcam haklı olabilirdi. Belki konfor alanından uzaklaşmak ve kendime bir şans vermek fark yaratabilirdi.

O, teklifimi düşünürken, ben dudağımı ısırarak bekledim. Aslında iki türlü de kazanacaktı. Para vermediği için önünde sonunda gitmesi gerekecekti. Bu yüzden ya kaçınılmaz sona boyun eğecekti ya da klimalı, görece konforlu bir yerde fazladan bir saat geçirecekti.

Nihayet şarkı defterini eline aldı. "Pekâlâ. Oynayacağım. Ancak hayal kırıklığına hazır ol. Şarkı söyleme konusunda başarılıyım." "

Yüzündeki sırıtıştan, bir saatlik zaferinin tadını çıkartacağı belli oluyordu. Ancak onun bilmediği bir şey vardı; sesim iyi olmasa da karaoke makineleri ses perdesine göre puan veriyordu. Benim ses perdem ise mükemmeldi.

Şarkı defterini, masanın üzerinden bana doğru uzattı.

"İhtiyacım yok." Kumandayı alıp şarkıcıları isme göre sıraladıktan sonra seçimimi yaptım. Gloria Gaynor'ın "*I Will Survive*" şarkısının sözsüz versiyonu çalmaya başladı.

Mikrofonu elime alıp ayağa kalktım. Şarkıyı söylemeye başladım. Bunu seçmemin sebebi, temposunun hızlı olmasıydı. Düşünmeye ya da nefeslenmeye vaktim olmamalıydı. Ayrıca "*Arkânı dön ve çık. İstenmiyorsun artık,*"¹³ derken de pek zorlanmıyordum.

Şarkı bittiğinde kendimi koltuğa bıraktım. Puanım ekranda belirdi: 95.

Çocuk eliyle yavaşça alkışladı. "Bu... çok farklıydı."

Nefesim kesilmiş, yanaklarım kızarmıştı. "Sekiz dakikamız kaldı. Hemen şarkını seç."

Başımı kaldırdığımda bana baktığını gördüm. "Sen seç."

"Emin misin?" Defteri elime alıp en son eklenen şarkıları karıştırmaya başladım. "Pişman olacaksın." Amerikan şarkılarında pek seçenek yoktu ama Kore şarkıları son iki sayfayı dolduruyordu. Şarkıcı isimlerini yüksek sesle okudum.

"XOXO mu? Ne komik bir isim bu?" diyerek güldüm.

Yüzünü ekşitti. "Yedi dakika."

¹³ Gloria Gaynor'ın "*I Will Survive*" şarkısında geçen sözler. (e.n.)

Seçenek çoktu. Güçlü taraf olduğum için neşem yerine gelmişti. “İngilizce bir Kore şarkısı ister misin?”

“Fark etmez.”

“Yani *noraebang*¹⁴ burası. Kore şarkısı söyleyebilirsin. Ben o konuda pek bilgili değilim sadece.”

“Nasıl yani? Milli marşı da mı bilmiyorsun?”

Tereddüt içinde okkalı bir cevap vermek istedim. Birden aklıma geldi. “Bir tane biliyorum.”

“Adı ne?” diye sordu.

“Adını bilmiyorum,” dedim ve melodisini mırıldandım. Uzun zamandır da dinlememiştim. “Kusura bakma.” Bu konuyu açtığım için kendimi aptal gibi hissederek başımı salladım.

“*Gohae*”

Gözlerimi kırptım. “Efendim?”

“*İtiraf*. Şarkının adı bu. Çok meşhur.”

Ona baktım. Birkaç notadan şarkıyı anlaması, beni şaşkına çevirmişti. “Babamın en sevdiği şarkılardan biriydi.”

“Benim babamın da,” dedi.

Kaşlarımı çattım. “Senin en sevdiğin şarkılardan biri mi?”

“Babamın.”

Babalarımızın hayatta olmadığını vurgular gibi konuştuğumuzu fark edince ikimiz de sessizliğe büründük.

Uzanıp kumandayı aldı ve dili İngilizceden *Hangıl*¹⁵ alfabesine çevirdi ve hızlı, kendinden emin hareketlerle tuşlara bastı.

Notalar duyulmaya başladığında içimi bir sakinlik kapladı. Bu şarkı... Ben, melodiyi ve klavyenin özgün sesini dinlerken çocuk, şarkıya girdi. Nefesim birden kesildi.

Daha önce sözlerine dikkat etmemiştim. Şimdi ise kelimeler ipek gibi etrafımı sarıyordu.

¹⁴ Noreabang, şarkı söylenen oda. Korece “şarkı” ve “oda” kelimelerinin birleşiminden oluşmuştur. (c.n.)

¹⁵ Hangıl, Kore alfabesi. (c.n.)

Tüm dünyayı karşısına almak pahasına birini sevmekten bahsediyordu. Sesi mükemmelden oldukça uzaktı. Kalındı, perdeleri tutturamıyordu. Her kelimesinde acemilik, kırılganlık vardı.

Aklıma, beş yıl önce babamın hastanedeki yatağının ucunda bağdaş kurarak oturduğum gün geldi. Örtünün üzerinde kart oynuyorduk ve arka planda bu şarkı çalıyordu. Gülüyorduk. Neredeyse gözlerimizden yaşlar akacak kadar gülüyorduk. Bir anda, *mutlu* olduğumu düşünmüştüm. O anın bitmesini istemiyor, sonsuza kadar o anda yaşamayı arzuluyordum.

Ancak hiçbir şey sonsuza kadar sürmüyordu.

Ekranda puan belirdi: 86.

Makinedeki süre doldu. Çocuk ayağa kalkıp üstünü düzeltti. Hemen doğruldum.

"Teşekkür ederim," dedi çekinerek. Hafifçe eğilerek selam verdi. Ben de ona aynı şekilde karşılık verdim.

Onun kazanması gerektiğini, herhangi bir jürinin ona benden daha yüksek puan verebileceğini söylemek istedim. Sonuçta iyi şarkıcı şarkıyı en iyi söyleyen değil, söylerken dinleyenlere bir şey hissettirendi. Şarkısının hafızamda ve kalbimde açtığı hatıra penceresi ortadaydı. Onun kıvılcımı vardı. Bu kıvılcımı nasıl bulduğunu ve benim kendi kıvılcımımı nasıl bulacağımı sormak istedim. Ancak hiçbir şey söyleyemedim. Sessizce odadan çıktı. Kapı arkasından kapandı.



ÜÇ

Barın olduğu kısma geldiğimde UCLA kazağını çıkaran Bomi'yle karşılaştım. “Selam, Jenny,” dedi beni görünce. “Eve mi gidiyorsun?” Kazağını ve diğer eşyalarını barın arkasına taşıdı. “Olymic ve Normandie'den geçme. Kore festivali gibi bir şey var, tüm sokakları kapatmışlar.”

Jay amca, mutfağı ayıran perdenin arkasından, üzerinde kimçi, kızarmış pirinç ve yumurta olan bir tabakla çıktı.

Bomi kendi çantasını koyup benimkini çıkarırken kafasını kaldırmadan, “Patron,” dedi. “Pazar günü erken çıkabilir miyim? Ekonomi finaline çalışmam lazım.”

“Olur, olur. Anlayışlı davranmazsam neye yararım ki?” Bana baktı. “Buzdolabındaki artan yemeklerini unutma.”

“*Banchan*¹⁶ onlar, artan yemek değil,” diye düzelttim.

“Of ya,” diyerek araya girdi Bomi, “keşke biri bana da meze getirse. Her gün pilav pişiricisinde *ramen* yapmaktan sıkıldım.”

Jay amcayla ona döndük. “Neden ocağı kullanmıyorsun?”

Bomi omuz silkti. “Odamdan çıkmayı pek istemiyorum.”

Jay amca tepsiyi ona uzattı. “İşe gelerek bizi onurlandırıyorsun.”

¹⁶ Banchan, pilav eşliğinde servis edilen, çeşitli Kore mezeleri. (e.n.)

Gülümseyerek başımı salladım ve Bayan Kim'in verdiği mezeleri almak için mini buzdolabına eğildim. Saklama kabını göğsüme dayadım. Artık çıkmam gerekiyordu ama barın arkasında biraz daha oyalandım. Bomi, kızarmış pilavla kimçiyi müşteriye götürmeden önce ekrandan *indie rock* listesi seçti. Masalardan birinde oturan üniversiteli dört genç, "Geonbae!"¹⁷ diye bağırarak bardaklarını tokuşturdular.

Göğsüm sıkıştı. Jay amcayla Bomi'nin yardıma ihtiyacı olacağı belliydi. Hemen gitmeme gerek yoktu. Ertesi sabah çello dersim için erken kalkacaktım ama biraz daha kalabilirdim.

"Jenny, sen hâlâ burada mısın?" Jam amca elinde tuttuğu içi oyulmuş karpuz, soju ve lime suyuyla doldurulmuş karpuz kabuğuyla yanıma geldi. "Acele etmezsen otobüsü kaçıracaksın." Tezgâhın arkasına geçip omzunun üzerinden bana seslendi. "Eve varınca mesaj at."

Kovulmuştum. Derin bir nefes alarak çantamı omzuma taktım ve ön kapıya yönelip dışarı çıktım. Serin hava yüzüme çarptı.

Saat neredeyse on olmuştu ama çevredeki dükkânların neon tabelalarının yaydığı ışık yüzünden etraf gündüz kadar aydınlıktı. Sookie'nin Kuaförü kapalıydı ama Boba Land 2'deki örgülü saçlı garson bir yandan sakız çiğniyor bir yandan da telefonun ekranını kaydırıyordu. Köşedeki Kore usulü barbekü restoranı ise kömür ateşinin üzerinde etlerini pişiren üniversiteli öğrencilerle ve beyaz yakalılarla cıvılcıydı.

Durağa yanaşan otobüsün yolcu indirmeye başladığını gördüm ve adımlarımı hızlandırdım. Bilet ücretini ödeyip -Bayan Kim'in mezelerini de elimden bırakmadan- tutuna tutuna arkaya doğru ilerledim. Otobüs hareket ettiğinde savruldu ve çantam, oturan yolculardan birine çarptı.

"Özür dilerim," dedim gözlerimi kırparak. Yolcu, başını kaldırdı.

O çocuktü. Karaoke bardaki çocuk.

¹⁷ Korece "Şerefe!" (c.n.)

“Senin burada ne işin var?” diye çıkıştım. Cevap çok netti, otobüsle bir yere gidiyordu belli ki. “Yani, paran kalmamıştı hani?”

Biletini gösterdi. “Peki sen? İşten mi çıktın?” Duraksadı. Mükemmel dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. “Yoksa beni mi takip ediyorsun?”

Kekeledim. “Hayır... etmiy...”

“Oturacak mısınız?” Arkamdaki kadın, omzuma dokunarak boş koltuğu işaret etti.

“Yok, hayır.” Yana çekilerek kadına yol verdim. Şimdi de tuhaf bir şekilde onların önünde dikiliyor gibiydim. Utancımdan yüzüm kızarmıştı. Arkamı dönüp otobüsün diğer tarafına geçtim.

Otobüs 8. Caddede durdu. Bir grup üniversite öğrencisi ve permalı, kısa, beyaz saçlarıyla yaşını belli eden, Koreli bir nine otobüse bindi. Öğrenciler bardan çıkmış olmalıydı çünkü yüksek sesle konuşuyorlardı. Ayrıca nefesleri tavuk ve bira kokuyordu. Oturacak yer olmadığı için tutunarak koridora sıralandılar. Sohbetleri öyle derindi ki aralarından geçmeye çalışan yaşlı kadını fark etmediler bile.

Otobüs hareket etti. Öğrencilerin arasından geçmeye çalışan ninenin yüzünde korku dolu bir ifade belirdi. Başını kaldırdı ama tutunma demiri çok yüksekteydi. Otobüs çukura girdiğinde nine iyice sendeledi.

“Dikkat edin,” diyerek ona doğru atıldım.

Karaoke bardaki çocuk, kadını kolundan yakaladı. “Halmeoni,”¹⁸ dedi Korece. Nine onu görünce irkildi. “İyi misiniz?” Nine, başını *iyiyim* dercesine salladı. Nineyi pencere kenarından kendi koltuğuna doğru çekti. “Lütfen oturun,” dedi. Nine koltuğa geçip, çocuğun kolunu okşayarak Korece teşekkür etti.

Başka yöne döndüm. Kalbim ağzımdaydı resmen. Nine düşebilirdi. Çocuk onu fark etmeseydi, yerini ona vermeseydi, refleksleri bu kadar kuvvetli olmasaydı nine çoktan düşmüştü.

¹⁸ Korece “Nine!” (c.n.)

Birileri, sağımdaki tutunma demirini tutunca bir gıcırtı duydum.

Otobüs, festival tezgâhlarının sıralandığı konik caddeden geçerken dışarıyı izleyemeye koyuldum.

Karaoke odasındaki çocuk pencereye doğru eğildi. "Dışarıda ne oluyor?"

Halmeoniyi kurtardığı için ona karşı kendimi sorumlu hissetmeye başlamıştım. "Los Angeles'ta her sene yapılan Kore festivali. Birkaç caddeyi kapatmışlar." Kaşlarını kaldırdığında alnında birkaç çizgi oluştu. *Buralı değilse caddeleri de bilmiyordur*, diye düşündüm. "Nereye gitmek istiyorsun?"

"Emin değilim."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

"Şu an firardayım."

Gülümsemesi için bekledim ama yüzünde hem ciddi hem de üzgün bir ifade vardı.

"Mafyadan mı?"

Yüzünde tatminkâr bir gülümseme belirledi.

"Şeyden..." Dudakları büküldü. "Chaegim-kam. İngilizcesi neydi?"

"Sorumluluk." Kore kültüründe, çöpleri atmaktan tutun da aileni utandırmayacak şekilde davranmaya kadar birçok farklı anlama gelen bir kelimeydi bu. Penceredeki yansımasından onu inceleyerek ne tür bir sorumluluktan bahsettiğini anlamaya çalıştım.

Akşamın erken saatlerinde karaoke barın odasına girdiğim anı düşündüm. İki saat boyunca içeride yalnızdım. Şimdi de nereye gideceğini bilmeden bir otobüse binmişti. Bir tarafım, hem de büyük bir tarafım, onun neden kaçtığını, neden kaçmak zorunda olduğunu merak ediyordu. Fakat diğer tarafım, korkunç duygulardan kurtulmanın tek yolunun kaçmak olduğunu hatırlatıyordu.

"Ne olursa olsun," dedim, "sorumluluklarının arasında kendine vakit ayırmak önemlidir. Kendine vakit ayırmazsan başkalarının yanında da olamazsın."

Yaşıtım olan birine nasihat vermek tuhaftı ama bunları duymaya benim de ihtiyacım vardı. Neyse ki duyduklarını kulak arkası etmediği belliydi. Dudakları düşünceli bir şekilde büküldü. Benimle göz göze gelmeye çalıştı. Bakışlarında kalbimi titreten bir şey vardı.

“Böyle bir söze inanmak, benim için kolay değil,” dedi. Bu yakınlıktan gözlerinin canlı ve sıcak kahverengisini daha iyi görebiliyordum. “Ama bunu istiyorum.”

Arkadaki biriyle çarpışınca irkilerek küfretti. Pozisyonunu değiştirerek iyice bana sokuldu. Ona çarpan kişi, üniversite öğrencilerinden biriydi. Arkadaşlarıyla şakalaşmaya devam etti.

Ninenin başına gelenlerden etkilendiğim için, “Hey,” diye seslendim. “Kolunun kırık olduğunu görmüyor musunuz? Biraz açılın.”

Bu sırada otobüs Olympic durağına gelmişti. Kapılar açıldı ve yolcular inmeye başladı. Üniversite öğrencisi, onunla neden böyle konuştuğumu anlamamış gibi bana baktı. Sonra tersleyerek, “Burası, özgür bir ülke,” dedi.

“Aynen öyle,” diye bağırdım. “Başkalarına karşı düşünceli davranmak ya da pisliğin teki olma konusunda özgürsün.”

Sözlerime, sessiz kalarak karşılık verdi. Yüzü, tuhaf bir şekilde kızarmaya başladı. Kahretsin!

Bardaki çocukla göz göze geldik. Elime uzandı. Ne olacağını hiç düşünmeden elini tuttum ve birlikte, kapılar kapanmadan kendimizi dışarı attık.



DÖRT

Kendimizi festivalin ortasında bulduk. Caddenin üzerinden geçen pankartta “*LA Kore Festivali*” yazıyordu. Altına da daha küçük harflerle şöyle bir not düşülmüştü: “*Elli yıldır Los Angeles’ın kültürel çeşitliliğini kutluyoruz.*” Caddenin kenarlarına sıralanmış yemek arabalarında geleneksel Kore yemekleri satılıyordu: *Gochujang*¹⁹ ve *odeng*²⁰ ile karıştırılarak et suyu içinde kaynayan *tteokbboki*,²¹ daha evrensel yemekler arasında mozzarella ve cheddar peyniri ile ızgara yapılmış deniztarığı, hamura sarılmış ve kızartılmış sosis.

Karaoke barda tanıştığım çocukla hâlâ el ele tutuştüğümüzü fark edince hemen elimi çektim.

Yanaklarım kızardı ve “Pardon,” dedim. “Neredeyse otobüsten atılacaktık.” Aslında otobüsten kendimiz kaçmıştık ama ikisi de aynı şey sayılırdı.

Yine de kendimi kötü hissediyordum. O, nereye gideceğini bilmiyordu ama kendini Jay’in Karaokesinden birkaç cadde ileride bulmayı beklemediği belliydi.

¹⁹ Gochujang, acı bir sos. (c.n.)

²⁰ Odeng, balık cipsi. (c.n.)

²¹ Tteokbboki, acılı pirinç kızartması. (c.n.)

Pankarta bakarak, "Burası atılmak için de güzel bir yer," dedi.

"Etrafa bakınmak ister misin?" diyerek belli belirsiz bir şekilde çevreyi işaret ettim. "Madem geldik."

Gözlerime baktı. Göğsümde yine o tuhaf his oluştu.

"Çok isterim."

Yemek arabalarının olduğu caddede yürümeye başladık. Aklımın bir ucunda, doğrudan eve gitmek vardı. Evvelinde karaoke barda, cebimde yarışmanın sonucunun yazılı olduğu kâğıt hışırdayıp dururken bir şeyler yapmam gerektiğini hissetmişim. Bir nevi içgüdüyle hareket ediyordum. Ancak yarışma için ona meydan okumanın pek de akıllıca olmadığını biliyordum. Doğruyu söylemek gerekirse eve gidip ertesi sabahki dersim için dinlenmeliydim.

Öte yandan... Eve gitmek istemiyordum.

Uzun zamandır eğlenmediğim kadar eğleniyordum ve bir geceliğine bu hisleri beslemekten zarar gelmezdi.

"Benim adım Jenny bu arada." Elimini uzattım. El sıkıştık.

"Benimki de..." Duraksadı. "Jaewoo."

Adını unuttuğu için onunla dalga geçmek üzereydim ki tanıdığım birini görür gibi oldum. Kadın, çadırlardan birine girip gözden kayboldu.

"Korece adın da mı Jenny?" diye sordu elimi bırakarak.

"Korece adım Jooyoung."

"Jooyoung." Her harfin üzerine basarak tekrarladı. "Joo. Young. Jooyoung-ah."

"Evet ama kimse bana bu isimle seslenmez." Biraz terlemiştim. Uzatılan plastik yelpazelerden birini alıp kendimi yellemeye başladım.

Festivalde farklı türden işletmelerin reklamını yapan tezgâhlar da vardı. Izgara tavuk şiş (ya da *dakkochi*²²) satan arabanın yanından geçtik. Dev eldivenler takmış bir ajeossi, bir eliyle şişleri çevirirken bir eliyle de diğer şişleri sosa batırıyordu. Ardından şişlerin iyice kızarması için ateşi harladı. İki genç kadının arabaya doğru geldiğini gördüm.

²² Dakkochi, ızgarada soğan ve tavuk şiş ile yapılan, Güney Kore sokak yemeği. (c.n.)

Etkileyici el hareketlerine devam eden ajeossi, genç kadınlardan birinden yirmi dolar aldı ve şişleri tabağa koyup diğer genç kadına uzattı.

Jaewoo, "Seul'deymiş gibi hissediyorum kendimi," dedi heyecanla.

Güldüm ve hemen açıklama yapma gereği duydum, "Ben Kore'ye hiç gitmedim."

"Gerçekten mi?" Bana baktı. "Orada akrabaların yok mu?"

"Anneannem orada ama onu hiç görmedim. Annemle mesafeli bir ilişkileri var." Aslında aralarındaki ilişki üzerine hiç kafa yormamıştım. Hatta anneannemi hiç görmemem konusunu da pek düşünmemiştim. Babaannem ise süper bir babaanneydi. Dedem de öyle. Bayramlarda hediyeler gönderirler, yeni yılda harçlık verirlerdi. Annemin, New York'taki okullara başvurmamı istemesinin nedenlerinden biri de New Jersey'de oturan babaannemle dedeme yakın olmamdı zaten.

Jaewoo, Kore'de yaşayan anneannemle tanışmamamın tuhaf olduğunu düşünmüş olabilirdi ama bir yorum yapmadı.

"Sen Kore'de mi yaşıyorsun?"

"Evet, Busanlıyım. Ama Seul'de okuyorum." Duraksadı. "Sahne sanatları okulunda."

"Anlamıştım!" diye bağırdım. Sırıttı. "Şarkı söylemeyi biliyorsun. Lütfen ama."

Yürürken yemek arabalarına baktığını fark ettim. Küçük çadırın içinde, alçak bir taburede oturan *ajummanın*²³ geleneksel Kore yemekleri servis ettiğini gördüm. "Geç bir akşam yemeğine ne dersin?"

Gözleri parladı, yanağında bir gamze belirdi. "Aklımı okudun."

Çadıra doğru ilerledik. Önden geçmem için tenteyi açarak bana yol verdi.

²³ Korece Orta yaşlı kadın. (c.n.)

“Eoseo oseyo!²⁴” Çadırdaki ajumma yüksek sesle bizi karşıladı ve tezgâhın önünde oturmamız için bize tabureleri işaret etti. “Ne alırsınız?”

Jaewoo hesabı ödeyecek kişi olduğum için bana baktı. “Ne istiyorsan söyle,” dedim. “Ben her şeyi yerim.”

O sipariş verirken ben de Bayan Kim’in verdiği poşeti çıkardım. İçinde beş küçük plastik saklama kabı vardı. Hepsini tezgâha dizdim.

“Hazırlıklı gelmişsin,” dedi Jaewoo beni izlerken.

Son olarak sarımsaklı ve soğanlı kimçinin kapağını açtım. “Sevecen bir komşu ajummayı hafife alamazsın.”

“Ya, anlıyorum. Annem de bekârdı ve ben çocukken mahalledeki kadınlar onu bir yandan istenmeyen tavsiyeleriyle boğarken bir yandan da evimizden yemek eksik etmiyorlardı.”

Güldüm. “Koreliler her yerde aynılar.”

İkimiz de annelerimiz tarafından büyütülmüştük. Bu, artık yaygın bir durum olsa da ona daha yakın hissetmeme neden olmuştu.

Bardaktaki tahta çubuklara uzandım. Bir çifti alıp birbirinden ayırdım ve Jaewoo’ya uzattım. “Sağ kolun yerine sol kolunu kırdığın için şanslısın. Tabii, sağ elini kullanıyorsan.”

“Evet, sağ elimi kullanıyorum. Ancak kendimi bu konuda şanslı hissetmiyorum.”

Düşüncesizlik etmiştim. “Özür dilerim...” dedim.

“Sağ kolumu kırmış olsaydım senin elinden yemek yiyecektim.” Tahta çubuklarıyla *jangjorim*²⁵ kabındaki kızarmış biftek dilimlerine uzandı.

Ona baktım. Bunu söylemiş miydi gerçekten? Çadırın içindeki diğer müşterilere baktım. Bize bakan tek kişi, Jaewoo’nun sol tarafındaki iki kişilik masada, bir arkadaşıyla oturan genç kızdı. Jaewoo’nun görüş alanının dışında kalıyordu. İçeri girdiğimiz andan itibaren bize bakıyordu. Herhalde Jaewoo’nun yakışıklılığı, kızın gözüne takılmıştı.

²⁴ Korece “Hoş geldiniz!” (e.n.)

²⁵ Jangjorim, haşlanmış ya da kızarmış et ve soya sosuyla yapılan, Kore garnitürü. (e.n.)

“Yemekler geldi!” Ajumma, tezgâhın üzerine üç tabak bıraktı. Jaewoo, birkaç klasik al götür yemek istemişti: Tteokbboki, odeng ve kimçi pajeon, yani yeşil soğanlı kimçi pankekleri. Yemekler ve mezeler, tezgâhın üzerini tamamen doldurmuştu. Hepsini sığdırabilmek için tabakları tetris gibi yerleştirmek zorunda kaldık.

Yemeklere uzanırken çubuklarımız çarpıştı. Bir süre sonra ajumma, Jaewoo’ya küçük bir bardakta et suyu ikram etti. Jaewoo bardağı benim almamı işaret ederken omuzlarımız çarpıştı.

“Özür dilerim,” dedi.

“Önemli değil.” Dokunduğu yer uyuşmuştu. Daha önce olduğu gibi diğer müşterilere baktım. İçeridekilerin çoğunluğu yemeklerini yiyip, içeceklerini içerek flörtleşen genç çiftlerden oluşuyordu.

Jaewoo, tteobbokki tabağını bana doğru uzattı. Son parçayı bana ayırdığını fark ettim. Bizi izleyen biri varsa randevuya çıktığımızı düşünebilirdi.

Az önce Jaewoo’ya bakan o kız, arkadaşıyla bize doğru yaklaşıyordu.

Jaewoo’yu uyarıp uyarmama konusunda kararsız kalıp öylece yüzüne baktım. Sık sık başkalarının ilgisine maruz kaldığı kesindi. Fakat bu kızlar benim için ne düşünüyorlardı acaba? Gerçekten randevuya çıkmış olsaydık ne olacaktı? Benim önümde ona asılacak hâlleri yoktu ya. Nedense birden onlarla kavga etmek istedim.

“Hey,” dedi ilk kız, “çok tanıdık geliyorsun. Seni bir yerlerde görmüş olabilir miyim?”

Jaewoo elinde ağzına götürdüğü bardakla kalakaldı.

Bir an sessizlik oldu. Sonra kızın bana baktığını fark ettim.

“Geçen haftaki eyalet yarışmasındaydın, değil mi?” dedi. “Gösterini izledim. Çok etkileyiciydi.”

Kıza bakakaldım. Ne diyeceğimi bilemedim. Daha önce de iltifat almıştım ama bunların çoğu, gösteri çıkışında olduğu için böyle hazırlıksız yakalandığım olmazdı. Jaewoo çubuklarını bıraktı. Dirseğini tezgâha dayayıp yanağını bileğine koydu ve tepki mi izlemek için bana odaklandı.

Elimi sallayarak iltifatı geçiştirmeye çalıştım. “Teşekkür ederim.”

“Ciddiyim, annem Los Angeles Filarmoni Orkestrası’nda çello çalıyor ve senin çok yetenekli olduğunu söyledi.”

“Ne diyeceğimi...” Diğer kıza baktım. “Eunice.”

Sookie’nin kızı Eunice Kim... Tezgâha göz gezdirdi ve annesinin yemeklerini başka biriyle paylaştığım için bana bağıracağına dair bir hisse kapıldım.

“Selam, Jenny. Seni cuma akşamı dışarıda görmek sürpriz oldu.” Aslında biraz kırılmış gibi görünse de gülümsedi. “O kadar meşgul-sün ki dışarıda takılmaya vaktin olmadığını sanıyordum.”

“Ya,” dedim. “Ani gelişti.” Pek tuhaf bir andı. Son beş senedir doğru dürüst konuşamamıştık ama öncesinde birbirimizden neredeyse hiç ayrılmıyorduk.

“Neyse, bizim gitmemiz gerek,” dedi arkadaşının koluna girerek. “Size afiyet olsun!”

“Görüşürüz, Jenny.” Çadırdan çıktılar.

Sonraki garip sessizliği dağıtmak için hızla konuşmaya başladım: “Eskiden, yani küçükken, arkadaştık. Sonra çello konusunda işler ciddileşince...”

Ona neden açıklama yaptığımı bilmiyordum. Birinin bana çok başarılı olduğumu söylemesi ve diğerinin de korkunç bir arkadaş olduğumu açığa çıkarması, oldukça saçma bir durumdu.

Jaewoo arkasına yaslandı. “Benim başıma da benzer bir şey geldi. Busan’dan Seul’e taşındığımda arkadaşlarım burnumun kalktığını düşündüler.”

“Vay!” Seul dışındaki şehirleri pek bilmiyordum ama bu, doğup büyüdüğün şehirden New York’a taşınmak gibi bir şey olmalıydı.

“Demek çello çalıyorsun.”

“Evet.”

“Hayalin miydi bu? Çello sanatçısı olmak yani?”

“Sayılır. Babam da çello çalardı. Profesyonel değildi ama tüm Asya-Amerikan çocukların bir müzik aleti seçmesinin beklendiği bir çağda...”

Jaewoo güldü.

“Babamın çellosu gözüme takılmıştı. İşte. Sonra benim de hoşuma gitti. Babamla aramızda böyle bir bağlantı kurmak da iyi oldu.”

Hayatımda ilk defa birine babamla alakalı bu kadar şey anlatıyordum. Üzülmeyi, canımın acımasını bekliyordum ama tam tersine rahatlamıştım sanki. Beş yıl uzun ya da kısa olarak nitelendirilemese de belli bir süreymiş işte.

Jaewoo’ya baktım. Neden ona kendimi anlatma ihtiyacı duymuştum ki? Onu bu geceden sonra bir daha görmeyeceğimi bildiğim için mi yoksa onun yanında kendim olabildiğim için mi?

“Çok hoş.” Gülümsediğinde kalbim hareketlendi.

Yanaklarımdaki kızarıklıkların çadırın loş ışığı sayesinde pek seçilemeyeceğini umarak, “Peki sen?” dedim. “Senin hayalin var mı?”

Yüzünde anlaşılmaz bir ifade oluştu ama sonra birden yok oldu. “Hayal kuracak kadar boş vaktim yok.”

“Vay be,” dedim, “cevaba bak.”

Göz kırptı.

Çadırın diğer tarafına büyük bir grup yerleşti. Telefonda saatte baktığımda gece yarısı olduğunu gördüm. Jaewoo boş tabakları ajummaya uzatırken ben de saklama kaplarını toplamaya başladım. Ayağa kalktığımızda tam karşımdaki bir erkekle göz göze geldik.

Otobüsteki kaba çocuktur bu. Yanında üniversiteli arkadaşları vardı ve hepsi masanın etrafındaki taburelere yerleşiyorlardı.

Nereye baktığımı gören Jaewoo’ya, “Bizi tanımış mıdır?” dedim.

Tam o anda üniversiteli çocuk, polisiye bir filmdeymişiz ve biz de suçlularmışız gibi parmağıyla bizi işaret etti.

“Büyük ihtimalle.”



ilk hamleyi kimin yaptığını ya da neden aynı sonuca vardığımızı bilmiyordum ama ikimiz de koşmaya başladık.

Dönüp arkamıza bile bakmadan, yemek arabalarının yanından geçip sağa dönerek ofis binalarından birine daldık ve merdivenlerden indik.

Orada durup biraz soluklandık. Alt kat alışveriş merkeziydi. Manikür salonu, zincir mağazalar, restoran gibi dükkânların çoğu kapanmıştı ama 24 saat açık olan spa ve oyun alanı hâlâ canlıydı.

“Şuraya gir!” diyerek tatlı arka planlardan birini seçtim ve birkaç dolara hemen bastırabileceğiniz yapışkanlı fotoğrafların çekildiği fotoğraf kabinini işaret ettim.

Jaewoo beni içeri çekti ve perdeyi kapattı. Yüzlerimiz, karanlıkta dokunmatik ekranın yaydığı neon ışıkla aydınlanınca birbirimize baktık.

“Neden kaçtık?” diye sordu.

“Ben... Ben de bilmiyorum ki.”

Gözlerini kırptı. Ben de kırptım. Birden gülmeye başladık. Neden kaçmıştık sahiden? Kaçmamız için bir neden yoktu ki. Üniversiteli gençlerin toplum içinde, yetişkinlerin arasında bizi dövecek hâlleri yoktu ya. Yine de yaşadığımız heyecana değmişti.

Kalbim adrenalin yüzünden hâlâ yerinden çıkacak gibi atıyordu. Ya da bu, daracık yerde neredeyse Jaewoo'nun kucağına oturduğum için de olabilirdi, bilemiyordum.

Fotoğraf kabinleri neden bu kadar küçük oluyordu ki? Jaewoo, diğer tarafa dayanmıştı ve uzun bacaklarını kabin boyunca uzatmıştı. Bense bacaklarımdan birini kendime doğru çekmiş, diğerini onunkilerin üzerine atmıştım. Bir elimle koltuğun köşesine tutunurken diğerini arka duvara dayamıştım.

“Senin boyun kaç?” diye sordum.

“182 santimetre.”

Amerika dışındaki ülkelerin, uzunluk birimi olarak metre kullandığını hatırladım.

Kaşlarını çattı. “5’11 feet mi yapıyor?”

“Aklından mı hesapladın?”

Omuz silkti. “Senin boyun kaç?”

“5’6. feet Metre hesabını bilmiyorum ama.”

Başını sallamakla yetindi. Ekranda kabinin reklamı dönüyor; ikili, üçlü ve hatta tekli gülen suratlar beliriyordu.

Alçısının askısını düzeltti.

“Kolunu nasıl kırdın?”

“Kaza oldu.”

“Daha önce bir yerini kırmış mıydın?”

“Çocukken, evet.” Askıyı bırakıp bana baktı. “Sen?”

“Hayır.” Kolunu kıran bir çello sanatçısı için dünyanın sonu gelmiş demekti. “Canın yandı mı?”

“İlk seferindeki kadar değil.”

Daha fazla soru sormamak için dudaklarımı ısırdım. Hayatındaki ayrıntıları anlatmaya pek hevesli değildi. Yine de neden ilk seferindeki kadar acımadığını, başka bir kemiğinin kırılıp kırılmadığını, canının acıymasının sebebinin başına gelecekleri bilmesinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını öğrenmek istiyordum.

Dahası da vardı. Nasıl bir kaza geçirmişti? Kaçmasının sebebi de bu muydu?

Karaoke odasındaki ve festival alanındaki hâlimizin aksine yüzünün tüm detaylarını inceleyebileceğim kadar yakındık. Cildi pürüzsüzdü. Makyaj yapmış olabilir miydi? Güzel gözlerinde koyu gölgeler vardı ve dudakları kıpkırmızıydı.

Ya dudak renklendiricisi sürmüştü ya da süren biriyle öpüşmüştü. Hangisinin gerçek olmasını tercih edeceğimden emin olamıyordum.

Aslında emindim. Başkasını öpmesini istemezdim.

Ona doğru yaklaştım. Parmaklarım omzuna dokundu. Hareketime uyum sağlamak için kıpırdandı ve sağlam elini sırtıma koydu. Yüz yüze, nefes nefeseydik.

Dışarıdan biri, kabine vurdu.

“Merhaba! İçeride biri var mı? Fotoğraf çektirmek istiyoruz da.”

Birden kendimi uzaklaştırmaya çalıştım ama kabin çok küçük olduğu için çabam başarısızlıkla sonuçlandı.

“Ortaokul öğrencileri,” dedim nefes nefese. Üniversiteli ya da liseli olamayacak kadar yüksek sesle konuşuyorlardı. Perdeye uzandım.

“Bekle...”

Ona döndüm.

Jaewoo ekrana bastı. “Fotoğraf çektirelim mi?”

Yerime geçtim. “Olur.” Doğru düzgün düşünemiyordum. Birkaç tuşa bastım ve dört kare peş peşe çekilmeye başladı. İlk iki karede ışık tutulmuş tavşan gibi çıktığıma emindim ama son iki karede gülümsemeyi başarmıştım. Ardından fotoğraflara kenar süsü ekleyip gerekli düzenlemeleri yaptık ve bastırma tuşuna bastık.

Dışarı çıktığımızda altıncı sınıf öğrencilerinin yargılayıcı bakışlarıyla karşılaştık.

“Makinayı bozmuşsunuz,” dedi içlerinden biri. Ekrana baktığımda doğru söylediğini fark ettim. “BASKI HATASI” yazıyordu. En azından fotoğrafların bir tanesini basmayı başarabilmiştim ama.

Ortaokul öğrencileri oyun salonuna doğru yöneldi. Ben de fotoğrafı Jaewoo’ya uzattım. “Bir tanesini basmış.”

“Fotoğrafını çekerim,” dedi ve cebinden telefonunu çıkardı.

Telefonu birden titremeye, mesaj bildirim sesleri gelmeye başladı.

Canı sıkılmıştı. Alnı kırıştı. Telefonun arkasını çevirdiğinde kamerasının kırıldığını fark etti. “Bunu unutmuştum. Kolumu kırdığımda oldu herhâlde.”

“Ben çekip sana atarım,” dedim.

“Evet, daha iyi olur.” Telefonunu cebine koyup benimkini aldı ve numarasını tuşladı. Ardından çağrıyı sonlandırdı.

Numarasının başına Güney Kore’nin uluslararası kodu olan +82’yi de yazmayı ihmal etmemesi gözünden kaçmadı.

Asansöre binip caddeye çıktık.

Hâlâ titreyen telefonunun olduğu cebine dokunarak, “Telefonumun konumunu takip edebildikleri için birazdan burada olurlar. Zaten bu çevrede beni arıyorlardır,” dedi.

Söyledikleri kulağa pek hoş gelmiyordu. “Telefonunu yeniden kapatsan olmaz mı?”

“Geri dönmenin vakti geldi aslında.”

“Gerçekten iyi misin?”

Gülümsedi. “Şimdi iyiyim.”

Kalbim titredi.

“Peki sen?” Caddeyi kolaçan etti. Festival bittiği için cadde iyice boşalmıştı. “Gece yarısı oldu.”

“Amcam mesaj attı,” dedim yalan söyleyerek. “Beni almaya geliyormuş.” Gece üçten önce kapanmayan ve sadece birkaç cadde ötede olan karaoke bara yürüyebilir ya da *rideshare*²⁶ çağırabilirdim.

Caddenin başında siyah camlı bir minibüs göründü. Jaewoo bileğimden nazıkçe tutup beni tenteli binanın gölgesine doğru götürdü. “Burada bekle. Seni görmelerini istemiyorum.”

“Jaewoo, senin için endişeleniyorum.”

²⁶ Rideshare, kendi web sitesi ve mobil uygulaması üzerinden, yolcularla araç sürücülerini eşleştiren bir araç paylaşım şirketi. (c.n.)

Nefesim kesildi. Bana baktı. “Düşündüğün gibi değil. İlk fırsatta sana mesaj atacağım.” Ve aklımdan hiç çıkmayacak bir gülümsemeyle ekledi, “Teşekkür ederim, Jenny. Bu gece seninle çok güzel vakit geçirdim.”

Arkasını dönerek gölgeden uzaklaştı. Cadde boyu yavaş ilerleyen minibüs, kaldırımın önünde durdu. Arka kapı açıldı. İçeride başka bir erkek daha vardı. Jaewoo araca biner binmez kapı kapandı.

Minibüsün hareket etmesiyle karanlıktan çıktım. Gözden kaybolup şehrin ışıklarına karışana kadar onları izledim.



ALTI

Yapışkanlı fotoğraf şeridi, çekme sırasına göre basılmış dört küçük kareden oluşuyordu. Üsttekinde ben somurtuyordum, Jaewoo ise sırtını kabinin köşesine dayamıştı ve gözleri kapalıydı. İkinci karede gözlerini açmıştı ve hafifçe gülümsüyordu. Bende bir değişiklik yoktu. Üçüncü kare çok güzeldi. İkimiz de gülümüyor ve kameraya bakıyorduk. Dün gece mimiklerime hâkim olmaya çalıştığımı, gülümsememi düşürmemeye ve gözlerimi kapatmamaya dikkat ettiğimi hatırladım. İkisini de başarabildiğim için mutluydum. Bu karede olduğum gibiydim. Hatta güzel bile sayılabilirdim.

Jaewoo'ya gelince... O, köşeye yaslanmayı bırakmış, öne doğrulmuştu. Başını kaldırmıştı ama kameraya bakmıyordu. Bana bakıyordu. Yüzünde gülümsemeyle kahkaha atma arasında bir ifade vardı.

Kalbim göğüs kafesimin içinde pır pır çarpıyordu.

Telefonumu çıkarıp şeridin fotoğrafını çektim. Ancak çektiğim fotoğrafın renkleri, mutfak tezgâhının üzerinde güzel çıkmayınca bir daha çekmek zorunda kaldım.

Nihayet çektiğim kareyi beğenince Jaewoo'nun kaydettiği numarayı buldum.

Bu akşamın fotoğrafı. //

Bu arada ben Jenny. //

Gönder tuşuna bastım.

İşte. Bu kadar. Gayet sıradan.

Mesaj hemen “görüldü” oldu ve ekranda üç nokta belirdi. Cevap yazıyordu. Mesajımı mı bekliyordu acaba? *Neden görüldü bölümünü kapatmamıştı ki?*

Mesaj geldi:

Uçağa biniyorum. İndiğimde yazarım.

Bu gece mi dönüyordu? Seul’den geldiğini biliyordum ama bu kadar çabuk dönmesini beklemiyordum.

Peki. İyi uçuşlar! //

Mesajım görüldü oldu ve ardından...

Teşekkür ederim J. 🙏

Tanrım, emoji göndermişti. Ne tatlı!

Kapının dışından ayak sesleri geldi ve kilide anahtar sokuldu. Annem içeri girerken hızla telefonu sakladım.

Ayakkabılarını çıkarmadan mutfak masasında oturduğum için bana bakakaldı. “Hâlâ ayakta mısın?” Montunu dolaba astı, ev terliklerini giydi. Yalnız giydiği terlikler benimkilerdi. İkimiz de aynı numara giydiğimiz için karıştırması normaldi de. Ayaklarımız aynı numaraydı, boyumuz aynıydı, yüzümüzün oval şekli bile aynıydı. İnsanlar sürekli birbirimize çok benzediğimizi söyleyip duruyordu.

“Bu akşam işin var sanıyordum,” dedim. Normalde hafta sonları fazladan dava alıp, geceyi ofiste çalışarak geçiriyordu. Los Angeles’ta göçmen avukatı olduğu için çok meşguldü.

“Plan değişti.” Mutfığa girdi ama sonra geri çıktı. Sabah okula giderken giydiğim kıyafetlerin hâlâ üzerimde olduğunu fark ettim. “Eve yeni mi geldin?”

Akşam ne yaptığımı anlatıp anlatmama konusunda karar veremediğim için bir an duraksadım.

“Bomi’nin yetiştirmesi gereken projesi vardı,” dedim. “O yüzden Jay amcaya yardım ettiğim için geciktim. Beni eve o bıraktı.” Son kısmı doğruydu aslında.

Bir an pişman oldum. Anneme hiç yalan söylemezdim, buna gerek de yoktu. İkimizin de hedefi aynıydı: New York’taki müzik okuluna girmem. Son beş senedir de Jay amcadan başka kimsemiz yoktu.

Ancak olanları ona anlatırsam yeterince odaklanmadığımı veya dikkatimin dağıldığını düşünerek endişelenebilirdi. Biriyle *sevgili olmak* konusunda konuşmamıştık ama üniversiteye kadar beklemem gerektiği defalarca ima edilmişti.

Annem pilav pişiricisine yöneldi ve kapağını açtı. İçinin boş olduğunu görünce güldü.

“Ofiste yemek yemedin mi?”

“Zamanım olmadı.”

H-mart poşetini işaret ettim. “Yemek istersen Bayan Kim bize meze yapmış. Jangjorim de var.” En sevdiği yemeklerden biriydi.

Annem cıkcıkladı. “Bayan Kim kendi işine baksın artık. İyice burnunu sokmaya başladı.”

“Bence çok tatlı.”

“Anneliğim hakkında yorum yapmadığını söyleme sakın.”

Ne dediğini hatırlamaya çalıştım ama başaramadım. “*Japchae*²⁷ de var.”

²⁷ Japchae, sebzeli erişte. (c.n.)

“İyi. Bana pilav yapar mısın? Ben duşa giriyorum. Aslında madem uyanıksın, seninle konuşmak istediğim bir konu var.”

Biri benimle konuşmak istediğini söylediğinde geriliyordum. Söyleyiverse olmaz mıydı yani? Altından kötü bir şey çıkabileceğini düşünmekten hoşlanmıyordum. Fakat babamın ölümünden sonra, annem bana ciddi bir şeyler anlatmaması gerektiğini biliyordu.

“Tabii,” dedim. O, yatak odasına gitti. Odalarımız evin diğer ucunda, yan yana konumlanmıştı.

Kâseye iki bardak pirinç koydum, pirinçleri suyun altında yıkadım, ardından hepsini pişiriciye döktüm.

Sonra buzluktan kavunlu dondurma çıkardım ve telefonumdan Los Angeles’tan Seul’e uçuşun süresine baktım.

14 saat.

Sonra Kore’yle Kaliforniya arasındaki saat farkını arattım.

Kore 17 saat ilerideydi.

Annem on beş dakika sonra bornozuna sarınmış, saçını da havluyula sarmış olarak mutfığa girdi.

Pirinç pişirici öttü ve annem bir kâse pilav alıp karşıma geçti.

Saklama kaplarındaki mezelerin azlığına yorum yapmadığı için ben de açıklama ihtiyacı duymadım.

“Bu sabah Seul’den bir telefon aldım,” dedi. “Annem hakkında.”

Doğrudum. “İyi mi?” Daha bugün Jaewoo’ya Kore’deki anneannemden bahsetmiştim. Onunla tanışmamış olsam da kan bağım vardı ve başına kötü bir şey gelmesini istemezdim.

“İyi, iyi,” dedi annem. “Kolon kanseri olan biri ne kadar iyi olabilirse işte. Doktoru aradı. Birkaç aya ameliyata girebileceğini söyledi. Ancak annem ameliyatı reddediyormuş. Bir süre daha stabil gidecek ancak gözlem altında tutulması gerekiyor. Ben de birkaç aylığına Seul’e gidip onu ameliyata ikna edebilirim diye düşündüm.”

Aklımdan yüzlerce düşünce geçti. Anneannem kanserdi, babamınkinden başka bir türdü onunki ama o da hastaydı. Annem onunla ilgilenmek için Seul’e gidecekti. Bensiz.

“Jay’i aradım,” diye devam etti annem. “O da senin, okul kapanana kadar yanında kalabileceğini söyledi. Ben de temmuzda dönmüş olurum zaten.”

“Temmuz ayına kadar orada mı kalacaksın?” Sesim yükselmişti. “Daha kasım ayındayız.”

Neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Annem beni üçüncü sınıfın ortasında bırakıp gidecekti. “Peki, sene sonu gösterim ne olacak? Mayısta yapıldığını biliyorsun.”

“Daha bir sürü gösterin olacak. Annemin bana ihtiyacı var, Jenny.”

Benim de sana ihtiyacım var. Aklımdan geçeni neredeyse yüksek sesle söyleyecektim. Ancak bana nedenini sorarsa onu özleyeceğimden fazlasını söyleyemezdim.

“Başının çaresine bakabileceğini düşünmeseydim böyle bir şeye kalkışmazdım.”

“Ama anne...”

“Eğer onun başına bir şey gelirse ve ben yanında olamazsam, kendimi asla affetmem.”

Maç skoru. Buna karşılık veremezdim. Ben de aynı şekilde hissederdim.

Sesimdeki bitkinliğin farkında olarak, “Kore’ye gideceksin yani,” dedim. “On yedi saat farkımız olacak.”

“Ben... Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Önemi yok.” Ayağa kalktım. Anneme söyleyecek çok şeyim vardı ama ona baktıkça öfkem yatıştı. Benim kadar bitkin görünüyordu. Gözlerinin etrafında koyu halkalar oluşmuştu. Yemeği bırakmıştı. Bu da kendinde olmadığının göstergesiydi zaten.

Ona zeytin dalı uzattım. “En azından bayramları orada geçireceksin. Seul’de hem de! Oraya gitmeyeli kaç yıl oldu, altı mı?” Amerika’ya öğrenci vizesiyle geldikten sonra Kore’ye bir kere gitmişti zaten. Babamla evlendiği için burada kalmıştı.

“Yedi,” dedi iç çekerek. Kendini bir nebze daha iyi hissetmiş olacak ki maş fasulyesi pankekine uzandı. “Uzun zamandır bunu erteliyordum zaten. Artık gitmenin vakti gelmişti.”



Gece ikide yattığım için sabah dokuzdaki çello dersime zar zor yetiştim. Oraya vardıktan sonra da yorgunluktan notaları karıştırdığım için öğretmenim Eunbi, beni solo parçamın ortasında durdurdu.

“Canını sıkan bir şey var,” dedi. “Yarışma yüzünden mi?”

24 saat önce bu soruya “*evet*” cevabı verebilirdim çünkü jürinin yorumlarına çok üzölmüşüm. Ancak şu anda asıl üzüldüğüm anemdi ve ondan altı ay ayrı kalacak olmamdı.

“Biraz çay iç, sonra konuşacağız.” Piyanodan kalkıp salondaki koltuklardan birine geçtim. Nadiren de olsa bazen dersi bırakıp çellodan başka şeylerden konuşurduk. Eunbi, bunu ilk yapışımızda beni karşısına alıp beynimi, kalbimi ve ellerimi işaret ederek, “Hepsi birbirine bağlı,” demişti. O zamanlar on bir yaşında olduğum için ne dediğini pek anlamamıştım ama şimdi anlıyordum. İstedığın kadar pratik yap, istediğin kadar yetenekli ol, aklın ve kalbin karışıkça elinden bir şey gelmezdi.

Elinde bir kupa arpa çayıyla yanıma gelip karşıma oturdu. “Seni dinliyorum.”

Annemin doktorla konuşmasından başlayıp, beni bırakıp Seul’e gitmek istemesine kadar her şeyi anlattım.

Eunbi onun için bir şeyler çaldığım zaman yaptığı gibi anlattıklarımı dikkatle dinledi. Beni can kulağıyla dinlediği için de ona içimdeki her şeyi döktüm.

“Bana planlarını anlattı sadece. Ne düşündüğümü bile sormadı. Üçüncü sınıfın ortasında beni terk ediyor resmen.”

Çayından bir yudum aldı. “Onunla gidip gidemeyeceğini sordun mu?”

Geri çekilerek gözlerimi kırptırdım. “Böyle bir seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Okulum var... Altı aylığına gidiyor zaten.”

“Seul’de de sanat okulları var,” diyerek Ewha Kadın Üniversitesi’nin klasik çello bölümünden mezun olmadan önce o okul-

lardan birine gittiğini hatırlattı. “Uluslararası öğrenci kabul eden bir okula geçiş yapabilirsin.”

Bunun gerçekleşme ihtimalini düşündüm. Annemle gidip üçüncü sınıfı başka bir ülkede okuyabilme şansım aklıma gelmemiştii.

Daha önce bırakın Seul’e gitmeyi, Kaliforniya’dan çıkmamıştım bile. Anneannem dışında orada yaşayan kimseyi tanıımıyordum.

Bu, pek de doğru sayılmazdı.

Başka birini daha tanıyordum.

“Bir arkadaşım, Seul’deki müzik okulunda müdürlük yapıyor,” diye devam etti. “Eğer mülakat görüntülerini gönderirsen ben de tavsiye mektubu yazabilirim. Kore’de akademik yıl martta başladığı için de dönemin ortasından başlamamış olursun.”

“Önce anneme sormalıyım, değil mi?” Çoktan işe gitmişti tabii.

“Biraz araştırma yap ama. Şimdilik kendi işini halletmeye bak. Mesela daha önce çıkarmadıysan pasaport çıkartman gerekecek.”

Aslında pasaportum vardı. Fransızca sınıfıyla beraber Paris’e gidecektik ancak hastalandığım için onlara katılamamıştım.

“Yorgun görünüyorsun.” Eunbi, önümdeki çayını eline alarak, “Biraz Mozart çalış, sonra dersi bitirelim. Düşünecek çok şeyin var,” dedi.

Söylediği şey, durumumu açıklamak için az kalıyordu. Daha fazla düşünecek ne vardı ki?

Kalbim hızla atıyordu. Avuçlarım terliyordu.

Annenle Kore’ye gitmek istiyor musun? Tanışmadığın anneanneni görmek istiyor musun? Daha önce hiç gitmediğin ama ailenin ana vatanı olan, yeni maceralar ve deneyimlere gebe Seul’de bir dönem geçirmek istiyor musun?

Bu soruların cevabı aynıydı. Evet.



Sabahtan beri Kore, daha çok da Seul hakkında araştırma yapıyordum. Şehrin nüfusu neredeyse on milyondtu. Dünyadaki birçok şehirden daha kalabalıktı.

Adresini arattığımda anneannemin Seul'ün Gyeongbok Sarayı ve Bukchon Hanok Kasabası gibi tarihi yerlerinin bulunduğu Jongno bölgesinde oturduğunu fark ettim. Paris Baguette mağazasına da pek yakındı. Bölgeyi uydu bağlantısı üzerinden gezerken Eunbi bir link gönderi. Linke tıkladığımda Seul Sanat Akademisi'nin sitesi açıldı. Son teknoloji binalar, çalışma odaları, iki katlı kütüphane, yenilenmiş öğrenci merkezinin karşısındaki yurt binaları ve dünyaca ünlü konser salonuyla, nefes kesici bir kampüstü.

Bir saat kadar sitede takıldıktan sonra uyuyakaldım. Alarm sesiyle uyandım. 14 saatlik uçuş öğleden sonra 15.00 sularında son bulacağı için o saate alarm kurmuştum. Yani Seul'de saat sabah 08.00'di.

Jaewoo'ya mesaj attım:

İndiniz mi? ✓

Mesaj "görüldü" olmayınca varış zamanını yanlış hesapladığımı ya da henüz telefonunun açılmadığını düşündüm.

"Jenny?" Ön kapı açıldı. "Ben geldim."

Telefonu yatağıma bırakıp annemin arkasından mutfığa yöneldim.

Şaşırtıcı bir şekilde onunla Seul'e gitme fikrime itiraz etmedi.

"Okulda yurt var. Hafta içi orada kalır, hafta sonu da seni ve halmeoniyi ziyaret ederim."

"Peki, okul ücreti?" Bu mantıklı sorusu iyiye işaret etti.

"Burs alabilirim. Eunbi klasik çelloda şansımın yüksek olduğunu söyledi."

Derin nefes aldı. "Her şeyi ayarladın, değil mi?"

"Orada da iyi eğitim alacaksam burada kalmamın bir mantığı yok ki. Orası daha iyi olabilir de. Sonuçta Asya." Güldüm. Annem başını salladı. *Senin yanında olacağım.* Son kelimeleri yüksek sesle söylemedim. Annem pek sevgi dolu bir ebeveyn sayılmazdı.

Onun yerine, "Halmeoniyi görmek istiyorum," dedim.

Bir dakika boyunca sessizliğini korudu ve sonra başını sallayarak, "O da seni görmek istiyordur," dedi.

24 saat içinde hayatımın tamamen değişmesine inanamıyordum. Altı ay boyunca Seul'de olacaktım.

Odama döndüğümde telefonumu kontrol ettim. Mesaj görülmüştü ama cevap yoktu.

Bu yüzden "görüldü" mesajını sevmiyordum. Psikolojik savaş gibiydi. Mesajımı okuduğunu ama cevap vermemeyi tercih ettiğini biliyordum artık.

Belki de bu işe fazla kafa yoruyordum. Benden daha önemli biriyle konuşuyor olabilirdi, mesela annesiyle.

Mafya bağlantım yüzünden
sınırdaki alıkoyulduk deme sakın.

Mesajı yazdım, göndere bastım ve hemen pişman oldum. İnsanların eyleme geçmeden önce düşünmesinin bir sebebi vardı! Şaka değil!

Mesaj "gönderildi" sonra da "görüldü" oldu.

Telefonuma baktım. Bir dakika geçti. Bir dakika daha. Midede tuhaf bir bulantı oluştu.

Onu cevap yazmaktan alıkoyan ihtimalleri düşünmeye başladım. Telefonu çekmiyor olabilirdi (Google'dan okuduğum kadarıyla Güney Kore dünyadaki en hızlı interneti kullanıyordu). Pasaport kontrolünden geçiyor olabilirdi (Mesaj yazmak kaç saniyesini alırdı ki?). Şu an aklıma gelmeyen başka bir nedeni de olabilirdi. Ama ne?

Google'a bir erkeğin neden mesajı okuyup cevap vermeyeceğini sordum. Tüm yazıların sonucu ortaktı: *Sizinle pek ilgilenmiyor.*

Vay be, internete teşekkür ederim.

Öyle olsa bile tek mesajdan belli olmazdı. Telefonu yatağa fırlatıp çellomun başına geçtim. Onun bana cevap vermesini sağlayamıyor olabilirdim ama kendimi okula kabul ettirmek benim elimdeydi.



Ertesi pazartesi yarı dönemde okul değiştirmek için danışmanımın yanına gittim. Bana okuldan mezun olmak için bitirmem gereken ve çoğu Seul Sanat Akademisinin programında bulunan derslerin listesini verdi. Oradaki okuldan alamayacağım dersleri de çevrim içi olarak buradaki okulum olan LACHSA'dan²⁸ alabilecektim. Aynı zamanda iki okula gidecektim yani. Tarih ve İngiliz edebiyatı derslerini LACHSA'dan alırken müzik derslerimi Seul Sanat Akademisinden alacaktım.

Tabii, önce okula kabul edilmem gerekiyordu. Hayatımda ilk kez, notlarım ve ödülleriyle ne kadar güçlü bir aday olduğuma dair kendimi gösterme şansım olacaktı. Aralık ayına geldiğimizde okula kabul edilmekle kalmadım, eğitim ve yurt bursu da aldım. Bu süreçteki tek hayal kırıklığım Jaewoo'nun mesajlarıma geri dönmemesiydi. Seul maceramdan çok onun mesajlarıma neden dönmediğini düşünür olmuştum. İnternetteki sonucu kabul etmek zorundaydım artık, benimle pek ilgilenmiyordu. Karaoke barda onunla konuşan bendim ama otobüsten birlikte inmemizi sağlayan da o olmuştu.

Yine de bir arkadaşımın olması iyi gelecekti. Hangi okula gittiğini bilmesem de.

Yolculuk öncesi ona son kez mesaj atmaya karar verdim.

Selam, birkaç aylığına Kore'ye,
anneannemin yanına geliyorum.
Vaktin olursa görüşmeyi çok isterim.

✓✓

İşte, açık ve net. Zaten oyun oynamayı hiç sevmiyordum. Hayat kısıydı ve insan daha sonra pişman olmaktansa zamanı geldiğinde aklından geçenleri söylemeliydi.

²⁸ LASCHA, Los Angeles County High School for the Arts (Los Angeles County Sanat Lisesi). (c.n.)

Cevap vermedi. Zaten vermesini de beklemiyordum.

Bizi havalimanına Jay amcam bıraktı. Biz yokken de evimizle o ilgilenecekti. Güvenlikten geçmeden önce anneme sarıldı ve bana dönüp saçımı karıştırdı. “İyi eğlenceler, evlat.”

“Teşekkür ederim, Jay amca.”

Birkaç ay önce yeni şeyler denememi, hayatımı yaşamamı söylemişti. *Tavsiyeni dinledim, Jay amca. Hayatımın en güzel günlerini yaşamak üzereyim.*



YEDİ

Incheon Havalimanına varış saatimiz 04.55'ti. Pasaport kontrolünden geçtikten sonra valizlerimizi aldık ve terminalden çıkmadan önce para bozdurmak için döviz bürosuna uğradık. Kafenin ihtiyacımızı karşılamak için sabahın beşinde açık olan birkaç dükkân arasından Dunkin' Donuts'ın önündeki kısa sıraya dâhil olduk. Ancak içerisi Amerikadakilerden farklıydı. Her şeyin Korece yazılmasının dışında içerisi daha aydınlıktı ve menüde daha fazla yemek çeşidi vardı. Ayrıca donutlar da her nasılsa daha şirin görünüyordu.

“Önceden ayarladığım araç geldi sanırım,” dedi annem.

Beyaz eldivenli ve güzel giyimli genç bir erkek elinde İngilizce harflerle “Susie + Jenny” yazılı tabelasıyla kapının önünde duruyordu.

Şoför için de fazladan kahve aldıktan sonra arabaya doğru yürüdük. Şoför dört valizi de ustaca bagaja yerleştirdi. Dışarı çıkar çıkmaz kalın şişme montumun fermuarını çeneme kadar çekmiştim. Mart ayında olmamıza rağmen hava Los Angeles'tan oldukça soğuktu.

Ben camdan sisli sabahı izlerken annem de şoförle sohbete daldı.

Taksicinin *gps*inden gördüğüm kadarıyla Seul'ün hemen dışındaki Incheon Havaalanı ile anneannemin evi arasındaki mesafe bir buçuk saatti. Uzun bir köprüden geçtiğimiz esnada şoför, aşağısının *Sarı Deniz* olduğunu söyledi.

Yolun yarısında uyuyakaldım ve şoförün arabanın önünü keşen *scootera* çaldığı korna sesine uyandım.

Artık Seul'e girmiş olmalıydık. Yolda daha çok araba vardı ve sokaklar uzun binalarla, Korece ya da daha az sayıdaki İngilizce yazılmış tabelalarla çevriliydi. Metronun önünden geçtik. Resmî kıyafetli insanlar merdivenlerden ya da asansörlerden hızlı ama havalı adımlarla inip çıkıyordu. Los Angeles'tan ayrıldığımızda günlerden pazardı ama Seul'e vardığımızda salı olmuştu. Haftayı neredeyse ortalamıştık. Dört yol ağzında en az altı kafe, dört güzellik merkezi ve üç telefoncu saydım.

500 metre sonra *gps*in yönlendirmesiyle ana caddeden saptık ve çoğunlukla apartmanların olduğu dar bir sokağa girdik. Çiçekçiyle küçük bir kafenin karşısında, altında küçük bir bakkal olan eski apartmanın önünde durduk. Annem şoför ajeossiye ödemeyi yaptı. Valizlerimizi sokakta bırakıp sadece çellomu ve el çantalarımızı alarak binanın önüne yürüdük.

Şoföre karşı gayet konuşkan olan annem birden sessizleşmişti. Zile bastıktan sonra kollarını önünde birleştirdi. Bu, gergin olduğunun işaretiydi. Yedi sene önce bir düğüne katılmak üzere Seul'e geldiğinden beri annesini ilk kez görecekti. O günden sonra babamın yanından hiç ayrılmamıştı zaten.

Kapı açıldı.

Anneannemle tanıştığım da neler olacağını bilmiyordum. Baabaannem ve büyükbabam, tıpkı babam gibi tatlı ve komik insanlardı. Biraz alkole de düşkünlükleri vardı.

Annemin kendi annesiyle yakın ilişkisi olmadığını biliyordum ama bunun fiziksel uzaklıktan kaynaklandığını düşünüyordum. Bir de annemin kişiliğinden tabii. Ne ona ne de bana faydası olmayacak şeylerle duygusal bağ kurmamaktan yanaydı. Sadece babam onun farklı tepkiler vermesini sağlayabiliyordu. Biri anneannem

hakkındaki görüşlerimi soracak olsaydı; annem gibi güçlü, korkutucu ve mantıklı biri olduğunu söyleyebilirdim.

Halmeoni, annemin Korece ismini söyleyerek, "Soojun-ah!" diye seslendi.

Anneannem, annemin boynuna atladı. Buna karşın annem kollarını bile açmadı. Anneannem o kadar küçük bir kadındı ki ev terlikleriyle parmak ucuna çıkarak sarılabiliyordu anneme.

Dünyadaki en tatlı anneanneye benziyordu.

"İçeri gelin! Gelin!" Kapının önüne özenle sıralanmış ayak-kabıları iterek bizi içeri kabul etti. "Sen Jenny olmalısın." Ellerimi tuttu. Elleri sıcak ve yumuşaktı. "Ne güzelsin," dedi. Daha önce kimseden böyle bir söz duymadığım için içimde bir sıcaklık oldu. Pek içten konuşuyordu. "Kaç yaşındasın?"

"On yedi."

"Eomma,"²⁹ dedi annem. "Valizlerimiz dışarıda."

"Ben ev sahibini arayayım. Alt katta oturuyor zaten. O yukarı çıkarır." Bana döndü. "Alışveriş torbalarınıza da yardım ediyor."

Anneanne olmak için oldukça genç görünüyordu ama annem de beni erken yaşta doğurduğu için bana göre gayet normal bir durumdu. Kısa ve permalı saçlarında ara ara beyaz perçemler vardı. Bir kısmı da güneşten açılmış gibiydi. Gülümsediğinde göz kenarları kırışıyordu ve çok tatlı görünüyordu. Şimdiye dek Korece konuşmuştuk ve şu anda ikinci sınıfta Korece derslerini bırakmak istediğimde annemin izin vermemesine şükrediyordum.

"Biz hallederiz, eomma," dedi annem. "Jenny güçlüdür."

Annem başını salladı ve hızla kapıdan çıkıp valizleri almak üzere aşağıya indim. O da tek odalı eve yerleşmeye koyuldu. Toplamda dört sefer yaparak valizlerin hepsini taşıdım. Ben taşıma işini bitirdiğimde halmeoni küçük mutfak masasına kahvaltı hazırlamıştı bile. Kızartılarak tereyağı sürülmüş ekmekler, göz yumurta, ızgara *spam*.³⁰ Ekmek öyle kalın ve yumuşaktı ki fırından alındığı belli

²⁹ Korece "Anne." (e.n.)

³⁰ Spam, konserve domuz eti. (e.n.)

oluyordu. Yumurtalar mükemmel görünüyordu. Spam ise hem tuzlu hem de tatlıydı. En son uçakta yemek yediğim için midem kazınıyordu. Ben yemeğe gömülmüşken anneannem de yanıma oturup bir elma soymaya başladı. Bir yandan da heyecanla başını sallıyordu.

Annem eşyaları yerleştirmeyi bitirdikten sonra masanın başına geldi. İki sandalye olduğu için ona yer vermek üzere ayağa kalktım.

“Çevreyi dolaşmaya çıkabilir miyim?” diye sordum İngilizce.

Başka bir elmayı soymaya başlayan halmeoni başını kaldırıp bana baktı. “Eşyalarını yerleştirmeyecek mi?” diye sordu anneme.

“Jenny burada kalmayacak,” diye karşılık verdi annem. “Gideceği okulda yurt var. Yarından sonra oraya geçecek.”

“Ya,” diyerek başını salladı. “Chelliseuteu.” *Çello sanatçısı.* Elmayı ve bıçağı elinden bırakmadan iki başparmağını kaldırdı. “Meossiseo.” *Çok havalı.*

Arkasından bir kâğıt parçası alıp kapının 1103* olan şifresini yazdı ve on dolara denk gelecek won³¹ verdi.

Ben, valizimde botlarımı ararken anneannem şehirde tek başıma dolaşmam konusunda endişelerini dile getirdi. *Seul’e ilk defa geldi. Burayı bilmiyor. Ya kaybolursa?*

“Merak etme, eomma,” dedi annem onu sakinleştirmek için. “Jenny akıllı bir kız. Ayrıca Korece okuyabiliyor ve konuşabiliyor. Cep telefonu da yanında.”

“Emin misin?” Sesi rahatlamış gibiydi. “Senin gibi kendi başının çaresine bakabilen biri demek ki.”

Annem birkaç saniye sessiz kaldı. Sonunda “Evet, eomeoni,” dedi. “Jenny benim gibi çabuk olgunlaştı.”

Bir süre bakiştılar. Ben kapıya yöneldim. Aralarında çözmele-ri gereken konu her ne ise bensiz daha rahat edeceklerdi.



³¹ Won, Güney Kore’nin para birimi. (e.n.)

Önce kafein ihtiyacımı karşılamak için sokağın karşısındaki kafeye gittim. Kapıyı açtığımda çan çaldı. Beni karşılamaya gelen olmadı. Zaten içerisi Jay'ın Karaokesinin fuaye alanının yarısı kadardı. Doğu cephesine bakan pencerelerden doğal ışık alıyordu. Muhtemelen sokağın karşısındaki çiçekçiden alınan taze çiçeklerin kokusu her yere yayılmıştı. İçerideki küçük dokunuşlar burayı ev ortamına çevirmiş, mekâna hoşluk katmıştı. Köşedeki hoparlörden caz müzik sesi geliyordu.

"Kusura bakmayın, içeri birinin girdiğini duymadım." Perdenin arkasından fit ve genç bir erkek çıktı.

Gözüm, üzerindeki şeye takıldı. "Manhattan Müzik Okuluna mı gidiyorsun?" diye sordum İngilizce.

Kazağına bakıp bana döndü. "Evet," diye karşılık verdi İngilizce. "Saksafon bölümünde ikinci sınıftayım. Ne oldu ki?"

"Ben de oraya gitmek istiyorum. İlk tercihim orası." Orası ve Boston'daki Berklee Müzik Üniversitesi. Fakat annem, babamın ailesine yakın olmam için New York'a gitmemi istiyordu.

Beni baştan aşağı süzdüğünde daha dik durmam gerektiğini fark ettim. "Öyle mi? Dans bölümü için mi?"

Kızardım. "Çello."

"Ya! Seul'e neden geldin peki?"

"Birkaç aylığına anneannemin yanında olmamız gerekiyor. Birkaç saat önce geldik zaten. Los Angeles'tan."

"Belli oluyor. Los Angeles kızına benziyorsun zaten."

Dansçı yorumuna bir şey demesem de bu seferki beni büsbütün şaşırtmıştı. Benimle flörtleşiyordu galiba. Aylardır ikinci kez biri benimle flörtleşiyordu. Bu kafeci çocuk, Jaewoo kadar yakışıklı olmasa da tatlı sayılırdı. Yaşı daha büyüktü.

Kapı açıldı ve kurye kıyafetli biri içeriye, "Bugün önemli bir teslimatım var, Ian-ssi," diye seslendi.

"Adım," dedi kahveci çocuk. "Ian."

"Ben de Jenny."

"Bir dakika."

Geri döndüğünde elindeki al götür bardağını bana uzattı. “Üzerine numaramı yazdım. Bu dönem para kazanmak için okulu dondurdum. Bu yüzden Seul’de kalacağım. Eğer okul hakkında bir şeyler sormak istersen ya da sadece takılmak istersen beni arayabilirsin.”

“Olur. Teşekkür ederim.”

“Görüşürüz, Jenny.”

Ben dışarı çıkarken o da kuryenin siparişini okumaya başladı. Elimdeki kahve bardağına baktım. Düzgün el yazısıyla şöyle yazıyordu: “Ian Nam, MMO rehberi.” Altında da telefon numarası yazılıydı.

Yüz ifademi kontrol etmeye çalışarak hızlı adımlarla oradan uzaklaştım. Kalbim çok hızlı atıyordu. Seul’e ayak basalı birkaç saat olmuştu ama hayalimdeki okula giden tatlı bir Koreli çocuk, bana numarasını vermiş ve hatta buluşma teklifi etmişti.

Belki de Seul’deki birkaç ayımı çello çalışmalarından çok insanlarla buluşmaya çıkararak geçireceğimin bir göstergesiydi bu.

Gözümün önünde Jaewoo’yla Los Angeles’taki küçük çadırdaki yediğimiz akşam yemeği canlandı. Aklıma babamla alakalı anlatıklarım geldi. Bir anda sendeledim. O gece ne kadar mutlu ve umutlu hissettiğimi hatırlayıp, üzerine bir de Jaewoo’dan mesajlarıma cevap alamadığımı düşününce göğsümün sıkıştığını fark ettim. Fakat suç bendeydi. Kendimi fazla kaptırmıştım. O geceye o kadar anlam yüklemedeydim ve sıradan bir yemekmiş gibi düşünseydim hayal kırıklığına da uğramazdım.

Seul’de geçireceğim altı ay yeni deneyimlere gebeydi. Her anın tadını çıkarıp eve, her daim peşinde olduğum geleceğimi inşa etme kararlılığıyla umut dolu dönecektim.

Bu kararlılığımdan cesaret alarak mahallede bir saat kadar dolaştım. Anneannemin evine birkaç sokak mesafedeki metroyu ve sessiz bir köşede kalmış *juk*³² satan bir restoran keşfettim.

³² Juk, Kore usulü pirinç lapası. (e.n.)

Günün kalanını halmeoniyle beraber geçirdim. Annemle ateşkes imzalamış olmalıydılar. Çünkü annem yeterince sakindi, halmeoni ise oldukça soğukkanlıydı. Taksiye binip halmeoninin tedavisinin ardından hafta sonları kalacağı hastaneye gittik. Ben de onu ziyaret etmek için buraya gelecektim zaten. Çünkü onun evde olacağı hafta içi günlerinde ben okulda kalacaktım.

Sonrasında birlikte öğle yemeği yiyip çevreyi dolaştık. Annem jetlag olmak istemediği için akşamüstü altı gibi küçük turistik bir geziye çıktık. Bu arada ben ayakta uyuyordum. İki saat daha kendimi tuttum ama eve dönüşte taksiye biner binmez kendimden geçtim. Eve vardığımızda merdivenlerden çıkmak için kendimi toparladım ancak kafamı yastığa koyar koymaz, yeniden uykuya dalıp on iki saatlik güzel bir uyku çektim.



SEKİZ

Ertesi sabah halmeoni bizi sokağın aşağısındaki juk restoranına götürdü. Dışarısı serindi. Tam kaynatılmış pirinçten yapılmış lapa yenilecek bir hava vardı. Sonrasında Gyeongbok Sarayı'nın olduğu yere doğru yürüdük. Duvarlarla çevirili sarayın girişinde ücret istedikleri için içeri girmedik ancak halmeoniyle kol kola dolaştık. Muhtemelen her sokak başında yer alan geleneksel Kore kıyafetleri kiralanan yerlerden rengârenk *hanbok*³³ almış turistlere ve yerlilere bakarak keyifli vakit geçirdik. Annem zamanının çoğunu telefonda iş konuşmaları yaparak geçirdi ancak benim için bu, pek önemli değildi. Bu sayede okula gitmeden önce halmeoniyle daha çok vakit geçirme şansımız oldu.

Öğle vaktinde halmeoni biraz yorulduğu için eve döndük. Sonra saat dört gibi tek başıma dışarı çıktım. Ertesi gün Seul Sanat Akademisindeki yurda yerleşeceğim için Sinsa-dong'taki bir mağazadan okul üniformamı almam gerekiyordu.

Telefonumdan rota oluşturup metroya doğru yöneldim. Aşağıya indiğimde devasa bir yer altı alışveriş merkeziyle karşılaştığımda çok şaşırdım.

³³ Hanbok, geleneksel bir Kore kıyafeti. (e.n.)

Maruz kaldığım yüzlerce tabela, ses ve koku başımı döndürdü. Farklı yönlerle açılan birçok koridorda Kore kıyafet markalarından telefon aksesuarlarına, kozmetik ürünlerinden neredeyse 1 dolardan az olan 1000 wonluk şirin çoraplara kadar çeşitli ürünler satan birçok mağaza bulunuyordu. Düzinelerce yemek ve içecek standı, restoran, pastane ve kafe vardı. Dunkin Donuts, 7-Eleven ya da Kore'ye özgü Hollys Coffee ve Gong Cha gibi tanıdık mağaza zincirlerini de gördüm.

Burada saatlerimi geçirsem de buranın her yerini gezmem mümkün değildi. Önümden geçen bir grup kız öğrenci, mısır cipsi ve peynirli hardalla tatlı biber sosuna batırıldıktan sonra kızartılan sosisli sandviçlerin satıldığı yere yöneldi. Akşam yemeği öncesi bir şeyler atıştırmak isterdim ama telefonuma baktığımda üniforma satan dükkânın kısa süre sonra kapanacağını fark ettim.

Platforma indiğimde metronun kalkmak üzere olduğunu gördüm ve kapılar kapanmadan yetişebilmek için dörtmala koştum ve yetiştim.

Birkaç yolcu aniden içeri girdiğim için bana baktı ama sonra ellerindeki cihazlara döndü. Elleriindeki konsollardan oyun oynayan iki küçük erkek çocuğun yanına oturdum. Yanlarında yetişkin biri yok gibiydi ama Seul'ün çocukların serbestçe dolaşabilecekleri kadar güvenli olduğunu hatırladım.

Aslında endişeli olan bendim. Annem altı ay öncesine kadar toplu taşımaya binmeme izin vermiyordu. Los Angeles'taki sistemle karşılaştırıldığında, bu metro hangi istasyondan ayrıldığımızı söyleyen hoş bir sesle gelecekte gelmiş gibi duruyordu. Havalandırması o kadar iyiydi ki kendimi mağazada gibi hissediyordum. Tavandan sarkan ekranlar bile vardı.

Ekranlardan birinde metronun istasyonlarını gösteren bir görsel vardı. Diğerinde ise bir klip dönüyordu. Dört erkek kameradan uzaklaştı ve ardından büyük bir patlamaya beraber alevler yükseldi. Sağ tarafta "Joah Yapım" yazdı ve onun altında grubun adı belirdi: XOXO. Şarkının adı: Don't Look Back (Arkana Bakma).

Klipten sonra hazır kahve markasının reklamı dönmeye başladı.

Doğru durakta metrodan indim ve okulun verdiği adresi takip ederek dükkâna doğru yürümeye başladım.

Dışarıdaki kalabalık yüzünden neredeyse binayı kaçıracaktım.

Kalın montlar giymiş, çoğunlukla kızlardan oluşan bir grup binanın girişinde park etmiş siyah minibüsün önünde toplanmıştı.

Kalabalığın arasına daldım. Otuzlu yaşlarda bir adam dükkânın girişini kapatmıştı.

“İçeri giremezsin,” dedi bana.

“Üniformamı almaya geldim.” Seul Sanat Akademisinden gelen e-postayı gösterdim.

E-posta İngilizce yazılmıştı ama adam yine de iç çekerek kapıyı açtı. “Fotoğraf çekmek yok.”

Başımı salladım. Ne tuhaf kuralları vardı. Anneme üniformamı göstermek istersem ne yapacaktım? Ben içeri girerken kızlar çılgılık atarak öne doğru yüklendiler. Neler oluyordu böyle?

Kapı kapanınca ses kesildi.

Dışarıdaki patırtıdan sonra içeride de kaosla karşılaşmayı bekliyordum ancak umduğum gibi olmadı. Benden başka müşteri yoktu. Dükkânın her yerini çevreleyen askılarda üniformalar asılıydı. Kasanın arkasındaki görevlilerden biri yanıma geldi. Kapıdaki adama gösterdiğim gibi ona da e-postayı gösterdim. Hemen işe koyuldu ve denemem için bana farklı bedenlerde üniformalar çıkarmaya başladı: Gömlek, etek, pantolon, kazak ve ceket. Ayrıca spor kıyafetleri ve bir kravatla saç bandı da ekledi.

Kabinleri göstererek, “Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu.

“Yok, hallederim.”

Kıyafetleri uzattı. “Yardıma ihtiyacın olursa içerideki düğmeye bas.”

“Teşekkür ederim.” Eğilerek beni selamladı ve kasanın arkasındaki yerine geçti. Dışarıdaki kalabalığın nedenini sormak istemişim hâlbuki. Üniformalarda indirim mi vardı? Öyle olsa çok iyi olurdu doğrusu.

Dükkânın ana bölümüyle deneme kabininin olduğu bölümü ayıran perdenin arkasına geçtim. Öbür tarafta üç tarafı aynayla çevrili deneme kabinleri vardı.

Duvar kenarında telefona bakan bir erkek duruyordu. İçeride benden başka müşteri olmadığını düşündüğüm için onu görünce şaşırdım.

Benim yaşlarımda, zayıf ama güçlü görünen, siyahlar içinde bi-riydi. Gözlerimi ona dikmiş olacaktım ki başını kaldırıp bana baktı. Hızla üç deneme kabininden birine girdim.

Daha önce hiç üniforma giymemiştim ama nasıl giyildiğini hemen kavradım. Beyaz gömleği eteğin içine soktum, kravat bağlamayı bilmediğim için onu iki yanda sarkık hâlde bıraktım ve kazağı gömleğin üzerine geçirdim. Son olarak da ceket giydim ve cebimden telefonumu çıkardım. Deneme kabinindeki aynaya baktım ama içerisi çok küçüktü. Dışarıyı da bu yüzden aynalarla çevirmiş olmalıydılar. Dışarıda telefonuyla uğraşan çocuğu düşününce duraksadım. Onun önünde kendime bakamazdım ya.

Neyse. Buraya bunun için gelmişim. Perdeyi açtım ve çocuğa bakmamaya özen göstererek dışarı çıktım. Üniformanın nasıl durduğunu daha rahat görmek için aynaların önüne yerleştirilen küçük platforma çıktım.

İtiraf etmeliyim ki gayet iyi görünüyordum. Etek dizlerimden birkaç santimetre yukarıdaydı. Gerçi bunun standartlara uygun olduğunu pek sanmıyordum ama bacaklarım çok güzel görünüyordu. Omuzlarımın normalden geniş olduğunun farkındaydım, bu yüzden omuzlarım ceket iyice doldurmuştu. Ellerimi cebime sokup birkaç farklı açıdan nasıl görüldüğüme baktım.

Yüksek sesle müzik çalmaya başladı. Ceketin cebine koyduğum telefonumu çıkardım.

“Dükkâna vardın mı?” diye sordu annem. Gün boyu Korece sözler duyduktan sonra biraz İngilizce bir şeyler duymak iyi gelmişti.

“Evet,” dedim. “Üniformayı deniyorum şimdi.”

“Akşam yemeği saatine kadar dönmüş olur musun? Sen yarın yurda geçmeden önce, halmeonin sana özel bir şeyler hazırlamak istiyor.”

“Evet, bir saate kadar gelirim.”

“Tamam, görüşürüz.”

Telefonu kapattım.

“Seul Sanat Akademisine mi gidiyorsun?”

Az önce duvara yaslanmış olan çocuk, aynaların yanına geçmişti. Benimle konuştuğunu bir an anlamadım. Korece aksanından yoksun bir İngilizceyle konuşuyordu.

“Evet,” dedim. “Los Angeles’tan buraya transfer oldum.”

“Los Angeles...” Yüzünde beni konumlandıramadığını belli eden garip bir ifade oluştu. Kore kökenli olmama rağmen İngilizce konuşmam onu şaşırtmıştı belli ki. Ben de onun için aynı şeyi düşünebilirdim. “Orada mı yaşıyorsun?”

“Evet. Ne oldu?” Yüzüne doğrudan bakınca ne kadar yakışıklı olduğunu fark ettim. Gülümsemediği anlarda bile görünen gamzesi ve gözlerinin önüne düşen yumuşacık saçları vardı.

Omuz silkti. “Hiç. Tanıdık görünüyorsun da. Ben de Amerikalıyım. New York’tan.” İngilizcesinin bu kadar iyi olmasının açıklaması buydu demek. Benimle neden konuştuğunun da.

Seul’e neden geldin?”

Özel bir soru sormuşum gibi bana baktı. “Beni tanımıyorsun yani.”

Sözü, sorudan çok bir açıklama gibiydi.

“Tanımalı mıyım?”

“Pek sayılmaz.”

Pekâlâ. Bu sohbette kaçırdığım bir nokta olduğunu hissediyordum.

O ise daha da rahatlamış hâlde aynaya yaslandı. “Elime bir fırsat geçti, ben de buraya taşındım. Ailem Flushing’te yaşıyor.”

“Vay,” dedim şaşkınlıkla, “bundan daha Koreli-Amerikalı bir şey yok.”

Güldü.

“Hyeong³⁴, İngilizce mi konuşuyorsun?” Soldaki kabinden biri çıktı. On beş yaşlarındaydı ve saçının bir tutamı maviye boyanmıştı. “Ne konuşuyorsunuz?”

Çocuk ona cevap vermeden bana döndü ve “Korece konuşabiliyor musun?” diye sordu.

“Konuşabiliyorum,” diye karşılık verdim. “Politika falan konuşamam tabii,” dedim. Korece *politika* kelimesini bilmediğim için o kısmı İngilizce söylemişim zaten.

“Ben de.” Lacivert saçlı çocuğa döndü ve saçını karıştırdı. “Özür dilerim, Mingyu-yah. Yurt dışında başka bir yurttaşıyla karşılaştığımda kendimi tutamıyorum.”

Mingyu bana baktı. Gözleri parıldadı. “Sen Seul Sanat Akademisine mi gidiyorsun?” Üzerinde benimkiyle aynı üniforma vardı. Sadece etek yerine pantolon giymişti. “Biz de oraya gidiyoruz. Ben, Kim Mingyu. Birinci sınıfım. Nathaniel-hyeong ise üçüncü sınıf.”

“İkinizle de tanıştığıma memnun oldum. Ben Jenny ve...” Kore’deki sınıf sistemi Amerika’dan farklıydı. Liseleri üç seneydi mesela. “Ben son senem için kendi okuluma döneceğim. Burada da üçüncü sınıf oluyorum herhâlde, değil mi?”

Nathaniel, “Jenny, Los Angeles’tan gelmiş,” dedi tırnaklarına bakarak.

“Öyle mi?” diye bağırdı Mingyu. “Biz de oradaydık!”

“Ya.” Gülümsedim. “Ne için gelmiştiniz?” Kardeş miydiler acaba? Mingyu, Nathaniel için “Hyeong” demişti, yani ağabey. Ancak birbirlerine benzemiyorlardı.

Mingyu, Nathaniel’a baktı. Sonra bana döndü. “Don’t Look Back şarkımız için klip çektik.”

Klip mi? Taşlar şimdi yerine oturuyordu. Dışarıda bekleyen kız grubu, kapıdaki adam, Mingyu’nun saçları... Ki bu saçlar,

³⁴ Korece Hyeong, Kore’de erkeklerin kendilerinden büyük erkeklere hitap etmek amacıyla kullandığı saygı sözcüğü, ağabey. (e.n.)

Seul'e indiğimizden beri her yerde gördüğüm parlak renkli reklamları hatırlatıyordu.

"Siz yoksa..." K-pop yıldızları kendilerine K-pop yıldızı diyor muydu sahiden? Ariana Grande'nin kendine Amerikalı pop yıldızı demesiyle aynı şeydi bu.

"İdoller," dedi Mingyu. "XOXO grubunun üyeleriyiz. Ben grubun *maknaesi* yani en genci ve rapçisiyim. Nathaniel vokalistimiz ve ana dansçımız. Ayrıca grubun lideri de benim gibi rapçi ve bir de başvokalistimiz var."

Dışarıda bekleyen hayranlarına bakılırsa oldukça meşhur olmalıydı. Onları tanımadığım için kendimi kötü hissetmiştim.

"Klibinizi izledim," dedim. "Buraya gelirken metroda çıktı."

Mingyu güldü. "O hâlde hayranlarımızın arasına katılabilirsin."

Göz kırptım. "Kesinlikle."

Nathaniel tuhaf tuhaf bana bakıyordu. "Hepsini izledin mi?"

Klibi izledikten sonra onları tanımamam tuhaftı tabii. "Hayır, sadece sonunu gördüm."

"Bir hafta önce yayımlandı," diye açıkladı Mingyu. "İlk uzun albümümüzün çıkış şarkısı."

"Tebrik ederim," dedim. Mingyu eğilerek tebriğimi kabul etti. "Klibi Los Angeles'ta çektiniz demek. Şehri beğendiniz mi?"

"Bayıldık! Çok güzel vakit geçirdik. Yani..." Yüzü düştü. "Son güne kadar. Bir kaza oldu da..."

"Kim Mingyu! Nathaniel!" Kapıda duran adam, kafasını deneme kabinlerinin olduğu yere uzatmıştı. Beni görünce, "Ah," dedi. Bir an şüphelenmiş gibi oldu ama üzerimdeki üniformayı fark edince rahatladı. Çocuklara döndü. "Dışarısı gittikçe kalabalıklaşıyor. İşiniz bitti mi?"

"Evet, bu tam oldu." Mingyu kabine geri döndü. Menajerleri olduğunu düşündüğüm adam, benimle konuşmasın diye Nathaniel'i oyalamaya başladı.

Tam kabine girecektim ki Mingyu baştan aşağı Nike giyinmiş hâlde ve neredeyse yere değecek kadar uzun bir montla kabinden çıktı.

Bana el salladı ve menajерinin koluna girdi. Nathaniel adımlarını ağırdan alarak bana döndü. "Okulda görüşürüz."

Onlar gittikten sonra yemeğe yetişmek için hızla üzerimi değiştirdim. Dışarıdaki kalabalık dağılmış olsa da etrafta bekleyen birkaç kişi daha vardı. Öğleden sonra yaşadıklarımın şaşkınlığıyla metroya yürüdüm.

İki K-pop yıldızıyla tanışmıştım. Hem ünlü hem de Seul Sanat Akademisi öğrencileriydiler. Benim yerimde olmak için her şeylerini verecek birkaç arkadaşım vardı.

Fakat onlarla arkadaşlık yapacak değildim ya. Onların kendi arkadaş çevreleri, hayran kitleleri vardı zaten. Yine de okulun ilk gününde, tanıdığım birileriyle takılmak hoş olabilirdi.

Aklıma birden Jaewoo geldi.

Ona gönderdiğim son mesaj, hâlâ görülmemişti. Daha bu sabah kontrol etmişim. Tıpkı her sabah kontrol ettiğim gibi.

Metroya inen asansörün başına gelip telefonumu çıkardım.

Jaewoo'nun mesaj penceresini açtım. Görülmediğini bildiren ibare tam karşımdaydı. Kişi bilgilerini düzenlemeye girip ekranı aşağıya kaydardım. Numarasını silip ondan kurtulacaktım. Böylece onu düşünmeyecektim.

Asansör alt kata indi. Önümde bir ışık yandı, başımı kaldırdım. İstasyonun duvarında büyük bir reklam afişi asılıydı.

Onların reklamı... XOXO... Mingyu'nun söylediği gibi dört kişiydiler. Sağda duran Mingyu'ydu. Saçları ve gülüşü gerçek hâlinin aynısıydı. Soldaki, grubun en büyüğü olan diğer rapçi olmalıydı. Onun yanında ise kameraya gülümseyerek tuhaf derecede seksi bakan Nathaniel vardı. Benim tipim değildi ama birçok kızı kendine âşık ettiğine emindim. Yanında da...

Olamaz.

Kesinlikle olamaz.

Aman.

Tanrım.

Ellerim titreyerek telefonuma baktım. Düzenleme sayfasını kapatıp mesajları açtım. Fotoğraf kabininde çektiğimiz fotoğrafı buldum. Önce fotoğrafta yanımda duran çocuğa, sonra da duvarda posterı asılı olan, saçları fönlenmiş ama yine de muhteşem görünen XOXO'nun başvokalistine baktım.

Aynı kişiydi.

Aynı kişi.

Jaewoo.



DOKUZ

Anneannemin evine dönüş yolunda, metroda, internetten “Jae-woo XOXO” diye arattım. On yedi yaşında olduğunu öğrendim. Doğum günü, 1 Eylül'dü. Ayrıca boyu 182 santimetreymiş. Yani o konuda yalan söylememiş.

Güney Kore'nin Busan şehrinde doğmuş ve ilkokul yıllarında Amerika'ya taşınmış. Akıcı İngilizce konuşmasının açıklaması buydu demek. Ortaokulda yeniden Busan'a dönmüş ve yakışıklılığı sayesinde keşfedilmiş. Beş sene eğitim aldıktan sonra geçen yıl XOXO grubuyla çıkış yapmış.

Amatör grup olarak popülerlermiş ama Don't Look Back ile tüm müzik listelerinde rekor kırmışlar.

Nathaniel'in onu ya da Mingyu'yu tanımamış olmama şaşırması gayet normaldi. Seul'deki herkes onların kim olduğunu mutlaka biliyordu.

Hayran kulüplerinin adı *Öp ve Sarıl Kulübü*'ydü ve bu yaz çıkacakları dünya turunda New York'a da uğrayacaklardı.

Kulaklıklarımı takıp YouTube'u açtım ve “XOXO”yu arattım. Sonuçlar arasında ilk sırada “Don't Look Back” vardı. Videoyu açtım.

Klibi, müthiş görselleri ve şarkı sözlerini özümsemeye çalışarak ağzım açık hâlde izledim. Rap bölümleri benim anlamayacağım kadar hızlıydı ama nakarat bölümü şöyleydi: *Ağlasam da, kendimi yerlere atarak hıçkırıklarla ağlasam da arkana bakma sakın, arkana bakma sakın*. Fazla duygusaldı ve vay, tüylerimi diken diken etmişti. Klip grubun her üyesi karanlık yeraltı konsepti içinde zorlu maceralardan geçerek tersine Orpheus ve Eurydice³⁵ hikâyesini tekrarlıyorlardı. Arka planda ise sırtını kameraya dönmüş bir genç kadın, yavaşça yürüyerek kameradan uzaklaşıyordu.

Aralara ise oldukça karmaşık hareketlerle ancak uyumu hiç bozmadan, depoda dans ettikleri görüntüler serpiştirilmişti. Jaewoo'nun üstünde, karaoke barda tanıştığımız gün giydiği kıyafetler vardı. Demek ki klip çekimleri sırasında kolunu kırmış ve hastaneden sonra kendisini bir şekilde Jay'in barına atmıştı.

Nathaniel'in neden "baş dansçı" olarak belirlendiği ortadaydı. Müthiş dans ediyordu. Grubu izlerken ona bakmamak elde değildi fakat...

Benim gözüm hep Jaewoo'nun üzerindeydi. Dansı Nathaniel'ininki kadar canlı değildi ama temiz ve akıcı hareket ediyordu. Yine de şarkının giriş bölümünden nakarata kadar diğerleriyle birlikte seslendirdiği bölümde sesi parlıyordu. Nakarat kısmını ise tek başına söylüyordu ve onun sesini iyice vurgulayabilmek için bu bölümdeki müzik sesi de iyice düşürülmüştü. Bir yerde solo söylerken pesten tize çıktığında içim ürperdi.

Klip bittikten sonra YouTube önerileri arasında, performanslarını sergiledikleri bir video ile dans provası yaptıkları bir video çıktı. İkisini de izledim. Sonrasında XOXO grubunun ebelemece oynadığı bir videoya geçtim.

Son videoya kendimi o kadar kaptırmıştım ki ineceğim istasyona geldiğimizi duyuran anonsu bile duymayacaktım neredeyse. Başımı kaldırdığımda, yanımda oturan ve benim yaşlarımda olan

³⁵ Orman perisi olan eşi Eurydike'ye olan aşkı uğruna ölümler dünyasına giden Orpheus'un aşkının anlatıldığı mitolojik hikâye. (c.n.)

bir kızın, telefonuma baktığını gördüm. O da videoları benimle birlikte izlemişti belli ki. Başını sallayarak beni selamladı.

Eve döndüğümde halmeoni dışarı çıkmak istemedi. Biz de so-kağın aşağısındaki on beş dakikada eve teslimat yapan siyah fasulye eriştesi restoranından *jjajangmyeon*³⁶ sipariş ettik.

Yemekten sonra kendimi, evde yalnızca bir tane yatak odası olduğu için yere serilen yorganlardan yapılan yatağıma attım ve internet araştırmasına devam ettim.

Grubun en büyüğü olan Sun, oldukça havalı ve yakışıklıydı. Uzun saçları ve klipte onu seksi kötü adam olarak gösteren kısık gözleriyle ünlüydü. Nathaniel, New Yorkluydu. Adını arattığımda çıkan en popüler haberde, aynı yapım şirketine bağlı ancak ismi açıklanmayan ve henüz ne bir grupla ne de tek başına iş yapmaya başlayan sanatçı adayıyla birkaç ay önce yaşadığı skandaldan bahsediliyordu. Görünüşe göre, bu kızla aylarca gizli saklı flört etmişti. Bu durum, büyük bir magazin sitesi olan *Bulletin*'de yayımlanan fotoğraflarıyla ortaya çıkmıştı. Bu kızın kimliği gizli tutulmuştu ama Netizens sitesinde birkaç ihtimal sıralanmıştı. Mingyu, grubun en küçüğü olduğu gibi beş kardeşin de en küçüğüymüş. Jaewoo'ya gelince, özel hayatıyla ilgili Busanlı olması dışında çok bilgi yoktu. Herhangi bir skandala karışmamıştı. Yakın zamanda yapılan oylamaya göre grubun dört üyesi arasından ailesini hayal kırıklığına uğratmayacak kişi olarak seçilmişti. Çekici tavırları ve yıldız ışığından ötürü lakabı da "Prens" olarak belirlenmişti.

Gece yarısı odaya gelen annem, "Artık uyuman gerekmez mi?" dedi. "Ne yapıyorsun ki sen? Normalde telefonunla bu kadar vakit geçirmezsın."

"Hiç." Tarayıcı sayfasını kapatıp telefonu yastığımın altına koydum.

"Bugün kararlaştırdığımızın aksine, halmeoniyle hastaneye gidemedik," dedi. "Bu yüzden, onu yarın götürmek istiyorum. Yurda yerleşmen için sana yardımcı olacağımı söylemiştim, evet ama..."

³⁶ Jjajangmyeon, siyah fasulye eriştesi. (e.n.)

“Önemli değil,” diye karşılık verdim. “Taksiyle giderim.”

Işığı kapattı. Yorganımı çekip gözlerimi kapattım ama uyuyamıyordum.

Karaoke barda tanıştığım çocuğun, yani Jaewoo’nun, fotoğrafları duvarlara yapıştırılan, metrodaki reklamlarda klibi dönen ünlü bir şarkıcı olduğunu yeni idrak ediyordum. Los Angeles’taki geceyi düşündüğümde, ona söylediğim bazı şeyleri hatırlayınca kendimden utandım. Onu mafya olmakla suçlamıştım. Hâlbuki üstündekileri klip çekimi için giymişti. Suçlamalarım karşı bana içten içe gülmüş müydü acaba? Kendimi küçük düşmüş hissettiğim gibi biraz da üzölmüştüm açıkçası.

Aklıma bir şey takıldı. Eğer Nathaniel ve Mingyu, Seul Sanat Akademisine gidiyorlarsa Jaewoo da oraya gidiyor olmalıydı.

Aynı binada olmayabilirdik ama bu, çok da önemli değildi.

Onu kısa süre sonra yeniden göreceğimi düşününce kalbim hızla çarpmaya başladı.

Bana ne diyecekti, ben ona ne karşılık verecektim?

Nefesimi kontrol ederek sakinleşmeye çalıştım.

Şimdiden endişelenmenin anlamı yoktu. En azından birkaç saatliğine kendime bunu hatırlatmam gerekecekti. XOXO erkeklerinin klipteki hâllerini gördüğüm rüyalarla dolu bir uykuya yenik düşene kadar bir sağa bir sola döndüm. Ancak bu sefer klipte yürüyen kız bendim.



ON

Yurt sorumlusuna göre bu sabah yurda yerleşen tek öğrenci bendim çünkü üçüncü sınıf öğrencilerinin çoğu ya dönem başında yurtlarına yerleşmişlerdi ya da aileleriyle birlikte yaşıyorlardı. Ben de halmeoni ile annemin yanında yaşayabilirdim ama okul kırk beş dakikalık mesafedeydi. Ayrıca kampüste kimseyi rahatsız etmeden pratik yapabileceğim müzik odaları bulunuyordu. Zaten annemin çalışma saatlerinden dolayı ben kendi başıma yaşamaya alıştım.

“Tek kişilik oda istemiştin ama,” dedi yurt sorumlusu asansördeyken, “müsaitlik olmadı.”

“Önemli değil.”

Asansörün kapısı yüksek pencerelerden giren ışıkla aydınlanan güzel bir hole açıldı. Valizlerimin ve çellomun olduğu küçük arabayı iterek asansörden indim.

Koridorun ortasına geldiğimizde üzerinde şifre ekranı bulunan bir odanın önünde durdu. “Yurttan e-posta geldi mi?”

“Evet.” Telefonumu çıkarıp şifrenin olduğu e-postayı arattım. Tuşlara bastım ve titreşim sesiyle birlikte kapının kilidi açıldı.

“Benim karşılamam gereken bazı teslimatlar var,” dedi yurt sorumlusu. “Kendi başına yerleşebilir misin?”

“Tabii, siz işinize bakın.”

O, asansöre döndüğünde ben de kapıyı araladım. İçerisi beklediğimden büyüktü. Halmeoninin evindeki odanın iki katıydı neredeyse. Kapıyı valiz arabasıyla tutarak girişte ayakkabılarımı çıkardım. Soldaki dolabı açtığımda içinde ne kadar çok ayakkabı olduğunu görünce şaşırıp kaldım. Bir tane *Doc Martens* bot, üç çift spor ayakkabı, dize kadar çizme, bir tane de topuklu ayakkabı vardı. Oda arkadaşım her kimse ayakkabıya düşkün biri de ne bilirdi.

İçerisi kitaplıkla ortadan ikiye bölünmüştü ve kapı tarafında kalan kısım doluydu. Ayakkabıların yanı sıra zevkli oda arkadaşım dolapları doldurduğu için montlarının ve elbiselerinin olduğu ayaklı bir askılık da vardı. Onun tarafı oldukça düzenliydi. Çalışma masasının üzerinde bilgisayardan başka bir şey yoktu. Mantar panonun üzerine birkaç manzara fotoğrafı tutturulmuştu.

Normalde de bu kadar düzenli miydi yoksa ben geleceğim için mi eşyalarını toplamıştı acaba?

Çantamı diğer taraftaki boş yatağın üzerine bıraktım ve çellomu duvara yasladım.

Kendimi yatağa bırakmak istiyordum ama eğer uzanırsam bir saat kadar kalkamayacağımdan emindim. Valizlerimi içeri aldıktan sonra, ilk olarak nevresim takımımı çıkardım. Resepsiyona giderek yorgan ve yastık almamı hatırlatan bir not yazdım.

Son valizimi boşaltırken yanlışlıkla oda arkadaşımın masasına çarptım. Fotoğraflardan biri yere düştü. Hemen eğilip kaldırdım. Fakat bu, düşündüğümün aksine fotoğraf değildi, kartpostalı. Los Angeles’tan gönderilmişti. Arkasını çevirdiğimde Korece yazılmış uzun bir mesaj olduğunu gördüm. Hangil alfabesini iyi bilmemem ilk kez işe yaramıştı, yoksa ne yazdığını okumadan duramazdım. Kartpostalı tam yerine koyacakken birkaç kelimenin İngilizce yazıldığını gördüm. Altındaki imza da o anda dikkatimi çekti.

YÜZÜN GÜLSÜN, ÇALIKUŞU.
KALBİM HER DAIM SENİNLE.

XOXO.

“Ne yapıyorsun sen?”

Kapının önünde bir kız duruyordu. Bana doğru yürüyüp kartpostalı elimden aldı.

“Aman Tanrım, çok özür dilerim,” dedim. İlk izlenimim çok kötü olmuştu. Kendimi berbat hissetmişim. Yanlışlıkla bile olsa hiçbir eşyasını kurcalamamalıydım. “Masana çarpınca düştü.”

Çekmecesini açtı, kartpostalı içine atıp hızla kapattı.

İrkildim. “Ben, yeni oda arkadaşsınım. Adım Jenny.”

“Biliyorum.” Kendi adını söylemedi. Ancak ben dışarıdaki isimlikte görmüştüm.

Min So Ri.

Kendi de ismi kadar güzeldi. Kedi gibi gözleri, hokka gibi burnu ve dolgun dudakları vardı. Koreli biri için uzun olduğunu düşünmüştüm ama galiba aynı boydaydık. O, yalnızca balerin duruşundan dolayı daha uzun gösteriyordu.

“Kartpostalı istesem de okuyamazdım zaten,” diye açıkladım. “Ben Amerikalıyım. Korece okuma becerim, bir ilkokul öğrencisi seviyesinde.”

“Çekilir misin?” dedi. “Çalışmam gerekiyor.”

Saygı ifadelerini pek önemsemezdim ancak onun bana karşı pek saygılı olmadığı dikkatimden kaçmamıştı. Arkadaş canlısı ve samimi olmak yerine apaçık kabalık yapıyordu.

Masasının önünden çekildim. Sandalyesine oturup bilgisayarını açtı ve kulaklığını taktı.

Önümüzdeki birkaç ay, belli ki pek hoş olmayacaktı. Normalde insanlardan çekinmezdim ama bu kız, ateşi bile dondururdu.

Sabah saatlerini ona rahatsızlık vermemeye dikkat ederek eşyalarımı yerleştirmekle geçirdim. O da kafasını bilgisayarından kaldırmamıştı zaten. Öğle saati geldiğinde spor kıyafetlerini giydi. Koşu partneri arayıp aramadığını sormak istedim ama kulaklığını hâlâ çıkarmamıştı.

O, odadan çıktıktan sonra derin bir nefes verdim. Vay be! UCLA'de ikinci sınıfta okuyan Bomi'den *sorunlu oda arkadaşı hikâyeleri* dinlemiştim ama bu, biraz fazlaydı.

Halmeoninin kurutma makinesi olmadığı için çamaşırlarımı yıkayamamıştım. Şimdi vaktim varken onu halledebileceğimi düşündüm ve çamaşır sepetimi alıp asansörle yurdun çamaşır odasına indim. Otuz dakikalık yıkama programını çalıştırıp yemek yemek üzere dışarı çıktım.

Neyse ki öğrenci merkezinin hemen karşısında uygun bir dükkân vardı. Birkaç parça üçgen şeklinde hazırlanmış içi kuru yosun dolgulu pirinç sarması alıp tek nefeste yedim. Arkasından da su içtim. Çamaşırların bitmesine on beş dakika vardı. Ben de sıra sıra dizili ekranların karşısında toplanmış öğrencilerin yanına gittim. Tüm ekranlarda, halmeoninin evinde de gördüğüm *Music Net Live* programı açıktı. Programda popüler şarkıcılar ve yeni şarkıcılar stüdyodaki seyircilerin karşısında canlı şarkı söylüyorlardı.

İki sunucu sıradaki şarkıcıyı anons etti. "XOXO, Don't Look Back ile geri döndü! Müzik Net Live'de!"

Kamera Sun, Jaewoo, Nathaniel ve Mingyu'nun diğer dansçılarla birlikte sahneye dizilmesini gösterdi.

"Canlı mı bu?" diye sordu öğrencilerden biri

"Evet," dedi başkası. "Her Pazar EBC'de canlı yayımlanıyor."

Kamera, grubun her üyesini şarkının solo söyledikleri bölümünde tek tek gösterdi.

Jaewoo, pürüzsüz ve güçlü sesiyle kendi bölümünü söylemeye ve aynı zamanda da dans etmeye başladı.

"Bizimle aynı okuldalar," dedi çocuk.

"Hepsi mi?" Bunu sorarken umutlu mu yoksa korku dolu muydum, bilemiyorum.

Çocuk da anlamamış olacak ki kaşını kaldırdı. "Üçü burada." Jaewoo, şarkıdaki solo bölümünü bitirdi ve grubun en büyüğü rap söylemeye başladı. Ekranı işaret ederek, "Sun, geçen sene mezun oldu," dedi.

Yani Jaewoo'yu görecektim. Bugün ulusal kanalda canlı yayına katıldığına göre ancak yarın okulda olacaktı.

Dün geceki gibi içim ürperdi ve kollarımı önümde birleştirdim. Daha önce beni mesajlarıyla reddeden biri olmadığı için böyle bir durumda ne yapılacağını bilmiyordum. Bir de bu çocuk K-pop yıldızıydı.

Çocuk, içimdeki kargaşadan habersiz bir şekilde, "Yapım şirketi adaylarının birçoğu buraya geliyor zaten," dedi. "Joah'dan da diğer şirketlerden de gelen var."

"Ben, Neptune Yapım Şirketine bağlıyım," dedi bir kız. "Reşit olmadığım için şirketim beni buraya kaydettirdi." Kırmızı yanaklı, tatlı sesli, benden daha kısa biriydi. "Adım Angela Kwang. Tayvanlıyım. Seul'e üç ay önce taşındım."

"Memnun oldum," dedim. "Ben de Jenny Go. Amerikalıyım."

Çocuk ikimize de başını sallayarak selam verdi. "Ben Hong Gi Taek. Şirkete bağlı değilim ancak yakın zamanda Joah'nın seçmelerine gireceğim. Bu okuldaki öğrencilerin yarısı ya bir yere bağlı ya da bir yerle anlaşma yapmanın peşinde."

"Joah, XOXO'nun da şirketi değil mi?" diye sordu Angela. "Onlarla aynı okula gittiğime inanamıyorum. Gerçi onların derslere geldiklerini sanmıyorum. Çok meşgul olduklarına eminim."

"Okulda düşündüğünden fazla vakit geçiriyorlar. Joah Yapım Şirketi, sokağın hemen aşağısında zaten. Şirketin CEO'su da okulun yönetim kurulunda."

Vay be! SSA'nın³⁷ sahne sanatları okulu olduğunu biliyordum ama eğlence sektörüyle bu kadar yakın ilişkileri olduğundan haberdar değildim. Sarkıcıların ve şarkıcı adaylarının neden buraya geldiklerini şimdi daha iyi anlıyordum. Eğer Los Angeles'taki okullar gibiyse zaten sanatçıların sahne aldıkları süreçlerde okula devamsızlık yapmalarını ya da ana dersleri kaçırmalarını anlayışla karşılıyor olmalıydılar.

³⁷ SSA, Seul Sanat Akademisinin kısaltması. (c.n.)

“Sen, Jenny?” diye sordu Angela.

Bir anda XOXO’yu göreceğim için heyecanlı olup olmadığımı sorduğunu sandım ama aslında neden bu okula geldiğimi öğrenmek istediğini anladım.

“Ben, çello okuyorum.”

“Çok havalı!” dedi Angela. “Ben de müzik aleti çalmak isterdim ama o konuda yeteneksizim. Aslında şarkı söylemek ya da dans konusunda da yeteneğim olduğu söylenemez.” Güldü. Kendine gülmesi hoşuma gittiği için gülümsedim. “Ancak bir şarkıyla çıkış yapmak en büyük hayalim.”

“Çıkış yapmak mı?” diye sordum. XOXO’yu düşününce, onların bir sene önce çıkış yaptıklarını hatırladım ama bunun tam olarak ne anlama geldiğinden emin değildim.

Gi Taek, benim pop yıldızı kültüründen yoksun olduğumu düşünmüş olacak ki derin bir nefes verdi.

“Ya,” dedi Angela, bildiklerini paylaşmak için sabırsızlanarak. “Çok basit. Bir şirkette şarkıcı adayı olmak demek koreografileri öğrenmek, şan dersi almak; Korece, Japonca ve İngilizce dil derslerini tamamlamak; ayrıca toplum içinde konuşma tekniklerini öğrenmek ve şirketin sana uygun gördüğü pazarlama teknikleriyle özel yeteneklerinin ve sesinin parlatılması demektir. Sonra kurulan grubun sosyal medya hesapları oluşturulur ve fotoğrafları internette yayımlanır. Nihayet *single* ya da albüm kaydedilir ve grubun bu şarkılarla sahne almaya başlaması da çıkış yaptıkları anlamına gelir.”

Ağzım açık kalmıştı. Bu kadar basit bir şey nasıl bu kadar karmaşık olabilirdi ki?

“Dahası da var tabii,” dedi Gi Taek. “Ancak ana şema bu: Hayalini kurman, başarılı olabileceğin anlamına da gelmez.”

Söyledikleriyle kendi aklımdakileri karşılaştırdım. “Aslında ben de çello konusunda böyle bir yol izlemek istiyorum,” dedim düşünceli bir şekilde, “en azından kuramsal olarak. Fakat ben yapım şirketine girmek yerine müzik okuluna devam etmek istiyorum. Ayrıca pop yıldızı bir grupta çalmak yerine orkestrada çalmak istiyorum.”

“Evet!” dedi Angela heyecanla. “Tam olarak öyle bir şey zaten.”
Gi Taek başını sallayarak gülümsedi.

Telefonum titredi. Çamaşırhanede kurduğum alarm çalıyordu.
“Gitmem lazım,” dedim ama duraksadım. Yeni arkadaş edinmeye-
li bayağı zaman olmuştu ve bu iletişimi nasıl devam ettireceğimi
bilemiyordum.

Altı ay sonra geri döneceğim için arkadaş edinmeye ihtiyacım
da yoktu ama burada geçireceğim zamanı daha eğlenceli kılmak
için birkaç kişiyle konuşmaktan zarar gelmezdi. Angela gülümsedi.
“Umarım birlikte aldığımız dersler vardır, Jenny.”

“Umarım,” dedim ve el salladım. Arkamı dönmeden son kez
ekranlara baktım. XOXO gösterisini bitirmişti. Sahneye, gençlik-
le ve hayallerinin peşinden gitmekle alakalı şarkı söyleyen yeni bir
grup çıkmıştı.



ON BİR

Go, Jenny: Üçüncü Sınıf

PAZARTESİ - PERŞEMBE

08.00-08.10	Rehberlik/Yoklama
08.10-09.35	Ders 1-4
09.40-11.05	Ders 2-5
11.10-12.35	Ders 3-6
12.35-13.15	Öğle Arası
13.20-16.00	Sanat
16.00-18.00	Çalışma Odası

CUMA

10.00-10.10	Rehberlik/Yoklama
10.10-11.25	Sanat
10.10-11.25	Çalışma Odası
12.30-13.35	Çalışma Odası
12.30-13.35	Sanat
13.35-14.05	Öğle Arası
14.10-16.00	Sanat

O gece ders programını yüz kere okudum. Sınıf arkadaşlarım Korece, İngilizce, fen ve tarih dersleri alırken ben kendi çalışma odama geçecektim. Ancak bilgisayar, matematik, beden eğitim ve orkestra ile solo performans dâhil tüm müzik derslerinde onların yanında olacaktım.

Ayrıca seçmeli olarak son dakika kaydolduğum dans dersim vardı. Şimdilik sorun yaşamayacağımı düşünsem de müzisyen olarak beden ritminden maruz olduğum için o dersleri de solo çalışmaya döndürebilir miyim diye danışmanımla görüşebilirdim.

Ertesi sabah alarm çaldığında Sori çoktan gitmişti. Ben de üniforma sayesinde ne giyeceğime karar vermek zorunda olmadığım için zamanımı sakin sakin hazırlamaya harcadım.

Koridora çıktığımda önceki gece duşumu aldığım için kendimi tebrik ettim. Banyonun önünde uzun bir kuyruk oluşmuştu bile. Bir aynanın ucundan kendime bakarak rimelimi ve dudak parlatıcımı sürdüm. Okulun makyaj politikasını bilmiyordum ama aynanın önündeki kızların hâline bakılırsa çok katı olmadığı anlaşıyordu.

Dönemin ilk günü olduğu için dünyaca ünlü konser salonunda tüm okulun katılacağı bir toplantı yapılacaktı. Salona doğru yürürken önceki akşam tanıştığım Gi Taek'i ve Angela'yı görebilir miyim diye etrafıma bakındım. Gergin ve endişeliydim. Uzun boylu birini gördüğümde kalbim ağzıma gelecek gibi oluyordu. İlk gün heyecanına kapıldığımın farkındaydım. Ancak bu, başka bir ülkenin okulundaki ilk gün heyecanına daha yakındı. Ayrıca Jaewoo'yu görebileceğimi düşündüğüm için de geriliyordum. Seul'deki hayatıma rahatça devam edebilmek için bir an önce karşılaşp konuyu kapatmayı diliyordum.

Salona girdiğimde içeride toplanan öğrencileri gördüm.

"Jenny!" Kalbim duracak gibi oldu ama seslenen Gi Taek'ti. Arkasından da Angela geliyordu.

Günaydın yerine, "Kravatını düzeltmen gerek," dedi. "Öğretmenlerden biri görürse uyarı alırsın."

Angela stresten öylesine ördüğüm ikili örgüme bakarak, “Saçına bayıldım,” dedi.

“İyice kalabalıklaşmadan kendimize yer bulalım,” dedi Gi Taek.

Kanatlı kapıdan içeri girdik. Etrafa iyice bakmak için bir an durdum. Sesi ve akustiği yaymak için kubbe tavanı olan kocaman bir salondur burası. Sahne, muhteşem maun renkli ahşapla kaplanmıştı ve koltuklar görüş açısını maksimuma çıkarabilmek için yukarı doğru yükselecek şekilde sıralanmıştı.

Angela arkayı işaret ederek, “Yan yana üç koltuk görüyorum,” dedi. “Kimse oturmadan kapalım.”

Arkaya doğru yürürken oda arkadaşşıma bakındım ve sol tarafta, birkaç sıra önde olduğunu gördüm. Diğer öğrencilerden ayrı oturuyordu. Hem sağ hem de solu, ayrıca önü ve arkası boştu. Kollarını önünde birleştirmiş, gözlerini ileriye dikmiş, *benimle sakın konuşmayın* der gibiydi.

Birinin, “Hey! Kim Mingyu!” dediğini duyduğum için dikkatim dağıldı.

Mingyu’nun salona girdiği tarafa döndüm. Herkes heyecanla fısıldaşmaya başlayınca içeride bir uğultu oluştu.

Mingyu ön tarafa geçti ve birinci sınıfların arasına karışarak hepsiyle beşlik çaktı.

Nathaniel’in gelmesiyle içeriye gerçek bir ünlünün girdiği belli olmuştu işte. Saçları mükemmel görünüyordu, kravatı özenle bağlanmıştı. Tüm hafta sonu videolarını izledikten sonra onu gerçek hayatta karşımda görmek tuhaf gelmişti. SSA’daki diğer öğrencilerin onu ve XOXO’nun diğer üyelerini görmek ve uzun zamandır hayalini kurdukları şeyleri başarmalarına şahit olmak konusunda ne düşündüğünü merak ediyordum.

Nathaniel, üçüncü sınıf öğrencilerine ayrılan koltuklardan en yakındakine geçti ve çevresi bir anda kızlarla çevrildi.

Sori’nin de kapıya baktığını fark etmiştim. Bir anda durumun farkına varıp önüne döndü.

Saat 08.09 olduğunda içeriye başka bir öğrenci girdi. Jaewoo değildi. Birbiri ardına girenlerin hiçbiri Jaewoo değildi. Saat 08.10 olduğunda öğretmen kapıyı kapattı.

Geç mi kalmıştı? Gelecekse gruptaki arkadaşlarıyla gelirdi, değil mi? Belki okulu çevrim içi tamamlayacaktı. Ya da başka bir ülkede katılması gereken bir program vardı. K-pop şarkıcıları böyle şeyleri sık sık yapardı.

Kendimi bu düşüncelere öyle kaptırmıştım ki bir kadının sahneye çıkıp kürsünün arkasında geçtiğini fark edemeyecektim neredeyse.

Kendini elli yıl önce kurulan ve sayısız sanatçı yetiştiren Seul Sanat Akademisinin müdiresi olarak tanıttı. Bu okuldan mezun olan sanatçıların isimleri sayılırken öğrencilerden “ah” ve “oh” sesleri yükseldi. Konuşmasına, okulun öğrencilerinden davranış ve karakter bakımından beklentilerinin yanı sıra sanata bağlı ve disiplin içerisinde olmalarını istediklerini anlatarak devam etti. Ayrıca öğrencilerin ilgisini toplayan “Son Sınıf Projesi”nden de bahsetti.

“Tüm son sınıf öğrencilerinin buna katılması mecburidir,” diye bildirdi. “İster topluluğa dışarıdan destek verin ister yapımda yer alın isterseniz de tek başınıza proje ortaya çıkarın. Yeteneğinizi sergilemek için bu büyük fırsatı değerlendirmeniz gerekiyor. Güney Kore’deki büyük üniversitelerden temsilciler geleceği gibi denizaşırı ülkelerdeki Berklee Üniversitesi, Tokya Sanat Üniversitesi, Manhattan Müzik Okulu gibi üniversitelerden de katılımcılar gelecek.”

Büyük yapım şirketlerinin yetenek avcılarının da geleceğinden bahsederken onu dinlemeyi bırakmıştım. Manhattan Müzik Okulundan gelen temsilci, projeleri izleyecekti. Eğer solo gösteri ayarlayabilirsem kendimi gösterebilirdim. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Her şey yoluna giriyor, yıldızlar benim için sıralanıyordu.

“Şimdi de son sınıfların başkanını açıklayacağız.”

Şimdiye kadar öğrenciler müdirenin konuşmasını sessizlik içinde dinlemişlerdi. Fakat bu açıklamadan sonra fısıldamaya başladılar.

Normale dönen kalp atışlarım yeniden hızlandı.

Kulisten sahneye tanıdık bir yüz çıktı. Jaewoo, Karaokeci Çocuk, K-pop Yıldızı ve lisede son sınıfların başkanı.



ON İKİ

Jaewoo konuşmasını yaparken gözünü seyircilere diktiğinde içgüdüsel olarak koltuktan aşağıya doğru kaydım. Aslında buna gerek yoktu. Arka sıralarda oturduğum için beni görmesi imkânsızdı.

Müdireninkinin aksine onun konuşmasını dikkatle dinledim. Kısık ve pürüzsüz sesi, mikrofondan yankılanarak tüm salonu dolduruyordu. Aslında ilginç şeyler söylemiyordu, konuşmasını önceden prova ettiği belli oluyordu ancak herkes can kulağıyla onu dinlemeye koyulmuştu.

“Öğrenci başkanı, XOXO’nun başvokalisti, yakışıklı ve iyi kalpli... Jaewoo’nun iyi yapamadığı bir şey var mı?” diye sordu Angela, hayallere dalmış bir şekilde.

Mesajlara cevap vermek, dedim içimden.

Gi Taek, “XOXO’nun şarkılarını onun yazdığını biliyor muydunuz?” diye sordu.

Bunu duyduğuma şaşırmıştım. Hem de hiç şaşırmamam gereken yerde.

“Bazen başka bir yazarla ya da gruptan biriyle çalışıyormuş,” diye devam etti anlatmaya, “ancak tüm şarkı sözlerinde onun adı yazıyor.”

"XOXO'nun en popülerinin o olmasına şaşmamalı," dedi Angela.

Bu sefer şaşırmamıştım. Tabii ki öydu.

Jaewoo konuşmasını bitirince salonda alkış koptu. Eğilerek seyircileri selamladı. Ondan sonra sahneye yeniden çıkan müdire, toplantının konuğu olan ve birkaç sene önce okuldan mezun olup Ewha Kadın Üniversitesine giren ve popüler Kore dizilerine piyano düzenlemeleri yapan piyanisti tanıttı. Arkasından tüm öğrenciler kendi bölümlerine gönderildi.

Benim bölümüm A binasında, öğrenci merkezinin hemen yanındaydı. Yemekhaneye doğrudan bağlantısı vardı. Gi Taek de Angela da benimle aynı bina değildi ama birkaç dersimiz ortaktı. Farklı binalara dağılmadan önce öğle yemeğinde buluşmak üzere sözleştik.

Binanın önü şimdiden kalabalıktı. Öğrenciler ara tatil sonra hasret gideriyordu. Sori'yi gördüm. Yine yalnızdı ve hızla bir yere doğru gidiyordu.

"Jenny-noona!"³⁸ Mingyu, neredeyse bana çarpacak kadar yaklaşarak yolumu kesti. "İlk günün nasıl geçiyor? Eğer yolunu kaybedersen beni bulman yeter!"

Benimle konuşmasına şaşıarak gözlerimi kırptırdım. Gerçi üniformamı almaya gittiğimde de oldukça arkadaş canlısı davranmıştı. Etrafıma baktığımda birkaç kişinin merakla beni süzdüğünü gördüm. Diğerleri Mingyu'nun ilgisini çekmeye çalışıyordu.

"Saçların çok güzel olmuş, Kim Mingyu," dedi biri. Onu son gördüğümde lacivert olan saç, şimdi açık maviye dönmüştü.

"Gayet iyi," dedim. "Yardıma ihtiyacım olursa seni bulacağım."

"Bu, bizim Jenny değil mi?" dedi biri İngilizce.

Nathaniel.

Nathaniel'a doğru döndüm. Tam ona cevap verecekken Sori'nin içeri girdiğini gördüm. Göz göze geldik. Hemen başını çevirip sınıfa girdi.

Nathaniel, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

³⁸ Korece Noona, "abla" anlamında kullanılan kelime. (e.n.)

“Yoo...” Bir an Sori’nin yüzündeki ifadeyi anlamlandırmaya çalıştım. Mutsuz gibiydi. “Bir şey olmadı. Hangi sınıftasın?”

“B.”

“Ben de,” dedim ve rahat bir nefes aldım. Sınıfta tanıdık biri olması çok iyiydi.

“Of!” dedi bir ses arka taraftan. “Daha ilk günden yoruldum.” Kalakaldım.

Mingyu’nun gözleri parladı. “Jaewoo-hyeong! Sabah gözlerimiz seni aradı.”

“Evet, sizinle gelecektim ama Sun, stüdyoda bir şarkı dinlememi istedi.”

Nathaniel, “Etkileyici bir konuşmaydı,” dedi soğuk bir tavırla. Jaewoo, “Senin için yazdım,” diye karşılık verdi.

“Jenny’yle tanışmış mıydınız?”

“Jenny mi?”

Bu anın önünde sonunda geleceğini biliyordum ama bu kadar göz önünde olmamasını ya da kendimi kaybetmemem için bu denli ani şekilde gelişmemesini umuyordum.

Derin bir nefes alıp arkama döndüm.

Göz göze geldik. O milisaniye içinde aklımdan milyonlarca şey geçiyormuş gibi gözleri büyüdü. Sonra kendini topladı. “Ya,” dedi. “Memnun oldum.”

Kalbim kırılmıştı. Mesajlarıma cevap vermediği için beni gördüğüne sevineceğini sanmıyordum ama en azından daha önce tanışmamışız gibi davranmasını da beklemiyordum.

“Geçen gün üniformalarımızı almaya gittiğimizde tanıştık,” dedi Mingyu. Jaewoo belli belirsiz şekilde başını salladı. “Los Angeles’tan gelmiş.”

“Öyle mi?” Nathaniel’a döndü. “Ofisten bir şey almam gerekiyor.” Sonra birden, “Kravatını düzelt. İlk günden uyarı alma,” diye ekledi.

Bana söylediğini sanmıştım ama Nathaniel cevap verdi: “Beni atacak değiller ya!”

“Keşke.”

Arkasına bile bakmadan yürüyüp gitti.

Mingyu, "Derse geç kaldım!" dedi. "Görüşürüz, Jenny, Nathaniel-hyeong!" Jaewoo'nun gittiği yönün aksine koşturaya başladı.

Nathaniel, "Bizim sınıf şurası," diyerek biraz ilerideki kapıyı işaret etti. "Geçelim mi sınıfa?"

Nereye gittiğime dikkat bile etmeden peşine takıldım. Biraz önce ne oluştu? İkinci buluşmamız için kafamda kurduğum senaryolarda Jaewoo'nun beni görmezden geleceği yoktu. Başka bir yerde başka birine dönüşmüştü sanki.

"Jenny?" Nathaniel sınıfın kapısında durmuş, beni bekliyordu. "Geliyor musun?"

"Evet," diyerek hızlı adımlarla yanına gittim.

Sınıf, beyaz tahtanın karşısına sıralanmış sıralardan oluşuyordu. Öğretmen henüz gelmemişti. Ben de sınıfın girişindeki oturma listesine baktım. Cam kenarındaki arka sıralardan birine yerleştirilmiştim. Kendi sırama doğru giderken tüm sıraların ikili koyulduğunu fark ettim. Benim sıra arkadaşım ise tabii ki Sori'ydi. O da bu duruma benim kadar şaşırmıştı.

"Günaydın," dedim. En azından baştan başlayabilirdik.

Başını çevirip pencereden dışarı bakmaya başladı.

Sandalyemi çekip yerime oturdum. Nathaniel sınıfın diğer ucunda uzun boylu ve zayıf sıra arkadaşıyla koyu bir sohbete dalmıştı.

Sori'yle benim dışımızdaki herkes sıra arkadaşıyla konuşuyordu zaten. *Eğer masasına çarpıp kartpostalını okumasaydım arkadaş olabilir miydik*, diye düşünüyordum.

Kartpostal XOXO diye imzalanmıştı. Bu, herkesin kullandığı bilindik ifadenin karşılığı da olabilirdi ama ya iki anlam taşıyorsa?

Muhtemel adayları gözden geçirdim. Mingyu küçük olduğu için onu eledim. Sun olabilirdi ama Sori'nin üzüldüğünü gördüğüm anda koridorda değildi. Ayrıca kartpostal Korece değil, İngilizce yazılmıştı. Bu durumda geriye Jaewoo ve Nathaniel kalıyordu. Sıra arkadaşıyla şakalaşan Nathaniel'a baktım. Sori ve Jaewoo'nun en azından bir ortak noktası vardı. Ne düşündüklerini asla tahmin edemiyordum.

Telefonum titredi. Annem mesaj atmıştı.

Okul ücretini ödedim. Yurt ve yemek masraflarını da. Bir sorun olursa bana haber ver.

Tamam, teşekkürler, anne. ✓✓

Umarım ilk günün güzel geçer.

Hiç sanmıyordum.

Tam telefonumu kaldıracakken duraksadım. Mesajlara girip birkaç gün önce Jaewoo'ya Seul'e geldiğimi söylediğim mesajı açtım.

Selam, birkaç aylığına Kore'ye, anneannemin yanına geliyorum. Vaktin olursa görüşmeyi çok isterim. ✓✓

Mesaj "görüldü" olmuştu.

Gözlerimi kırptırdım. Mesajı ne zaman okumuştum ki? Birkaç gün önce mi yoksa koridorda karşılaştıktan sonra mı?

Sori omzuma vurdu. Başımı kaldırdığımda başka bir öğrencinin sıramın önünde durmuş, ayağını yere vurduğunu gördüm.

"Üniformanı düzgün giymelisin," dedi, "yoksa tüm sınıf ceza alır."

Ciddi miydi? Sori'ye baktım ama o, çoktan pencereden dışarıyı izlemeye dalmıştı.

"Acele et," dedi, "birkaç dakikan var."

Ayağa kalktım.

Koridor boşalmıştı. Tuvaleti bulmak üzere rastgele bir tarafa döndüm. Kuralları dikkatle okumadığım için kendime kızıyordum. İlk günden derse geç kalacaktım.

“Öğrenci!” Koridorun diğer tarafından gelen öğretmeni görünce rahat nefes bir aldım. Bana yardımcı... “Hemen sınıfına gitmen gerekiyor!”

Neden kızdığını anlayamadan ona baktım. “Kravatımı düzeltmem gerekiyor...” diyecek oldum.

“Hemen sınıfına!” Resmen ağzından tükürükler saçarak bağıırıyordu.

“Anlamıyorsunuz! Ben yeni...”

“HEMEN SINIFINA GİT!”

Ağlayacak gibi oldum. Bana neden bağıırıyordu ki? “Ama...”

“Sunsangnim.”³⁹ Jaewoo bir anda öğretmene seslenerek ortaya çıktı. “O, yeni öğrenci. Ben de onu sınıfına götürüyordum.”

Öğretmen bir anda gülümsemeye başladı. “Ah, Jaewoo-ssi. Tabii.”

Jaewoo da ona gülümsedi. Öğretmen uzaklaştı. Jaewoo, sırtıma dokunarak beni bir kapıdan çıkardı.

Merdiven boşluğuna gelmiştik. Yukarıdan hafif bir ışık süzülüyordu. Derin nefeslerle kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Kendime geldiğimde Jaewoo’nun kapıya yaslandığını gördüm.

“İyi misin?” diye sordu İngilizce.

“Evet,” dedim. “Teşekkür ederim...” Dışarıda yaşananları anlatmak için elimi salladım.

“Sana bağırmasına gerek yoktu.”

Şaşkınlıkla ona baktım. Tıpkı Los Angeles’taki gibi davranmaya başlanmıştı. Biraz önceki karşılaşmamızda beni tanımıyor-muş gibi yaptığı hâlden eser kalmamıştı.

“Neden sınıfında değilsin?”

“Sınıftakilerden biri üniforma kurallarına uymazsam tüm sınıfın ceza alacağını söyledi.”

Jaewoo kaşlarını kaldırdı. “Seni kandırmış.”

Ne kabalık! Ben yeni öğrenciydim. Neden Sori araya girmemişti ki?

³⁹ Korece “Öğretmenim.” (c.n.)

“Yine de,” dedi Jaewoo, “üniforma kurallarına uymazsan notlarını düşürebilir ya da futbol sahasında koşma cezası verebilirler.”

“Ciddi misin?”

“Ciddiyim.”

Kore okullarının şakası yoktu belli ki.

“Aslında...” Ayağımı yere vurmaya başladım. Çok utanıyordum. “Kravat bağlamayı bilmiyorum.”

Kaşlarını kaldırdı yeniden. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

Başını salladı. “Amerika’da nasıl bir okula gidiyordun ki?”

“Devlet okuluna.”

Kapıdan uzaklaşıp kravatıma uzandı. Bu sabah bin bir güçlükle yaptığım düğümü yavaş hareketlere açtı. Alnında yaptığı işe odaklandığını gösteren çizgiler oluştu. Düğümü çözdükten sonra kravatı iki yana sarkıttı. Kalın tarafı ince tarafın üzerinden geçirirken parmakları gömleğimi sıyırdı. Nefesimi tuttum.

“Pardon,” dedi. Bir an durdu. Sonra dudağını ısırarak kaldığı yerden devam etti. Âdemelması yukarı aşağı hareket ediyordu. Düğümü tamamlayıp kravatı yukarı çekti. Uğraşırken dikkatle onu izledim. Los Angeles’takinin aksine yüzünde makyaj yoktu. Bu hâliyle daha genç, daha yakışıklı görünüyordu. Sol kolu iyileşmişti. Düğümü atarken sol elini de rahatlıkla kullanmıştı. Bileğindeki dövmelemler de silinmişti.

“Burada ne işin var, Jenny?” diye sordu.

“Yemin ederim peşinden gelmedim.”

Duraksadı. Bir iki kere gözlerini kırptı ve sonra gülmeye başladı. “O kadar kendimi beğenmiş değilim. En azından şimdilik. Kore’de, bu okulda ne işin var demek istedim.”

Kaşlarımı çattım. “Mesajlarımı almadın mı?”

Bu sefer o da kaşlarını çattı. “Hangi mesajları?”

“Altı aylığına Seul’e geldiğimi söylediğim mesajları.”

İç çekerek kravatımı düzeltti ve ellerini indirdi. “Telefonuma el koydular. Los Angeles’taki o geceden sonra telefonumu menajerim aldı. Bir hafta sonra da şirket telefonu verdiler. Ne yazmıştın ki?”

“Hiç öğrenemeyeceksin.”

Somurttu.

Biraz merak etmesini istiyordum. Bu sırada zil çaldı.

“Artık gidelim,” dedim.

“Seni sınıfına bırakayım.”

Merdivenden çıkıp boş koridordan yürüdük.

“Özür dilemek istiyorum,” dedi. “Mesajlarına cevap yazamadığım için. Sana yazmayı çok isterdim.”

Göz ucuyla ona baktım. Dudaklarını sıkıyordu. Kafası karışmış gibiydi.

“Neden beni tanıımıyormuş gibi davrandın?” diye sordum.

“Daha önce tanıştığımızı bilmelerini istemedim. Sınıf arkadaşlarıma güvenirim ama her şeyden dedikodu üretiliyor. Eğer bana kalsaydı...”

Sınıfımın önüne geldik. Tahtanın önünde yetişkin biri duruyordu. “Jenny,” dedi Jaewoo. “Aslında ...” Tepkimi görmek ister gibi dikkatle bana baktı, “birbirimizi tanıımıyormuş gibi davranmamıza gerek yok.”

Kaşlarımı çattım. “Ne demek bu?”

“Baş başa olduğumuz zaman yani.”

“Gizli gizli arkadaşlık mı edeceğiz?”

Boynunu ovuşturdu. “Böyle söyleyince kulağa kötü geliyor tabii.”

Alınmalı mıydım acaba? Normalde alınırdım ama hayatında Los Angeles’tan gelen sıradan bir kızla arkadaşlık kurmaktan daha önemli işleri olduğuna emindim. Mesela koruması gereken bir ünü vardı.

“Anlıyorum,” dedim. “Senin için hiçbir şey normal değil.”

“Evet,” dedi gülümseyerek.

Yine de benimle arkadaşlık kurmak isteyen Angela ve Gi Taek gibi insanlar varken gizli arkadaşlığa razı gelmek zorunda değildim. Nathaniel ve Mingyu bile toplum içinde benimle arkadaşlık etmişti. Jaewoo’yla olan ilişkiyi özel kılan neydi? “Öğrenci

başkanı” olduğu için mi grubunun en tanınmış ismi olduğu için mi yoksa “prens” unvanı olduğu için mi?

Gururum incinmiş olabilirdi ama şimdilik benim işim de başımdan aşkındı. Yeni okula alışmaktı, istediğim müzik okuluna girme hayalleriydi derken enerjimi onu anlamaya yoramazdım.

“Arkadaş olma kısmına gelirsek...” dedim ona doğru yaklaşılarak. O da bana doğru eğildi. “Bunu düşüneceğim.”

Gülümsemesi kayboldu.

Sınıfa girdim.



ON ÜÇ

Zil çaldıktan beş dakika sonra sınıfa girdiğim için herkes bana döndü. Öğretmen bile bir öğrencinin okulun ilk gününde sınıfa geç gelmesine anlam verememiş, şaşırmış kalmıştı.

“Başka okuldan geçiş yapmış,” dedi Jaewoo arkamdan. “Kaybolmuştu.” Benimle birlikte içeri girmesine şaşırarak ona döndüm.

“Sen de ona yardım ettin,” dedi öğretmen sıcak bir ses tonuyla. “Öğrenci başkanından da başka türlü beklenmezdi.”

Jaewoo beni geçip kürsüye doğru yürüdü. Çantasından bir dosya çıkarıp öğretmene uzattı. “Odanızdan getirmemi istediğiniz sayfalar burada.”

Eğilerek selam verdi ve sağ taraftaki en arka sıraya oturdu.

Tam arkamda oturuyordu.

Yani aynı sınıftaydık. Elini çenesinin altına koyup dışarıyı izlemeye koyuldu. Sınıfın en önünden bile sırttığını görebiliyordum.

“Jenny,” dedi öğretmen, “kendini sınıfa tanıtmak ister misin?”

Tanrım, toplum içinde konuşmak en büyük kâbusumdu.

Derin nefes aldım. “Ben Jenny Go,” dedim. “On altı yaşındayım.” Öndeki öğrenciler suratını asınca Kore’de, doğduğun gün bir yaşında sayıldığını ve doğduğun aya göre Amerika’dakinden iki yaş bile büyük sayılabileceğini hatırladım. Kore yaşımı

hesaplayamadığım için, “2004 doğumluyum,” dedim. Herkes başını sallayarak onayladı. “Los Angeles, Kaliforniya’dan geliyorum. Çello sanatçısıyım.”

Sözlerimi bitirdiğimde öğretmenin daha fazlasını beklediğini fark ettim. Eğilerek selam verdim.

“Mükemmel!” dedi öğretmen. Baksu!”⁴⁰ Alkışlamaya başladı ve öğrenciler de yarı gönülsüz ona eşlik ettiler. “Şimdi yerine geçebilirsin.”

Bu konuşmadan sonra herkesin buraya başka bir yerden geldiğimi anlamış olduğunu ve kültürel eksikliklerime karşı daha anlayışlı olacaklarını umuyordum.

Belki de yanıliyordum. Üniforma konusunda bana yalan söyleyen kız öğrenci en önde oturuyordu ve ben konuşurken hem o hem de sıra arkadaşı beni baştan aşağı süzmüştü.

Yerime geçerken Jaewoo’ya baktım. O ise hâlâ dışarı bakıyordu.

Sori, onun tam önünde oturuyordu. Ben ise Sori’nin yanında... Yanına otururken beni tamamen görmezden gelmişti.

Dersin devamında herkes bu yarı yıldan beklentilerini anlattı. Sonra dönem boyunca yerine getirilmesi gereken işlerin bölümü yapıldı. Görünüşe göre otuz öğrencinin her biri haftada bir sınıfı temizlemekten sorumluydu. Öğretmen ayrıca haziran-da sergilenecek son sınıf projesini de hatırlatmıştı. Öğle teneffüsünden sonra program başkanlarıyla bir araya geldiğimizde bu konuda daha detaylı bilgi paylaşılacaktı. Yine de çello solosu için seçmelere nasıl gireceğimi sormaktan geri kalmamıştım.

Bir saat sonra zil çaldığında birinci ders bitmiş oldu. Öğrencilerin çoğu, sıralarından ayrılmadılar. Bu sınıftaki bir sonraki ders, Kore edebiyatıydı. Benimle birlikte birkaç öğrenci daha sınıftan çıkmak üzere hazırlanıyordu.

“Jaewoo-yah!” Sori bacaklarını da pencere tarafına doğru çevirdi.

⁴⁰ Korece “Alkış.” (c.n.)

Birbirlerini tanıyorlardı. Hatta ona ismiyle seslendiğine göre samimiydiler.

Jaewoo ders programına bakıyordu. Başını kaldırdı. "Min Sori."

"Neden mesajlarıma cevap vermedin?" Neden Sori'nin numarası, Jaewoo'nun rehberindeki onaylanmış numaralar arasındaydı ki?

Jaewoo, "Kusura bakma, telefonumu stüdyoda bırakmışım," diye karşılık verdi. "Ne oldu?"

"Dün geceki performansın için tebrik mesajı yazmıştım." Sori'ye baktım. Başını çevirdi. Sesi çıkıyordu resmen. "*Music Net*'teki."

"Teşekkür ederim."

"Telefonunu bulursun, değil mi?"

"Evet."

"Mesajlarımı karşılıksız bırakma," dedi yumuşak bir sesle.

Çantamı hızla kapattım ve yerimden kalktım. Nathaniel koluma girdi.

Onu unutmuştum resmen. Bir insan Nathaniel'ı nasıl untabilirdi ki?

"Sonraki dersin ne?"

"Çalışma odasına gidiyorum. Galiba İngilizce." Kore edebiyatı benim için çok yoğundu, buradakilerin aldığı İngilizce de benim için oldukça basitti. Bu yüzden eski okulum bana çevrim içi İngilizce edebiyat dersi verecekti.

"Sonra?" Başını salladı. "Bana programını atsana." Telefonunu elime tutuşturdu.

Şahit olduğum şeyden sonra hâlâ kendime gelememişim. Telefonu da Koreceydi zaten.

"Ah, pardon ya," diyerek telefonu elimden aldı. Yeni kişi oluşturma bölümüne girdi ve "Numaranı buraya yaz," dedi. "Gerisini ben hallederim."

Telefonu elimden alıp isim bölümüne "Jenny Go" yazdı.

Sınıftan çıkarken yalancı kızla arkadaşlarının bana baktığını fark etmişim. Açıkçası hiç umurumda değildi.

Çalışma odasındaki ilk birkaç dakikamı İngilizce öğretmeninin gönderdiği ders izlencesini okuyarak geçirdim ama geri kalan zamanımda Sori'ye kartpostal gönderen kişinin Jaewoo olup olmadığını düşünüp durdum. Öyleyse neden Los Angeles'ta benimle takılmıştı? Peki ya koridorda gizli arkadaş olma teklifi de neyin nesiydi? Sori bu konuda ne düşünürdü? Ben ne düşünecektim?

Bu, hiç hoşuma gitmemişti.

Öğle teneffüsünden önceki son ders beden eğitimiydi. Hemen üzerimi değiştirip sahaya geçtim.

"Jenny!" diye seslendi Angela. Okul eşofmanının üzerine giydiği pembe kapüşonlusuyla ve atkuyruğu yaptığı saçıyla çok tatlı görünüyordu. Hava çok soğuktan ve öğrenciler kendilerini ısıtmak için ya olduğu yerde koşuyor ya da zıplama hareketleri yapıyordu. "Bu dersimizin ortak olmasına çok sevindim!"

Yalancı kızla arkadaşlarına bakarken, "Ben de," diye cevap verdim Angela'ya. Bu arada Sori'yi de gördüm. Her zaman olduğu gibi diğer öğrencilerin yanında değildi.

"O kim?" diye sordu Angela nereye baktığımı takip ederek. "Çok güzelmiş."

"Min Sori," dedi mor saçlı sınıf arkadaşlarımızdan biri. "Joah Yapım Şirketinin aday öğrencilerinden biri."

Jaewoo'yu oradan tanıyordu demek ki. Telefon rehberinde onaylı olmasının nedeni de bu olmalıydı.

"Onu kıskandım şimdi," dedi Angela iç çekerek.

"Öyle mi?" diyerek sırtıttı diğer kız. "Annesinin kim olduğunu da öğrenmen gerekiyor o hâlde." Heyecan yaratmak için sustu.

Kim olduğunu sorarak ona bu zevki yaşatmak istemiyordum.

Angela ise benim kadar ağırbaşlı davranmadı ve "Kimmiş?" diye sordu.

"Seo Min Hee, Joah Yapımın CEO'su."

Angela'nın nefesi kesildi. "Ne şans! Yine de yapım şirketine kendi başına girmiştir."

Büyüyünce Angela kadar tatlı biri olmak istiyordum. Diğer kız bizimle aynı duyguları paylaşmayarak arkadaşlarının yanına döndü.

Bugün mil ölçüsünün Kore'deki karşılığı kadar koşacaktık. Yani sahada dört tur atmamız gerekiyordu. İlk turda rahattım. İkinci turda oflamaya başlamıştım. Üçüncü turda nefes nefese kalmıştım. Dördüncü turu tamamladıktan sonra turları benden önce tamamlayan öğrencilerin yanına yayıldım. Angela hâlâ koşuyordu. Bir süre dinlendikten sonra elimi yüzümü yıkamak için köşedeki çeşmenin başına geçtim.

Yalancı kız, arkadaşıyla orada duruyordu. Onlardan uzak durmak için çeşmenin diğer tarafından dolandım ve soğuk suyu yüzüme çarptım. Başımı kaldırdığımda kızla göz göze geldik. Bu mesafeden adını okuyabiliyordum: Kim Jina.

Bana bakarak yanındaki arkadaşını dürttü ve Korece bir şeyler söyledi.

Ne dediğini anlayamadığım için suratımı astım. Yüksek sesle konuşmasından, söylediklerini duymamı istediği belliydi.

Arkadaşı bana baktıktan sonra bir şey söyledi. O anda neler döndüğünü anladım.

Benim anlamam için sokak jargonuyla konuşuyorlardı.

Şaşkınlığım karşısında gülmeye başladılar. Bundan sonra söylediklerini anlamıştım çünkü söyledikleri, bir dili öğrenmeye başladığınızda öğretilen küfürlerdendi.

Yüzümden sular damlarken arkama dönüp onlardan uzaklaştım.

İçimde garip bir his oluştu. Bedenim titriyordu ama nedeni öfke ya da hayal kırıklığı değildi. Tek istediğim, onlara karşılık vermektir ama ne diyeceğimi bilemiyordum. Koreceyi çok iyi bilmiyordum. İngilizce konuşursam da onlar anlamayacaktı. Hatta bana daha çok güleceklerdi. Bu durumda öfkem gittikçe artacaktı.

Normalde nadiren de olsa gerektiği zamanlarda kendimi koruyabilirdim. Göçmen olduğunu aksanından anlayabileceğiniz annem, kendisini yabancı olmakla suçlayan insanların dili silah olarak kullanabileceğini çok iyi biliyordu. Bu yüzden avukat olmuştu zaten.

Şimdi de başka bir ülkede dil, silah olarak bana karşı kullanılıyordu.

Atkuyruğu yaptığı saçları bozulmuş hâlde bana doğru yürüyen Angela, "Bittiiiiim," dedi. "Şimdi de öğle yemeğine gitmemiz gerekiyor." Yüzümdeki tuhaflığı fark edince, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Jina ve arkadaşının, Angela'nın da moralini bozmasına izin veremezdim. "İyiyim. Açlıktan ölüyorum ama."

"Ben de," dedi. "Kalabalık olmadan gidelim."

Yemekhane, öğrenci merkezinin yanında, yurt binasının karşısındaydı. Öğle yemeği servisinin başlamasından beş dakika önce gitmemize rağmen sıra dışarıya taşmıştı. Yemekhanenin girişindeki ekranlarda menü seçenekleri yazıyordu: Banchan⁴¹ ve günün çorbası ile sunulan hamburger menü, ızgara uskumru menüsü, kızartılmış tofu menüsü. Günün çorbası da istiridye ile pişirilmiş ispanak çorbasıydı.

Öğrenciler siparişlerini verip tepsilerini aldıktan sonra uzun masaları doldurmaya başladılar. Başka öğrenciler de dışarıdan aldıkları yemeklerle öğrenci merkezinden buraya gelmeye başlamıştı.

Angela yanından geçen bir kızı durdurdu ve Bristol'den gelen Hint İngiliz oda arkadaşı Anushya'yı benimle tanıştırdı. Bir süre İngilizce olarak iki sene önce geldiği Seul'de yaşamakla ilgili sohbet ettik. Yakınlardaki bir çocuğun çağırdığı Anushya, yanımızdan ayrıldı. Seul Sanat Akademisi, uluslararası bir okul değil diye biliyordum, bu yüzden de okuldaki öğrencilerin beşte birinin başka ülkelerden geldiğini okuduğumda çok şaşırmıştım.

Ben hamburger sipariş ettim, Angela da uskumru sipariş etmişti. Tepsilerimizi aldıktan sonra öğrenci kargaşasının içinde kendimize yer bulmaya çalıştık.

Angela, "Gi Taek şurada," diyerek uzun masalardan birinde tek başına oturup telefonundan video izleyen Gi Taek'i işaret etti. Hızla onun yanına geçtik.

⁴¹ Banchan, yemeğin yanında küçük tabaklarla servis edilen geleneksel Kore mezesi. (c.n.)

Gi Taek bizi görünce videoyu durdurdu. Son anda gördüğüm kadarıyla koreografi videosu izliyordu. “İlk gününüz nasıl geçiyor?” diye sordu. “İkiniz de beden eğitimi dersinden gelmişsiniz.” Biz eşofmanla oturuyorduk ama o üniformalıydı.

“Süper!” dedi Angela. “Seninle girdiğim dersten sonra matematik vardı,” diyerek yüzünü buruşturdu.

“Ben de çalışma odasıdaydım,” dedim sağ tarafına geçerek. “Amerika’daki okulumdan ders alıyorum.”

“Ben de İngilizce ve Korece derslerine girdim peş peşe,” dedi Gi Taek. “Beynim yandı.”

Çubuklarımla nişasta jölesi alıp ağzıma attım. “Öğle teneffüsünden sonra ne var?” diye sordum.

“Akademik derslerden sanat derslerine geçiş yapıyoruz. Sen çello çaldığın için orkestra dersine gireceksin. Ben dans konusunda uzmanlaşacağım performans stüdyosuna gireceğim, sen de...” Angela’yı işaret etti, “Neptüne’deki stüdyoya gideceksin, değil mi?”

Aklına bir şey gelmiş olmalı ki yüzü asık bir şekilde başını salladı.

“Yapım şirketiyle anlaşması olan sanatçı adayları sanat dersi kredilerini şirketlerinde dolduruyorlar,” diye açıkladı Gi Taek.

“Yemeklerinizi yiyecek misiniz?” diye çıkıştı Angela. O anda Gi Taek’in öğle yemeği almadığını fark ettim.

Gi Taek omuz silkti. “Diyetteyim.”

“Ancak öğün atlayarak...” dedi Angela ama konuşmasına devam edemedi.

Nathaniel, “Oturabilir miyim?” diyerek tepsiyi masaya bırakıp karşıma geçti.

Gi Taek’in ve Angela’nın yüzündeki şaşkınlık ifadesinin komik olduğunu düşünebilirdim ancak büyük ihtimalle benim yüzümde de aynı ifade vardı.

Beni şaşırtan yanıma gelmesi değil, sürekli beni bulmasıydı. Diğer masalara göz attığımda bu durumun başka öğrencilerin de dikkatini çektiğini fark ettim. Jaewoo’nun aksine, Nathaniel nasıl görüneceğini önemsemiyor muydu? Belki de adı bir skandala karıştığı için kaybedecek bir şeyi kalmamıştı.

Dikkatimi yeniden kendi masamıza çevirdiğimde Gi Taek'le Angela'nın benimle beyin gücüyle iletişim kurmaya çalıştığını fark ettim.

"Nathaniel," dedim. "Angela ve Gi Taek'le tanışıyor musunuz?"

"Evet," dedi Gi Taek'i kaşığıyla işaret ederek. "Dans bölümünden, değil mi?"

"Evet." Gi Taek hızla başını salladı. Nathaniel, Angela'ya döndü ve elini uzattı. "Seninle tanışmadık ama. Ben Nathaniel. Tanıştığımıza memnun oldum." Angela, Nathaniel'in elini iki elinin arasına alıp salladı. Elini bıraktığında Nathaniel gülerek başını salladı ve zevkle yediği yemeğine döndü.

Gi Taek bize baktı. "Siz nereden tanışıyorsunuz?"

Nathaniel'in ağzı dolu olduğu için cevap veremeyeceğini anladığımda, "Üniformaların satıldığı dükkânda tanıştık. Birkaç gün önce," dedim.

Angela öne çıktı. "Onun kim olduğunu biliyor muydun?"

"O zaman bilmiyordum."

"Ama şimdi biliyorsun."

"Tabii. Kliplerini izledim."

"Öyle mi?" diye sordu Nathaniel. "Ne düşünüyorsun?" Kaşığını bu sefer bana doğru kaldırmıştı. "Benden gözlerini alamadın, değil mi?"

Angela güldü.

"Hııı..." Fakat Nathaniel'in bölümü aklımda değildi. Aklımda durmaksızın dönen başka bir bölüm vardı.

Yemekhanenin girişinde bir hareketlilik oldu.

Neler olduğunu anlamak için başımı kaldırdığımda Jaewoo'nun geldiğini gördüm. Sori'yle...

Bundan daha dikkat çekici bir çift görmemiştim. Katalogdan çıkmış gibi görünüyorlardı.

"Fotoğraf çekmemin bir sakıncası var mı?" diye sordu Angela. "Kendime hatıra olsun diye. Bu kadar güzel bir görüntü olamaz çünkü."

“Ben olsam çekmezdim,” dedi Gi Taek ciddiyetle. “Ya fotoğraf dışarı sızarsa? Skandal olur. Şeyi hatırlamıyor musun?” dedi ve birden susup ciddileşti.

Nathaniel başını kaldırdı. Gi Taek’in yüzü bembeyaz olmuştu.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Yok bir şey. Yok bir şey,” dedi Gi Taek.

Nathaniel kaşığını bırakıp gülerek arkasına yaslandı. Bir şeyi kaçırdığıma emindim.

“Sen bilemezsin tabii.” Nathaniel derin bir nefes aldı. “Min Sori ve ben altı ay kadar birlikteydik. Sonra annesi ilişkimizi öğrendi ve ayrılmak zorunda kaldık.”

“Tanrım!” dedim.

Omuz silkti. “Ne kötü, değil mi?”

Kartpostalı *Nathaniel* göndermişti. Bir an içim rahatladı ama aynı zamanda da içimi bir pişmanlık kapladı. Bugün birkaç kere Sori’nin bana baktığını görmüştüm. Bakışlarında bir şey olduğundan şüphelenmiştim ama onunla empati kurmak yerine onu kıskanmayı seçmiştim.

Şimdi bile gözlerini bizim masadan alamıyordu. Hatta yüzünde aynı mutsuz ifade vardı.

Kartpostalın üzerindeki yazıyı Jaewoo yazmış olamazdı zaten. Sonunda yazarları hatırlayıp isim yerini kendim doldurdum.

YÜZÜN GÜLSÜN, ÇALIKUŞU.

KALBİM HER DAIM SENİNLE.

XOXO.

NATHANIEL.



ON DÖRT

Günün kalanı donuk geçti. Öğle teneffüsünden sonra Orkestra Topluluğuna katıldım ve solo gösteri dersi için çello öğretmenimle tanıştım. Bana, geçen sonbaharda katıldığım yarışmada çaldığım şarkıyı çaldırdı. Halmeoninin evinin duvarları ses geçirmez olmadığı için bir haftadır pratik yapamamıştım ve bu yüzden de bir hayli paslanmıştım. Öğretmenim, okulun çalışma odalarını kullanabilmem için bana bir program verdi. Sene sonu projesi konusunu açtığımda, çalışmalara nisan sonunda başlanacağını söyledi.

Dersler bittikten sonra Angela henüz provadan çıkamadığı için akşam yemeğini Gi Taek'le birlikte sokağın karşısındaki Subway'de yedik.

Yurda döndükten sonra uzun ve sıcak bir duş aldım ve havluya sarınıp koridordan hızla odama geçtim. Kapıyı açtığımda ışığın yandığını görünce Sori'nin döndüğünü anladım. Her zamanki gibi YouTube'da izlediği dans videolarından kafasını kaldırıp bana bakmadı.

Pijamalarımı giydim ve halmeoninin aldığı onlu güzellik setinin içinden bir yüz maskesi çıkarıp dikkatlice yüzüme yerleştirdim. Sonra yatağa geçip, yastığım ıslanmasın diye üzerine havlu örttüm ve telefonu elime aldım. Uzun günün ardından bakım

yapmak gibisi yoktu gerçekten. Kulaklığımı taktım. Tarayıcı sayfasını açtığımda, orkestra dersine girmeden önce arattığım son sayfa belirdi karşımda.

Nathaniel. XOXO. Skandal.

Kitaplıkların arasından Sori'yi kontrol ettim. Video izlemeye devam ediyordu. Oda arkadaşımı Google'da aratmam tuhaf mıydı? Bunlar beni ilgilendirmiyordu ki.

Aslında ilgilendiriyordu çünkü birlikte yaşıyorduk. Ya da kendimi böyle kandırıyordum.

İlk linke tıkladım. Bulletin sitesi, kasım ayında XOXO grubu Los Angeles'ta Don't Look Back şarkısına klip çekerken Nathaniel'in Joah Yapımdan "gizemli şarkıcı adayı" ile olan fotoğraflarını yayımlamıştı. Fotoğraflarda el ele karanlık bir sokakta yürüyorlardı, Nathaniel'in arabasındaydılar, Nathaniel'in diğer XOXO üyeleriyle birlikte kaldığı binadan çıkıyorlardı. Fotoğraflarda kızın yüzü bulanıklaştırılmıştı ama ben kim olduğunu bildiğim için vücudundan ve saçından fotoğraftakinin Sori olduğunu çıkarabiliyordum. Kıyafetleri bile aynıydı. Fotoğraflardan birinde giydiği pembe ceket askıda asılıydı.

Joah Yapım Şirketi, Bulletin'e Sori'nin kimliğini açıklamaması için para vermiş miydi acaba? Sonuçta CEO'nun kızıydı o. Ya da Sori henüz reşit olmadığından ve henüz aday statüsünde olduğundan dolayı toplum tarafından tanınmadığı için, Bulletin'in buna yasal olarak izni olmamıştı.

"Jenny?"

Korkudan yataktan düşecektim. Sori bir elini kapağını kapattığı bilgisayarının üzerine koymuş, bana bakıyordu.

"Evet?" Neyse ki sesimden internette araştırdığım şeyi anlayamazdı.

"Boş ver." Işığı kapatmak için kapıya doğru yürüdü.

Kendimi tutmayıp ona seslenmek istedim. Bana Nathaniel hakkında bir şey soracak olabilir miydi? Nathaniel'la ilgilenmediğimi, benim ilgilendiğim kişinin de insanların içinde benimle

ilgilenmediğini ve hatta beni utanç verici bir sır olarak gördüğünü söyleyerek Sori'nin merakını giderebilirdim. Ben bir şey söylemeyince, ışığı kapatıp yatağına geçti. Maskemi çıkarıp sabah çöpe atmak üzere baş ucuma koydum.

Sori horlamadığı için oda çok sessizdi. Uyumuş muydu yoksa benim gibi düşüncelere dalmış hâlde tavanı mı izliyordu, bilemiyordum. Sori'ye sormak istediğim şeyler vardı. Joah Yapımda aday sanatçı olmak nasıl bir şeydi? K-pop yıldızı olmak onun hayali miydi yoksa annesi yüzünden başka çaresi olmadığı için mi bu yola girmişti? Neden okulda tek başına takılıyordu? Jawoo dışında kimseyle konuştuğunu görmemiştim. Neden tek odada kalabilecekken iki kişilik odada kalmak istemişti? Benimle arkadaş olmayı mı umuyordu? Yoldaş olmayı mı? Sırdaş olmayı mı? Kartpostalı okuyunca her şeyi mahvetmiş olabilir miydim? Hayatımda hiçbir konudan bu denli pişman olmamıştım. Hep-sinden çok, birlikte olamayacağını bildiğin birine âşık olmanın nasıl bir his olduğunu sormak istiyordum. Ona hâlâ âşık olduğunu söylemek istemiyordum ama...

Ya da benim âşık olduğumu...

Sori, nasıl biteceğini bilseydi, bu ilişkiye başlar mıydı mesela? Uykuya dalmadan önce aklımdan geçen son şey buydu.



Sori'nin alarmı sabah beşte çaldı. Yataktan kalkmadan onun hazırlanmasını dinledim. Spor kıyafetlerini giyip çantasını aldı ve kapıdan sessizce çıkıp gitti.

Dünün aksine yemekhanede kahvaltı servisi vardı. Gi Taek ve Angela şişmiş gözlerle öğle yemeğinde oturduğumuz masaya oturmuş, marketten aldıkları böreği paylaşıyorlardı. Gi Taek bana da bir parça uzattı. Böreği elime alıp kemirerek etrafıma bakınmaya başladım.

Gi Taek, "XOXO grubu bugün okula gelmeyecek," dedi aklımı okumuş gibi. "09.00'dan 11.00'e kadar provaları var. Sonra da 14.00 ile 16.00 arasında kayda girecekler."

“Sen bunları nereden biliyorsun?” diye sordum. Söyledikleri özel bilgiydi.

“*Hayran kafelerinde yazıyor.*”

Onun ne demek olduğunu sormak bile istemiyordum.

Yine de Jaewoo’yu ve Nathaniel’i bugün okulda göremeyecek olmak canımı sıkmıştı. Sınıfa girdiğimde sıralarını boş göreceğimi düşününce omuzlarımın düştüğünü hissettim. Sori çoktan yerine geçmişti. Okulun ikinci gününde sınıfa geç kalmadığım ve üniforma kurallarına uyduğum için, Angela bana lastikli kravat vermişti, keyfim yerindeydi.

İlk ders matematikti. Matematik, Korecede “deneyim” demekti. Neyse ki birinci konuyu LACHSA’da zaten işlemiştik. Öğretmen beni tahtaya kaldırıncı da soruyu rahatlıkla çözdüm. Sonrasında çalışma odasında tarih dersim vardı. Ben eşyalarımı toplarken Jina peşinde bir erkek öğrenciyle sınıfa girdi. Sıramın önünde yüksek sesle konuştular. Yine sokak jargonuyla konuşuyorlardı ama bu sefer cinsiyetçi küfürlerini anladım. Bu kız kelimenin tam anlamıyla *kötü*ydü. Sanki hiç film izlememiş ya da gerçek hayat programı takip etmemiş gibiydi. İnsanın ne kadar kötüleşirse o kadar çirkinleşeceğini bilmiyor muydu?

Sori birden ayağa kalktı ve sandalyesi geriye düştü. Kitaplarını toplayıp sınıftan çıktı. Bu seferki hedefin ben olmadığımı anladım. Hızla sınıftan çıkıp koridoru yarıl原因 Sori’nin peşine takıldım. Kızlar tuvaletine girdi. İçeriden çıkan iki öğrenciye yol verdim. Onlar fısıldaşırken omuzlarının üzerinden içeriye baktım. Kabinlerle lavaboların arasındaki boşlukta kimse yoktu. Kapısı kapalı tek kabinden hıçkırık sesleri geliyordu.

Kapıyı çaldım. “Sori, iyi misin?” Eliyle ağzını kapatmış gibi boğuk sesler çıkardı. “Jina’nın söylediklerini duydum. Hiçbiri doğru değil. Ayrıca hoş da değil.”

Kapı açıldı. Geri çekildim. Su bazlı rimel sürmüş olmalıydı çünkü makyajı hiç akmamıştı. Fakat gözleri kıpkırmızıydı. “Doğru olmadığını nereden biliyorsun?”

Lanet olsun! İşleri kolaylaştırmıyordu. Ona verecek cevabım vardı ama İngilizce söylemek daha kolay olurdu. Cinsiyetçi küfürlerin, dünyadaki tüm farklı kültürlerde sistematik olarak kadınları küçük düşürmek ve kadın düşmanlığı yaratmak için kullanıldığını ve insanların beni yargılamasını da kararlarımı bağlam ya da duygu durumu fark etmeksizin tek kelimeye indirgemelerini da kabullenemeyeceğimi söylemek istiyordum. Hepimiz kadındık. Öyle ya da böyle. Ancak ben aklımdan geçenleri söylemeye fırsat bulamadan Sori, "Senin acımana ihtiyacım yok," dedi. Omzuma çarparak yanımdan geçti ve tuvaletin kapısını hızla çarparak dışarı çıktı.



ON BEŞ

Günü yarılamamıştık bile ama ben yorgunluktan ölüyordum. Çalışma saatinin büyük çoğunluğunu, kütüphanede, Sori'yle konuşmamızı ve bu durumu nasıl düzeltebileceğimi düşünerek geçirdim. Sonrasında dans dersim vardı. Aslında dans dersini kendim seçmediğim için danışmanımla konuşup dersi bırakacaktım ancak henüz buna vakit bulamamıştım.

Yine de ilk günden dersi bırakmış olmamak için daha önce hiç girmedığım ancak Angela ve Gi Taek'in derslerinin çoğunluğunun burada olduğunu bildiğim gösteri sanatları binasına girdim. Erken gelmişim ama ilk gelen kişi değildim.

Sori, odanın arka tarafını boydan boya kaplayan pencerelerin önünde duruyordu. Üzerinde beli açık bir bluz ve bisikletçi taytı vardı. Oldukça havalı görünüyordu. Serbest giyinebileceğimizi bilmiyordum yoksa ben de beden eğitimi kıyafetleri dışında bir şey giyerdim. Sori bana bakmadı bile. Çantamı köşeye bırakıp esnemek için yere oturdum. Birkaç dakika süren sessizliğin ardından kapı açıldı. İçeriye öğretmenin ya da başka bir öğrencinin girmesini bekliyordum ama gelen Nathaniel'di.

"Seni görmek ne güzel," dedi İngilizce. Sonra omzumun üzerinden arkaya doğru baktı ve donup kaldı.

Aynadan arkaya baktım ve Nathaniel içeri girer girmez Sori'nin bize doğru döndüğünü gördüm. Beden üstü garip bir deneyim içindeymişim gibi Nathaniel'ı tam karşımda, Sori'yi ise aynalardan dolayı tam arkamda görüyordum. İkisinin yüzünde de açıklanamayacak bir ifade vardı ve bu, şahit olunmaması gereken özel bir andı. Fakat kısa süre içinde kendilerini kapattılar. Nathaniel dünya umurunda değilmiş gibi sırttı.

"Min Sori, nasılsın?" Sori arkasını döndü. "Benimle konuşma. Bana bakma. Yakınımda nefes bile alma."

Nathaniel sustu. Çantasını köşeye fırlatıp yanıma oturdu. Sori gibi o da güzel giyinmişti.

"Provan olduğunu sanıyordum," dedim.

Kaşlarını kaldırdı.

"Gi Taek söyledi," diye açıklama yaptım.

"Ya doğru, Gi Taek." Bacaklarını uzatıp tavana bakarak belini esnetti. "Provan vardı ama sonra minibüste beklemek yerine okula gelmek istedik."

"İstedik mi?"

Kapı açıldı. "Jaewoo!" Sori pencerenin yanından hızla gelip Jaewoo'nun koluna girdi. Daha önce sonunda ünlem içerecek bir ses tonuyla konuştuğunu duymadığım için Sori'ye göre fazla abartılı bir sahne olmuştu. Jaewoo bile şaşkınlık içinde önce Sori'ye, sonra da Nathaniel'a baktı ve omuz silkti. Sonra gözü bana takıldı. Ne zaman bana baksa göğsüme tuhaf bir ağrı saplanıyordu.

"Jaewoo," dedi Nathaniel, "Jenny'yi hatırlıyorsun, değil mi? Los Angeles'tan gelen. Çello çalıyor."

Jaewoo bize baktı. "Çello çalıyorsan neden dans dersi alıyorsun?" Kuş tüyü montunu çıkardı. Nathaniel gibi Jaewoo da çok güzel giyinmişti. Altında eşofman, üstünde de kapüşonlu vardı. O an spor kıyafet giyen erkeklere karşı ilgi duyduğumu anladım. Siyah kapüşonlusu omuz ve göğüs kısmından üzerine oturuyordu. Eşofmanı da düşük belliydi.

Nathaniel, “Jenny neden dans dersi almayacakmış?” dedi benim yerime. Ben soruyu bile unutmuştum. “Her şeyin bir sebebi olacak diye bir şey yok. Bazen bazı şeyler eğlenmek için de yapılır.”

Jaewoo ve Nathaniel birbirlerine baktılar. Acaba kendi aralarında bir tartışma meselesi miydi bu? Kapı üçüncü kez açıldığında diğer öğrenciler ve öğretmen içeri girdi. Öğretmen ellerini birbirine vurdu. Giriş konuşması yapmadan, “İki tarafa ayrılın,” dedi.

Öğrenciler, Jaewoo ve Nathaniel’in hangi tarafa geçeceğini bekler gibi tereddüt etti. İkisi de farklı taraflara açılınca bu sefer de hangi tarafı seçeceklerine karar veremediler. XOXO grubundaki favorilerini belirler gibi davranıyorlardı. Herkes sağa ya da sola geçti. Sori’yle ben, sona kaldık. Bana bakarak saçlarını savurdu ve Jaewoo’nun olduğu tarafa geçti. Takıma seçilecek son kişi gibi ortada kalakalmıştım. Fakat bu sefer seçim yapacak olan bendim. Yorumlanamayacak bir ifadeyle beni izleyen Jaewoo’ya baktım. Sonra Nathaniel’a döndüm. Beni çağırıyordu. Hangi tarafı seçeceğim belli olmuştu. İstendiğim yere gitmeliydim. Nathaniel’a doğru yürüdüm. Kenara çekilip bana yer verdi.

“Beni tanımayanlar için söylüyorum,” dedi öğretmen, “Ben, Bayan Dan. Bu, üçüncü sınıflar için seçmeli bir derstir. Eğer dans bölümündeyseniz bu dersten kredi alamazsınız. Anladınız mı?”

“Evet,” dedi öğrenciler hep bir ağızdan.

“Süper! Şimdi ders izlencesinden dersin gereksinimlerini okumak için birine ihtiyacım var. Kim gönüllü olur?”

Jaewoo’nun takımından, yani tarafından, bir erkek öğrenci gönüllü oldu. Onun, Bayan Dan’ın tabletinden okuduklarını can kulağıyla dinledim. Bale ve caz gibi dans türlerini öğrenmek hoşuma gidecekti ancak dört ya da beş kişilik gruplara bölünüp bir şarkı seçtikten sonra koreografiyle dans etmemiz gereken “grup projesi” kulağa hoş gelmiyordu.

Neyse ki Bayan Dan, koreografi çalışmalarının sonraki hafta başlayacağını söyledi ve ilk dersi esneme hareketleriyle geçirdik.

Dersin başından beri sadece benimle konuşan Nathaniel'e, "Neden benimle takılıyorsun?" diye sordum. Odanın diğer tarafındaki Jaewoo ise her zamanki prens edasıyla ilgisini, lütfedermişçesine dağıtıyordu.

Nathaniel, Sori'yi kıskandırmak için beni mi *kullanıyordu* yoksa? Hâlâ ona ne kadar değer verdiğini düşünersek bu, kötü niyetli bir hareket olarak değerlendirilebilirdi. Odaya girdiğinde ona nasıl baktığı, her şeyi anlatıyordu. Başka bir nedeni olmalıydı.

"İkimiz de Amerikalıyız," dedi. Göz devirdim. "İngilizce pratik yapmak istiyorum."

"Yemedim."

"Of, Jenny. Yalanlarıma inanmadığın için seninle takılmak istiyor olamaz mıyım?"

Güldüm. Keşke bana karşı dürüst olsaydı. Amerikalı olmamın önemi yoktu ki. Okulda başka Amerikalılar da vardı. Bence beni arkadaş olarak seviyordu ama bu ilginin bir amacı da olmalıydı.

Sori'yi kıskandırmaya çalışmıyorsa neden peşimden ayrılmıyordu?

"Jaewoo-yah! Nereye bakıyorsun?"

Bir kızın Jaewoo'nun yanına gittiğini gördüm. Dikkatle dinlesem de ne konuştuklarını duyamadım.

Dersten sonra herkes öğle yemeği sırasına girebilmek için hızla eşyalarını alıp sınıfı boşalttı. Jaewoo da onlar kadar hızlıydı ancak onun başka bir işi vardı. Gi Taek'in anlattığına göre kayda gireceklerdi.

Nathaniel, "Görüşürüz, Jenny," dedi ve hızla Jaewoo'nun peşine takıldı.

Ben daha yavaş toparlandım. Açıkçası biraz hayal kırıklığına uğramıştım.

Sınıfikiye bölündüğü için tüm dersi birbirimizden uzakta geçirmiştik. Arkadaşı olma konusunu düşüneceğimi söylediğimin farkındaydım ama tüm ders boyunca beni görmezden gelmesi ne anlama geliyordu? Benimle konuşmazken başkalarıyla konuşmasını

izlemek bir hayli can sıkıcıydı. Los Angeles'taki gibi olmayacağını biliyordum ama o gece tüm ilgisinin üzerimde olmasını çok özlemiştim. En kısa zamanda dans dersini değiştirmesi için danışmanımla konuşmaya karar verdim. Koridor boştu. Herkes öğle yemeğine gitmişti. Yemekhaneye doğru yürürken soldaki kapılardan biri açıldı.

"Şşt," dedi bir ses.

Yavaşça kapıya yaklaştım. "Jaewoo?" dedim şaşkınlıkla. Kapuşonunu kapatmış ve yüzünü gizlemişti ama kesinlikle o idi.

"Koridorda başka biri var mı?"

Arkama baktım. "Hayır."

"Güzel." Elimi tutup beni içeri çekti.



ON ALTI

Önce merdiven boşluğu, şimdi de temizlik odası mı?”
“Daha önce girdiğimiz küçük yerleri düşünürsen,” diye karşılık verdi, “merdiven ilk sayılmaz.”

Fotoğraf kabinini ima ediyordu. Orada geçirdiğimiz dakikaları düşününce kalbim hızla çarpmaya başladı.

“Fotoğrafı saklıyorum,” dedim.

“Öyle mi?” Arkasına yaslandı ancak raftaki temizlik malzemelerine temas etmekten kaçındı. İçerisi o kadar küçüktü ki kollarımı iki yana açarsam hem kapıya hem de karşı duvara dokunabilirdim. “Yanında mı? Şimdi?” Gözleriyle beni baştan aşağı süzdü. Fotoğraf yanımda olsa bile ancak çantamda olabilirdi. Üzerimde olacak hâli yoktu. Beni kontrol etmek için bir bahane miydi bu?

Normalde bu fikir beni oldukça heyecanlandırırdı ama üzerimde korkunç beden eğitimi kıyafetleri vardı.

O ise çok çekici görünüyordu. Bu arada...

“Kayıt programınız yok muydu?” diye sordum.

Şaşırarak kaşlarını çattı. “Nathaniel söyledi herhâlde.”

Tabii.

“Zamanım var. Programın sonunda yer alacağımız için erken gitmemize gerek yok.”

“Anladım.”

“Yine de kibarlık olsun diye erken gidip programı izlemek iyi olabilirdi.”

Yani orada olması gerekiyordu ama burada benimle vakit geçirmeyi tercih etmişti.

Göğsüm sıkıştı. Bunun bana hiçbir faydası yoktu. *Dikkatini topla, Jenny. Bu tatlı çocuğun seni görmezden geldiği zamanları unutturmasına izin verme.*

Dışarıdan sesler geldi. İkimiz de sesler uzaklaşana kadar sessizce bekledik.

“Seninle konuşmak istediğim bir şey var,” dedi. “Nathaniel hakkında.”

Gözlerimi kırptım. “Ne olmuş ona?”

“Ondan uzak dur.”

Kollarımı önümde birleştirdim. Kendini ne sanıyordu böyle?

Hızla açıklamaya başladı. “İki ay önce Nathaniel’in biriyle birlikte olduğuna dair bir haber yapıldı...”

“Biliyorum,” dedim. “Bana anlattı.”

“Öyle mi?” Şaşırmıştı. “Detay verdi mi?”

“Diğer kişinin Sori olduğu gibi bir detay mı?”

Derin bir nefes verdi. “Zamanlama kötüydü. Çıkış yapmamıza altı ay vardı ve Don’t Look Back’i hazırlıyorduk. Sonra Bulletin sitesi bombayı patlattı. Konserimizi, röportajlarımızı iptal etmek zorunda kaldık. Bundan en çok Nathaniel etkilendi tabii. Kız arkadaşından ayrılmaya zorlandı, tek başına davet almamaya başladı ve sosyal medya hesapları nefret söylemleriyle dolup taşıtı.”

Tanrım, birinin başkasıyla çıkmasına üzölmek bir yana, bir de nefretini sosyal medyadan yansıtarak onlara saldırmak ne korkunç bir şeydi böyle. Özellikle de Nathaniel gibi sıcakkanlı biri için.

“Açıkçası bunlarla nasıl başa çıktığını bilmiyorum,” dedi. “Hiçbir şeyi umursamadığını söylüyor ama bu doğru olamaz.”

“Peki, Sori?” diye sordum. “Onun cephesinde işler ne durumda?”

“Sori’nin annesi, Joah Yapımın CEO’su olduğu için Sori’nin yüzünü fotoğraflarda bulanıklaştırdılar. Okulda birkaç dedikodu dolaştı ama hepsi bu.”

Pek de öyle sayılmazdı. Sori, internettekilerin saldırısına uğramamış olabilirdi ama Jina gibi okul zorbalarına katlanmak durumundaydı. Hem de tek başına.

“Peki,” dedim. “Nathaniel’dan uzak durmaya çalışacağım. Onun için,” diye açıkladım. “Sen söylediğin için değil yani. Nathaniel’in başının belaya girmesini istemediğim için.”

Toplum içindeki duruşuna önem gösteren, herkese aynı mesafede duran ve dikkat çekmeye çalışmayan Jaewoo’nun aksine Nathaniel hiçbir şeyi önemsemiyordu. Bu huyunu sevsem de başına kötü bir şey gelmesini istemezdim.

“Bunu sadece Nathaniel’ı düşündüğüm için söylemiyorum,” dedi.

Koridordan gelen ışık, kapının altından içeriye aydınlatıyordu. Yanaklarının kızardığını görebiliyordum.

“Onunla arkadaş olmanı istemiyorum,” dedi. “Yani benimle arkadaş olduğun gibi.”

Bir an ne demek istediğini anlayamadım.

Ancak...

Beni kısıkanıyordu.

“Söylediğim her şeyde ciddiylim.” Gözlerime bakamıyordu. “Ancak kendimi de düşünüyorum.”

Uzaktan gelen zil sesi, öğle teneffüsünün başladığını işaret ediyordu.

“Gidelim,” dedi ancak ikimiz de hareket etmedik.

Adımın Nathaniel’la karışacağı skandal ihtimaline karşın beni uyarırken bir yandan da merdivende ya da temizlik odasında benimle baş başa kalmasının yarattığı ironinin farkında mıydı acaba? Bunu ona söylemeyecektim tabii.

Bir tutam saçı öne doğru düşmüştü. Onu geri itmek için alnına doğru uzandım.

“Jenny...” Gözleri kapandı ve dudakları aralandı. Bana doğru yaklaşıncı süveterini tuttum. Gözlerimi kapatırken kapı tıkırdadı ve sarsılarak açıldı.



ON YEDİ

Mingyu kapının önünde durmuş, bize bakıyordu. “Senin, Jenny-noona’yla temizlik odasında ne işin var?”

Kalakalmıştım. Yüzümün kızardıktan sonra aldığı şekli çok merak ediyordum. Jaewoo’nun süveterini bıraktım. Neyse ki Mingyu, Jaewoo’ya odaklandığını için bu hareketimi fark etmemişti.

“Sence?” diye sordu Jaewoo. Tanrım. Konuyu geçiştirmeye çalışıyordu.

“Saçlarını boyamışsın!” dedim heyecanla. Önceki gün mavi olan saçları, şimdi alev kırmızısıydı. “Çok yakışmış!”

Dikkat dağıtma taktiğim işe yaramıştı. Mingyu gülümsedi. “Teşekkür ederim. Menajerimiz, bu işi sadece benim hakkıyla yapabildiğimi söylüyor. Bu arada, beni de o gönderdi, Jaewoo. On beş dakika önce yola çıkmış olmamız gerekiyordu.”

“Doğru ya,” dedi Jaewoo. “Onu bekletmeyelim.”

Biraz önce yaşanmak üzere olanları konuşabilecek miydik acaba? Yoksa daha öncekiler gibi bunu da olmamış mı sayacaktık?”

“Hyeong,” dedi Mingyu tereddütle. “O ajeossi yine dışarıda.”

Jaewoo’nun tavırları bir anda değişti. Hızlı hareketlerle telefonunu çıkardı, ekrana dokundu ve kulağına götürdü. “Kampüs güvenliğini aramıştım. Merhaba,” dedi. Karşı taraf cevap verdi. “Sanat

bölümünün dışında dolaşan, kırklı yaşlarda, şüpheli bir erkek var.” Eliyle mikrofonu kapattı. “Nerede?” diye sordu Mingyu’ya.

“Doğu tarafında,” dedi Mingyu ve Jaewoo da bunu tekrarladı. Ardından, “Teşekkür ederim,” diyerek telefonu kapattı. “Merak etme, Mingyu-yah. Onu çıkaracaklar.”

Jaewoo önden gitti ve biz de onu takip ettik. Jaewoo’nun gerginliği çevresine yayılıyordu. Dışarıdaki adam onun canını sıkmıştı.

“Kim o?” diye sordum.

“Magazinci,” dedi Mingyu. “Nathaniel ve Sori’nin olayını Bulletin’e satan da o.”

Jaewoo’nun neden bu kadar sinirlendiğini anlamıştım. Bu adam onun arkadaşını lekelemişti. Onun için kişisel bir meseleydi.

“Magazinciler sizi hep takip ediyor mu?”

Mingyu burnunu buruşturdu. “Pek değil. Bazen şirketin dışında bekliyorlar.”

“Bu başka,” dedi Jaewoo her zamankinden farklı ses tonuyla, “Konserlerde, hayran buluşmalarında ya da Joah binası gibi kamusal alanlarda medya mensuplarının olması normal ama okulda, yurttta, aile evinde olması hiç doğru değil.”

“Hayranlarımız bizimle fotoğraf çektmek istediğinde bunu bizi destekledikleri, gönülden sevdikleri için istiyorlar. Ancak magazincilerin tek derdi para. Kendi çıkarları için bizim özel hayatlarımızı ifşa ediyorlar.”

“Bu yüzden yaralanan insanlar bile var,” diye ekledi Mingyu. “Magazincilerden kaçmak isterken araba kazası yapan insanlar oldu.”

“Ne korkunç.”

Koridorun ikiye ayrıldığı noktaya geldik. Jaewoo durdu ve bana döndü. “Biz doğuya doğru gideceğiz. Sen de buradan giderken kuzey çıkışına varırsın. Sonra da bahçeden yemekhaneye geçebilirsin.”

Savaş filminde gibiydik. Los Angeles’ta minibüs onu almaya geldiğinde, Jaewoo beni sakladığı gibi, şimdi de çıkış yolunu çiziyordu.

Beni sakinleştirmek için de, “Magazinci ajeossi çoktan gitmiştir zaten,” diye ekledi.

Önce benim gitmem için beklediler. “Programda iyi şanslar,” dedim. “Sizi izleyeceğim.”

Mingyu başparmağını kaldırdı ve sonra parmaklarını birleştirerek kalp işareti yaptı.

“Kameradan bunu görürsen senin için olduğunu bil!”



Akşamın ilerleyen saatlerinde Angela ve Gi Taek’le, uygun fiyatlı Kore yemekleri satan bir restoranda, TOP 10 programına çıkan XOXO’yu izledik. Diğer yemeklerimizin gelmesini beklerken bir tabak tteokbokki paylaştık.

Gi Taek, kürdanını baharatlı pirinç kekine sapladı. “Üçten fazla yememe izin vermeyin. Diyetтейim.”

“Üç tane yeter mi sana?” diye sordu Angela. “Ben dağ kadar tteokbokki yiyebilirim.” Kürdan kullanmak yerine çubuklarını kullanmayı tercih etmişti. Elimi çenemin altına koyup XOXO’nun tüm performansını daha önce dikkat etmediğim detaylarına bakarak izledim. Koreografinin hikâyesini anlamaya çalıştım. Kamera hepsini tek tek gösterirken Mingyu kalp işareti yaptı.

“Normalde bu hareketi yapmazdı,” dedi Angela. “Ne tatlı!”

Kapının üzerindeki çan sesi, yeni müşteriyi müjdeledi. Sori’nin içeri girdiğini görünce şaşırdım. Bize bakmadan, tezgâhın arka tarafındaki ajummayla konuşup siparişini verdi ve birkaç masa ileriye geçti. Angela masanın üzerine eğilerek, “Onu davet edelim mi?” diye sordu.

Gi Taek başını salladı. “Asla kabul etmez.”

Ajumma bizim siparişimizin hazır olduğunu söyledi. Angela hızla kalkıp kimçili kızarmış pirinçle geri döndü. Kaşıklarımızı tabağa daldırdık.

Gi Taek, “Hafta sonu planınız ne?” diye sordu. Üç tteokbokkiyi geçeli çok olmuştu.

“Pazar sabahı halmeonimi ziyarete gideceğim,” dedim.

“Halmeonin nerede oturuyor?”

“Gyeongbokgung’un⁴² oralarda. Ancak ben, onun kaldığı hastaneye gideceğim. O da üç durak ötede.”

“Ikseon-dong’a⁴³ yakın,” dedi Gi Taek. “Ablam da orada yaşıyor. Yakında güzel bir kafe var. Orada buluşabiliriz.”

“Bana uyar,” dedi Angela.

“Süper,” dedim.

Anneannemi ziyaret ettikten sonraki öğle saatlerinde buluşmak üzere sözleştik. Kapının çanı yeniden çaldı. Bu sefer içeriye giren Jina ve arkadaşlarıydı. Jina bizim masaya baktı, yanındaki erkeğe bir şey söyledi ve gülüştiler. Sonra sipariş vermek üzere tezgâha geçtiler.

Gi Taek, “Seninle aynı sınıfta, değil mi?” diye sordu. “Kim Jina?”

“Evet. Beden eğitimi dersinde de aynı sınıftayız,” diyerek Angela’ya işaret ettim. “Onu tanıyor musun?”

“Aynı ortaokulda okulduk. Okulda zorbalık yaptığına dair söylentiler vardı hep.”

Angela’yla birbirimize baktık. Nedense hiç şaşırmamıştım. Siparişlerini verdikten sonra bizi görmezden gelip kendilerine daha ilgi çekici bir hedef buldular. Sori’nin karşısındaki masaya geçip yüksek sesle konuşmaya başladılar. Sesleri küçük restoranın içinde yankılanıyordu.

“Tek başına oturuyor.”

“Arkadaşı yok mu bunun?”

“Ne ezik.”

Erişte sipariş etmiş olan Sori başını önüne eğip yemeğini yemeye koyuldu. Ajumma son siparişimizin de hazır olduğunu söyleyince aynı anda ayağa kalktık. Tepsilerimizdeki üç tabağı elimize aldık. Tek sıra hâlinde restoranın diğer tarafına doğru yürüdük.

⁴² Seul’de bulunan, 1395 yılında Joseon Hanedanı tarafından inşa edilmiş saray. (e.n.)

⁴³ Koreli gençler tarafından son zamanlarda sıkça tercih edilen, Seul’deki geleneksel sokak. (e.n.)

Tepsileri Sori'nin masasına koyduk. Ben onun karşısına geçtim ve Gi Taek'le Angela da iki yanımıza oturdular. Onu görmezden gelerek sohbetimize kaldığımız yerden devam ettik. Sori'nin bir noktada ayağa kalkıp masadan uzaklaşacağını düşündüm ama o, yemek yemeyi sürdürdü. Biz de yemeğimizi yedik, dedikodu yapıp gülüşerek onun yemeğinin bitmesini bekledik.



ON SEKİZ

Haftanın sonuna geldiğimizde ders programımı kafamda oturtmuşum. Pazartesi sabahları on beş dakikalık rehberlik dersimin haricinde sabahları matematik ve bilgisayar dersi ile Amerika'daki okulumdan aldığım çevrim içi dersler ve ardından beden eğitimi ya da dans derslerim vardı. Şimdilik dans dersine devam etme kararı almıştım çünkü rehberlik dersi haricinde Jaewoo'yla ortak tek dersim buydu. Öğle yemeğinden sonra orkestra, bireysel pratik saati, arada akşam yemeği ve son olarak çalışma odası dersleri vardı. Aslında "gizli arkadaşlık" kararımızdan dolayı Jaewoo'yla derste konuşamayacağımız için, sırf bu yüzden, dans dersine devam etme kararımdan emin olamıyordum. Keşke bu konuda onun kadar rahat olabilseydim. Belki bu gizli arkadaşlık konusu Angela'nın saydığı dans ve şan dersleri gibi yıldız yetiştirme programının bir parçasıydı. *Temizlik odasına sokup neredeyse öpecek olduğun kızı görmezden gelme dersi.*

Ben kendimi ona bakmaktan alıkoyamazken Jaewoo beni görmezden gelme konusunda pek yetenekliydi. Onu bir an bile düşünmeden edemiyordum. Temizlik odasında yaşadığımız şey, ne anlama geliyordu? Kafam çok karışıktı.

Hafta sonunun gelmesiyle rahatlamıştım. Cuma gününü İngilizce dünya edebiyatı öğretmenimle e-posta üzerinden iletişim kurarak geçirmiştım. E-kitap olarak aldığım Norton Dünya Başyapıtları Antolojisi'nden okuma parçaları vermişti. Okuma listesinde Koreli yazar ya da şair olmadığını fark edince fazladan puan almak için birkaç kişi eklemek istediğimi belirttim. Karşılığında oldukça heyecanlı bir şekilde "Kesinlikle!" cevabını aldım. Bu gazla müzik okulları için hazırladığım çalışma dosyam hakkında Eunbi'ye mesaj attım.

Pazar sabahı babamın eski püskü Dodgers şapkasını taktım, çellomu aldım ve metroya bindim. Turuncu hatta aktarma yaparak Seul'ün kuzeyinde kalan anneannemin yattığı hastaneye gittim. İstasyondan çıkınca serin dağ havasını içime çektim. Geceki buzlanma henüz çözülmediği için olabildiğince dikkatli adımlarla günlük ürünlerin dizildiği küçük mahalle pazarı tezgâhlarının ve fırından yeni çıkan hamur işi ürünlerin vitrine yerleştirildiği fırının yanından geçtim. Geri dönerek fırından bir şeyler aldım. Fırındaki sevecen satıcı, aldıklarımı kese kâğıdına sarıp ipin arasına taze çiçek sıkıstırdı.

Anneannem, ana yolun hemen aşağısında kalan ve farklı poliklinikleri olan birkaç farklı binadan oluşan "Camellia Sağlık Köyü" adında bir hastanede kalıyordu. Sağlık köyünün, bahçe ve yürüyüş yollarıyla çevrili oldukça güzel bir parkı vardı. Halmeoninin binasına yönelmeden önce küçük bir erkek çocuğuyla büyükbabasının çimenlerin üzerinde uçurtma uçurmasını izledim.

Ne huzur dolu bir yerdi burası böyle. Binaya uzanan yol, üzerinde küçük tomurcuklar olan kiraz ağaçlarıyla çevrilmişti. Bir aydan kısa bir zamanda tomurcukların hepsi çiçek açacaktı. İşte o zaman halmeoniye ziyaret etmek için sabırsızlanıyordum.

İlerideki ağaçların altında duran birini gördüm. Üzerinde kamuflaj desenli ceket ve koyu renkli kot pantolon vardı. Uzun boyluydu. Bir anda aklıma Jaewoo geldi. Bilinçaltım yine benimle oyun oynuyordu.

Derin bir nefes alarak ağacın yanından geçtim.

“Jenny?”

Neredeyse takılıp düşüyordum. Jaewoo çimlerin içinden bana doğru yürüdü. “Burada ne işin var senin?”

Çok yakışıklıydı. Her zamanki gibi... Ancak ilk defa onu spor kıyafetleri dışında günlük kıyafetlerle görüyordum ve bu hâliyle “erkek arkadaş” havasına bürünmüştü. Ağzım açık bir şekilde ona bakakaldığımı fark ettim. “Halmeonimi ziyarete geldim,” dedim. “Burada yatıyor. Peki, sen? Senin ne işin var burada?”

Gülümsemesi kayboldu.

“Söylemek zorunda değilsin,” dedim hızla. Onu huzursuz edecek şeylerden konuşmak istemiyordum. Özellikle de bu, sağlığıyla ilgiliyse.

“Yok. Önemli değil. Psikoloğumla görüşmeye geldim.”

“Ya,” dedim. “Güzel.” Babam öldükten sonra ben de birkaç kere psikoloğa gitmiştim. Hem bana hem de anneme epey faydası dokunmuştu. Ruh sağlığı meselesinin Amerika’dakinin aksine Kore’de büyük bir tabu olduğunu biliyordum. Jaewoo’nun pop yıldızı olma yolunda maruz kaldığı baskı ve stres yüzünden psikoloğa gitmesi normaldi.

“Evet,” dedi. Tuhaf bir şekilde beni izledi. Omzuma göz gezdirdi. “Çellon mu o?” Çantamı işaret ediyordu. “Ağır gibi görünüyor.”

Çantanın kulpunu tutup çektim. “Alıştım ben. Sekiz yaşından beri çalışıyorum.”

“Ben de dört yaşından beri şarkı söylüyorum, diyebilirim.” Sırıttı. “Ama sen de öylesindir büyük ihtimalle.”

“Seninki kadar başarılı sayılmam.”

Tek kaşını kaldırdı. Söylediğimi unutması için elimi salladım. “Sesinin şahane olduğunu sen de biliyorsun.”

Başını iki yana sallayarak gülümsedi. “Çellonu halmeonine çalmak için mi getirdin?”

“Evet, beni çalarken hiç görmedi. Ne tuhaf, değil mi?”

“Babam da şarkı söylediğimi hiç duymadı.”

Hava durumunu konuşuyormuş gibi normal bir ses tonuyla söylemişti bunu. Los Angeles'ta anlattığı kadarıyla annesinin onu tek başına büyüttüğünü hatırladım.

"Erken mi ayrıldınız?" diye sordum.

"Dört yaşındayken. Yani şarkı söylemeye başladığımdan beri." Konunun üzücü tarafı bir yana hem beni hem de kendisini eğlendirmeye çalışıyormuş gibi gülümsedi. İnsanların acıyı bastırmak için mizaha yöneldiğini biliyordum. Bunu ben de yapmıştım.

Konuyu değiştirmek için, "Gidiyor musun?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Bugünlük başka planım da yok." Beklenti içinde dudağını ısırıldı.

"Peki, sen..." dedim, Jaewoo, kelimelerin dudaklarımdan çıkışını takip ediyordu. "Benimle halmeonimi ziyaret etmek ister misin?"

"Beni davet ediyor musun?"

Göz devirdim. "Haydi."

Ağaçlı yolda yan yana yürümeye başladık. Aramızda ne olduğundan emin değilken onu neden davet ettiğimi bilemiyordum. *Gizli arkadaş. Neredeyse öpüşmek üzere olan gizli arkadaşlar.* Benim için hava hoştu. Bir anda bunların hiçbir öneminin olmadığını fark ettim. Yanımda olması, beni mutlu etmeye de günümü güzelleştirmeye de yetiyordu.

"Buraya tek başına mı geliyorsun?" diye sordum. "Nathaniel ve Mingyu'yla üniforma aldığımız dükkânda karşılaştığımda yanlarında bir adam..."

"Menajerimiz Yoo Ji Tae'yi diyorsun. Aslında normalde o da benimle birlikte geliyor ama bugün hem Sun-hyeong'un hem de Mingyu'nun daha önemli işleri olduğu için onlara eşlik etmesi gerekti. Mingyu, reklam filmi çekiyor ve Hyeong da yemek temalı gerçek hayat programına katılıyor."

Nathaniel'dan bahsetmemesi dikkatimden kaçmamıştı. *Umarım tek başına herhangi bir programa dâhil olmamasının sebebi, Jaewoo gibi başka bir işi olmasıdır,* diye düşündüm.

Ağaçlı yol, küçük bir bahçeye açıldı. Uzaktan büyükbabayla küçük çocuğun uçurtmasını gördüm. Jaewoo eşyalarımı taşımayı teklif etti. Çellomu vermedim ama kese kâğıdını almak konusunda ısrarcıydı.

Binanın kapısına geldiğimizde benim için kapıyı tuttu. Danışmaya gidip ziyaretçi defterine “Jenny Kim” ve “+1” yazdım.

Arkamı döndüğümde Jaewoo ortadan kaybolmuştu. Bekleme salonunda çevreme bakınırken elinde pembe karanfil buketiyle küçük marketten çıktığını gördüm. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissettim.

Bir de kimliğini gizlemek için ağzını ve burnunu kapatan bir maske takmıştı. Burası hastane olduğu için bu tarz önlemler oldukça gerekliydi.

Danışmadaki görevli bizi odaların olduğu bölüme geçirdi. Hemşire masasına gidip kendimi tanıttım. Jaewoo da fırından aldığım paketi verdi. Hemşireler paketi hayranlık dolu seslerle karşıladılar ama bu seslerin asıl hedefi, maskeliyken bile karşısındakini rahatlıkla etkileyebilen Jaewoo’ydı. Ardından başhemşire bizi anneannemin üç kişiyle paylaştığı hastane odasına götürdü.

Anneannem kapıya en yakın yatakta yatıyordu ve beni görünce yüzü parladı. “Jenny-yah!”

Yanına gidip elini tuttum. Annem sabah beni arayıp öğleden sonraya kadar hastaneye gidemeyeceğini söylemişti, ziyaretimi tek başıma yapmam gerekeceğini belirtmişti. Daha önce anneannemle baş başa kalmadığımız için bunun tuhaf olacağını düşünmüştüm. Fakat anneannemin sıcak tavrı, tüm endişelerimi silip atmıştı.

Bana doğru sokulup sessizce, “Erkek arkadaşın mı?” diye sordu.

“Halmeoni!” dedim nefesimi tutarak. “Daha Kore’ye geleli bir hafta oldu.”

Güldü. “Ben senin yaşındayken erkekler bana hediyeler alır, beni ne kadar çok sevdiklerini söylerlerdi.”

Jaewoo güldü. “Onu hâlâ yapan var, halmeoni,” dedi ve uzanıp çiçekleri verdi.

“Omona!”⁴⁴ diye bağırdı anneannem. Diğer hastalar da bizi dinliyor olacak ki hepsi memnuniyetle fısıldaşmaya başladı.

Jaewoo’yla birer sandalye çekip halmeoninin yatağının yanında oturduk. Bize okulun ilk haftasının nasıl geçtiğini sordu, sonra da bana dönüp arkadaş edinip edinmediğimi. Jaewoo’nun elini okşayarak, “Jaewoo dışında tabii,” diye ekledi.

Ona Gi Taek ve Angela’dan bahsettim. Neredeyse Nathaniel’i da anlatacaktım ama Jaewoo yanımdayken bu, pek hoş olmazdı. Onunla arama mesafe koymuştum ama nedenini açıklamakta güçlük çekiyordum. Sanırım o, neler olup bittiğini anlamaya başlamıştı zaten.

“Peki, oda arkadaşın?” diye sordu.

“O...” Duraksadım. “Benden uzak duruyor. Galiba bu ‘arkadaş değiliz’ demenin politik bir versiyonu.”

Halmeoni cıkcıkladı. “İzin verirse onunla arkadaşlık etmeyi ihmal etme. İyi bir oda arkadaşı, hayat boyu sürecektir dostluk demektir.”

Diğer yaşlı hastalar yattıkları yerden bu söze katıldılar. Anneannem biraz bizimle sohbet ettikten sonra Jaewoo’dan televizyonu açmasını istedi. Jaewoo kumandayı alıp halmeoninin istediği kanalı açtı. Ekranda XOXO grubundan Oh Sun’ın da olduğu Cooky’nin Yemek Programı belirdi. Sun stüdyoya çağırılırken Don’t Look Back şarkısının klibi de gösterildi. Ne anneannem ne de odadaki diğer hastalar klipteki çocukla yanlarındaki çocuk arasındaki benzerliği fark edemediler. Ya da umurlarında olmadı. Onlar daha çok konuklar arasındaki eski bir oyuncu kadınla ilgileniyorlardı.

Program bittikten sonra halmeoni bize binadaki yemekhaneyi ve spor salonunu gezdirdi. Kuş kadar küçük ve kırılgan kemikleri vardı. Bu yüzden yürürken benden destek alıyordu. İçimde ona karşı bir sevgi filizlenmişti. Hayatımızın yalnızca yirmi dört saat-ten biraz uzun bir bölümünü beraber geçirdiğimiz düşünülürse bu çok tuhaftı.

⁴⁴ Korece “Aman Tanrım!” (c.n.)

Gezimizin son durağı dinlenme odasıydı. Halmeoninin çalışanlara önceden haber verdiğini, odanın bir köşesindeki küçük yükseltinin önüne dizilen sandalyelerden anlamıştım. İçerisi halmeoninin oda arkadaşları başta olmak üzere başka hastalarla doluydu.

Jaewoo, "Ben çellonu getireyim," diyerek odadan çıktı. Geri döndüğünde tüm sandalyeler dolmuştu. Çalışanlar bile beni dinlemek için işe ara vermişti.

Bir anda heyecanlanmıştım. Bunu pek sık yaşamazdım çünkü bundan daha büyük, daha prestijli kalabalıklara, hükümleriyle plaket ya da madalya almama karar verecek insanlara konser verdiğim olmuştu.

Ancak son zamanlarda ne düşündüğünü gerçekten önemsedim ve benim için değerli olan insanların karşısında çalmamıştım. Jaewoo çellomu alıp geldiğinde büyük bir güven içinde, "Çok güzel olacak," dedi. Sözleri kalbimi yumuşatmıştı. Ön sırada oturan halmeoni benim sonnyeosu, yani torunu olmamla hava atıyordu. Kalan heyecanımı da onun sözleri sayesinde üzerimden attım.

Kapıya bakarak annemin içeri girdiğini hayal ettim. Ne güzel olurdu! Çellomu getirmemin tek sebebi, halmeoniye çalmak değildi. Ben onun da burada olmasını umuyordum. Gelmemesi beni hayal kırıklığına uğratsa da halmeoni ve arkadaşlarına çalmak da bir hayli heyecanlı olacaktı. Bir de Jaewoo'ya tabii...

Çellomu çantasından çıkardım ve her zamanki gibi bacaklarımın arasına yerleştirip ellerimi esnettim ve akoru ayarladım. Sol notasını tamamladım. Birkaç halmeoni ile *harabeojiden*⁴⁵ alkış aldım.

Nota ayaklığı olmadığı için her şeyi ezberden çalmam gerekiyordu. Esinlenmek için defterimin sayfalarını karıştırdım. Solo performans dersi için çalıştığım parçayı çalabilirdim ama onun sadece ilk bölümünü ezbere biliyordum. Çalabileceğim birkaç parça daha vardı ama hiçbirisi bana yeterli gelmiyordu. Çok uzun parçalar çalmak da istemiyordum çünkü arka sıralardaki hastalar şimdiden

⁴⁵ *Korae* Büyükbaba. (c.n.)

uyuklamaya başlamışlardı. Kimseyi sıkacak bir şey çalmak da olmazdı. Klasik müzik herkese hitap etmiyordu. Parmaklarım defterimdeki son parçaya temas etti. Yavaşça sayfayı çıkardım. Çello solosu için bestelenmiş Saint-Saens'in Le Cygne ya da Kuğu parçası, normalde müzik okulları çalışma dosyamda yer alıyordu ama kasımda yapılan yarışmadaki sonuçlardan sonra dosyamdan çıkarma kararı almıştım.

Jenny müziğin tüm teknik unsurlarında yetkin ve yetenekli bir viyolonselci olsa da onu mükemmel eğitilmiş birinden olağanüstü sanatçıya taşıyacak kıvılcımdan yoksundur.

Jay amcaya yarışma sonuçlarından ötürü dert yandığım, onun da bana hayatımı yaşamamı söylediği ve Jaewoo'yla tanıştığım o gecenin üzerinden çok zaman geçmiş gibiydi. Beni izleyen yüzlerin arasında onu aradım. Arka tarafta, ayakta duruyordu. O gece bana hissettirdikleri yüzünden mi aramızdaki kıvılcımı takip etmemi sağladığı için mi ona bu kadar tutulmuştum acaba? Aynı parçayı kendi isteğimle çalmak hem jüriye hem de kendime meydan okumak gibiydi.

Nota kâğıdına hızla göz gezdirdim. O günden beri şarkıyı çalmamıştım ama notaları hatırlayacağıma emindim. Kısa bir şarkıydı ve yarışmadan önce aylarca prova yapmıştım zaten. Yine de nota kâğıdını ayağımın ucuna bıraktım. Ön sıradaki haraebeoji, "Senin için tutayım mı?" diye sordu.

"Gerek yok, teşekkür ederim."

Derin bir nefes alıp kendimi topladım. Fısıltı ve öksürük gibi seyircilerden gelen sesleri duymamaya çalıştım.

Ellerini önünde birleştiren anneanneme baktım. Sonra bana bakıp başını sallayan Jaewoo'ya döndüm.

Gözlerimi kapatıp şarkıyı çalmaya başladım. Müzik çok güzel, zarif, yavaş ve güçlüydü. Notaları çalarken nefesim de onlara eşlik edercesine kısıyor, uzuyor ve yeniden kısılıyordu. Şarkının yükseliş ve alçalış bölümleri hafta boyunca yaşadıklarımı özetliyor gibiydi. Seul'de olmanın telaşı, yeni arkadaşlar edinme, annean-

nemle tanışma, annemle aramızdaki mesafe, geleceğim ve müzik okulları konusundaki soru işaretleri, Jaewoo'nun bana hissettirdiği beklenti, hayal kırıklığı, mutluluk ve diğer hisler...

Daha önce bu şarkıyla böyle bir bağlantı kurmamıştım.

Son notayı uzatarak şarkıyı bitirdiğimde odada sessizlik oldu. Ardından büyük bir alkış koptu. Seyircilerden bazıları beni ayakta alkışlıyordu. Zafer kazanmış gibiydim. Şüphesiz bu şarkıda sergilediğim en iyi performanstı, hatta hayatımın performansıydı.

Anneannem gözlerinde yaşlarla alkışlıyordu. Gülümseyerek kalabalığa selam verdim. Gözlerim odanın arkasındaki Jaewoo'yu aradı.

Onu son gördüğüm yerde değildi. Oturan seyircilere baktım. Karşımdaki mutlu ve parlak yüzlerden biri değildi.

İçimdeki mutluluk kısa sürmüştü. Göğsüm sıkıştı.

O gitmişti.



ON DOKUZ

imkânım varken dans dersinden kaydımı sildirmeliydim. Bu gi-dişle dersten kalmam muhtemeldi ve iyi müzik okulları, bir ders-ten kaldıktan sonra aday öğrencinin çalışma dosyasının kuvvetli olmasını ya da seçmelerde ne kadar iyi iş çıkardığını önemsemezdi.

Nathaniel son yarım saat içinde üçüncü kez ayağına bastığım için, “Dans konusundaki yeteneksizliğinden bahsederken ciddiy-mişsin,” dedi. Bayan Dan, bizden eş bulmamızı istemişti ve ben daha etrafıma bile bakınamadan Nathaniel yanımda bitivermişti. “Doğrusunu söylemek gerekirse çello çalarak tüm dünyaya iyilik yapıyorsun,” diye dalga geçti. “En azından çello çalarken oturman gerekiyor.”

Dışarıda gök gürlüyordu. Fırtına bulutları batıdan yaklaşıma-ya başlamıştı. Sağanak yağış bekleniyordu. Neyse ki akşamı yurt-ta geçirecektim.

“Jaewoo-seonbae!”⁴⁶

İple çekilmiş gibi sesin geldiği tarafa döndüm. Stüdyonun diğer tarafında sınıftakilerden biri Jaewoo’ya doğru yürüyordu.

⁴⁶ *Korece* Seonbae, kıdemli meslektaşlar, mentor olduğu düşünülen kişiler ya da okullarda üst sınıftaki öğrenciler için kullanılan, saygı bildiren bir hitap sözcüğü. (c.n.)

Vedalaşmadan anneannemin yattığı hastaneden ayrılışından sonra tüm hafta birbirimizi görmezden gelmiştik. Neden gittiğine dair açıklama yapmamıştı, zaten beni tavan arasında sıkıştırırsa bile söyleyeceklerini dinlemek istemiyordum.

“Önünde sonunda başaracaksın,” dedi Nathaniel. “Ya bu dansı ya da bu dersten kalmayı.” Ona baktım. Keyfi yerindeydi. Bu neşesinin kaynağı neydi?

“Beni desteklediğin için teşekkür ederim.”

Dersin kalanını grup projesi üzerine çalışarak geçirdik ve son on beş dakikayı Nathaniel’in beni döndürmeye çalışmasına ayırdık.

“Bebek Jaewoo!”

Ayağım takıldı. Nathaniel nereye baktığımı takip etti. “Neye bakıyorsun sen?”

“Hiç!” Konuyu değiştirmeye çalıştım. “Sen New Yorklu musun?”

“Evet.”

“Orası nasıl bir yer?”

Büyükbabamlar kısa süre önce halama yakın olmak için New Jersey’ye taşınmıştı ama onları ziyaret etme fırsatım olmamıştı. New York hakkında, Manhattan Müzik Okulunun orada olması dışında pek bir bilgim yoktu. Fakat şimdi, yaşamakta olduğum Seul’de şehir yaşamı, günlük hayatın ve kültürün önemli bir bölümünü oluşturuyordu. Dolayısıyla New York’u da merak etmeye başlamıştım.

“Seul’ü düşün,” dedi Nathaniel. “Aklında bir canlandır.” Gözlerimi kapattım ve hareketliliğin hiç bitmediği, arabaların, taksilerin, otobüslerin ve motosikletlerin sokaklardan vızır vızır geçtiği, büyük binaları hem Hangül alfabesi hem de İngilizce tabelaların süslediği, yüzlerce restoran, kafe, dükkân, market, müze ve sarayın olduğu şehri zihnimde canlandırımdım. Aklımda oluşanlar, bir senfoni gibiydi.

“Gözünün önüne getirdin mi?”

“Evet.”

“Şimdi her yere pislik ekle. İşte New York öyle bir yer.” Yüzümü ekşittim.

Dersten sonra XOXO üyelerinden uzak kalabilmek için hızla çantamı toplayıp sınıftan çıktım ancak fazla uzaklaşamadım.

"Jenny!" dedi Nathaniel merdivenlerin orada nefes nefese beni yakaladığında. Birkaç öğrenci meraklı gözlerle bize döndü.

"Neyin var senin?" dedi omzunu duvara yaslayarak. "Hafta boyunca benden uzak durdun."

Bu konuşma önünde sonunda gerçekleşecekti. Nathaniel'a bir açıklama borçluydum.

"Evet, farkındayım." İç çektim. "Özür dilerim. Yani sen..." Onu işaret ettim, "bir yıldızsın."

"Evet, biliyorum," dedi. "Bunu sıfırdan yaptık."

Alt sınıflardan bir grup yanımızdan geçerken bizi süzdüğü için konuşmaya daha alçak sesle devam ettim. "Aramızda söylen-ti çıksın istemiyorum."

"Başkalarının ne düşündüğünün önemi var mı?"

"Var," diye çıkıştım. "Benim yüzümden başının belaya girmesini istemem."

Nathaniel yüzümde tuhaf bir şey varmış gibi gözlerini dikerek baktı. "Ne var?" dedim.

"Bunlar senin düşüncelerin mi?" Gözlerini kıstı. "Jaewoo bir şey söylemiş olabilir mi?" Sorusuna cevap vermeyince küfretti. "Biliyordum! Tanrım, her daim başkalarının iyiliğini onlardan daha iyi biliyor."

Neden onu savunduğumu bilemesem de, "Seni düşünüyor, hepsi bu," dedim. Ben de Jaewoo'ya onun kadar öfkeliydim hâlbuki. Nathaniel tuhaf bir ifadeyle bana baktı. "Jaewoo kendini düşünsün."

Söylediği şey iyiye işaret değildi. "İyi misin sen?"

"Evet, iyiyim. Acıktın mı? Öğle yemeğine gidelim."

Sabahtan beri geleceğini haber veren fırtına, nihayet gelmişti. Islanmamak için karşı binaya koşarak geçtik ama yine de yemekhaneye vardığımızda sıırıslıklamdık. Gi Taek ve Angela pazar günü halmeoniye ziyaretimden sonra buluştuğumuzda bugün için danışmanlarıyla görüşeceklerini söylemişlerdi. Bu yüzden Nathaniel'la baş başa olacaktık. Bugün ana yemek olarak en sevdiğim yemeklerden biri olan acılı ızgara et vardı. Tepsilerimizi aldıktan sonra her zamanki masamıza yöneldik. Ancak masa doluydu.

“Öğrenci merkezine gidelim,” dedim. Fırtına yüzünden yemekhane her zamankinden daha doluydu.

“Bir dakika, iki sandalye görüyorum.” Nathaniel öğrenci se-
linin arasından geçti. Ben de tepsiyi düşürmemek için özel bir
çaba sarf ederek onu takip ettim.

Masaya vardığımızda Nathaniel, tepsisini boş sandalyenin
önüne bıraktı. Jaewoo’nun yanına. Onun karşısında da Sori otu-
ruyordu. Nathaniel ya bu tuhaf durumun farkında olmadan ya
da özellikle yaparak, “Otur, Jenny,” dedi. Galiba özellikle yapı-
yordu. “Artık konuşmamızın zamanı geldi.”

Sori ayağa kalktı. “Ben gideyim.”

“Hemen kaçma,” dedi Nathaniel.

Sori yerine oturdu. Kore dizisine girmiş gibiydim. Ana ka-
rakterler öğrenci başkanı cesur Jaewoo, büyük yapım şirketi sa-
hibinin gelecek vadeden kızı Sori ve onların sıradan hayatlarında
çatışma çıkarmak üzere yaratılmış Amerikalı yan karakterler Nat-
haniel ve ben.

“Jenny?” Üçü de bana bakıyordu.

“Ah, pardon!” Sori’nin yanına geçtim.

Nathaniel, “Siz oda arkadaşısınız, değil mi?” diye sordu.

Sori’ye baktım ama çubuğuyla tabaktaki yemekleri karıştırdı-
ğına göre cevap vermeyeceğine karar kılarak, “Evet,” dedim.

“Ne şaşırtıcı.”

Devamını getirmeyince, “Şaşırtıcı olan nedir?” diye üsteledim.

“Ailesinin Sori’nin hayatındaki her şeyi kontrol altında tut-
maya çalışması ama diğer taraftan da bir oda arkadaşının olma-
sına izin vermesi.”

Vay be Nathaniel! Gözlerimi açarak ona baktım. *Sus!* Omuz
silkti. *Ne var?* Göz ucuyla Jaewoo’nun bize baktığını fark ettim.

“Yani,” dedi Sori’ye dönerek, “korumacı davranıyorlar. Öyle
de olmalılar tabii, bir tanecik kızlarınsın.”

“Peki, siz?” dedim konuyu Sori’nin üzerinden uzaklaştırmak
için. “Beraber yaşıyorsunuz, değil mi?”

Nathaniel bana baktı. “Evet, Joah binasının aşağısındaki yurttaki birlikte kalıyoruz. Fakat yakın zamanda daha büyük bir yere geçeceğiz. Yerleşince ziyarete gelirsiniz.”

Elimi salladım. “Ev arkadaşlarından izin alman gerekir.”

“Mingyu bir şey demez. Sun eve uğramaz zaten. Jaewoo’yu bilemiyorum tabii.” Arkadaşına döndü. “Sen ne dersin, Jaewoo? Jenny bize gelebilir mi?”

Burada bir şeyler döndüğü kesindi. Nathaniel, Jaewoo ile benim aramda olan bitenin farkındaydı. Ama nasıl? Mingyu’ya söylemeyen Jaewoo, ona kesinlikle söylemezdi.

Jaewoo, “Eve kız getirmemiz yasak,” dedi soğukkanlılıkla.

“Tatlı Jaewoo,” dedi Nathaniel dalga geçercesine, “her zaman kurallara uyar.”

Jaewoo dişlerini sıktı. “Başkaları zarar görmesin diye kurallara uyuyorum.”

“Başkalarına zarar veren şey, kurallar olduğunda bile mi?”

Sori yemekle ilgilenmeyi bırakmıştı ama çubuk tutan elleri titremeye başlamıştı.

“Sori,” dedim. “Biraz önce söylediğin şeye katılıyorum. Haydi gidelim.” Beni duymazdan geldi. “Jaewoo haklı, Nathaniel,” dedi. “Kuralların koyulmasının bir sebebi var. Onlar sadece şirketleri korumak için değil, hayatımız boyunca çabaladığımız ve hayalini kurduğumuz geleceği de korumak için. Sen bunu anlayamazsın. Bizden çok farklısın.”

“Nedenmiş? Oyuna sonradan dâhil olduğum için mi? Yoksa küçük yaştan itibaren ailem için her şeyden vazgeçmem gerektiği konusunda beynim yıkanmadığı için mi? Koreli Amerikalı olduğum için mi? Sizden farklı olduğum için sizi anlayamam, öyle mi? Haklısın, benim kendi beynim var.”

İçerisi sessizleşti. Herkes durup bizi izlemeye başlamıştı.

“Sori...” diyerek kolunu çekiştirdim, “biz kalkalım.”

“Peki, sen?” diyerek bana döndü. Sesindeki zehir içimi ürpertmişti. “Buraya öylece gelip kendine arkadaş edinerek her şeyi

gözüme soktuğun için kendini bir halt sanıyorsun. Hayatıma burnuna sokan, eşyalarımı karıştıran sen değil miydin? Buraya müzik için geldiğine emin misin? Dans bile edemediğine göre şarkı da söyleyemezsin. Buraya ait değilsin. Sen bir hiçsin.”

Kalbim duracak gibi oldu. Benim hakkımda en başından beri düşündükleri bunlardı. Kulağım çınladığı için kimin ne dediğini anlayamıyordum.

“Yanılıyorsun, Sori-yah!”

Sori gözlerini açarak başını çevirdi. Ben de onun baktığı yere döndüm.

“Jenny hakkında böyle konuşamazsın,” diye devam etti Jae-woo, “O müthiş bir müzisyen. Ayrıca kendini ailesine adanmış bir evlat, bir torun. Sadık bir arkadaş. Ona şans verseydin bunları kendi gözünle görürdün.”

İçimde farklı duygular uyanıyordu: Şok, adrenalin, şükran, kafa karışıklığı. Diğer gün beni öylece bırakıp gittikten ve tüm hafta görmezden geldikten sonra bunları mı söylüyordu gerçekten?

Benim ne tepki vermem gerekiyordu sözlerine? Birbirimizi tanımıyor olmamız gerekmiyor muydu?

Sori birden ayağa kalktı ve sandalye geriye düştü. Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Tek kelime etmeden yemekhaneden çıktı.

Ben de ayağa kalkıp, şaşkına dönmüş kalabalığın arasından geçerek onun peşinden gittim.



YİRMİ

“Sori!”

Fırtına yüzünden fazla uzaklaşmamıştı. Yemekhanenin kapısının altında durmuş, avluya düşen yağmuru izliyordu. Karşıdaki yurt binasının ışıkları, yağmur perdesinin ardında yanıp sönüyordu. Karşıya koşmak için hazırlanıyor gibiydi.

“Sori!” diye bağırdım kapıyı açarak. “Böyle düşündüğünü bilmiyordum. Kartpostal meselesi yüzünden özür dilerim. Ne kadar üzüldüğümü tahmin edemezsin.”

Kollarını bedenine sararak bana döndü. Gözyaşlarını silmek isterken tüm makyajını berbat etmişti. Korkunç görünüyordu.

“Neden benden özür diliyorsun? Biraz önce senin hakkında kötü şeyler söyledim.”

Mantıklı bir soruydu ama Jina’dan özür dilemiyordum ya. Sori’nin kötü biri olduğunu düşünmüyordum. Evet bana soğuk davranmıştı ama düşündüklerini yüzüme söyleyebildiği için ona minnettardım. Ayrıca aynı odada kalıyorduk. Ne zaman ders çalıştığını, spor yaptığını, ne zaman Kore dizisi izleyip kitap okuduğunu biliyordum. Zevkli kıyafetlerinin yanı sıra en sevdiği müzik tarzının R&B olduğunu, her gece yatmadan *We Bare Bears*⁴⁷ kupasıyla su

⁴⁷ We Bare Bears (*Kafadar Ayılar*), ABD çizgi dizisi. (e.n.)

verdiği bir bitkisinin olduğunu da biliyordum. Çalışkanlığı akıllara zarardı.

Neden tek kişilik odada kalabilecekken iki kişilik odayı tercih ettiğini ben de merak ediyordum ama artık cevabı bulmuştum. Arkadaş edinmeyi umuyordu.

“O sabah kartpostalı okuduğum için senden özür diliyorum. Aptallık ettim.” Kazara olsa bile bakmadan yerine kaldırmalıydım. “Ancak beni suçladığın şeylerden ötürü senden özür dilemeyeceğim. Düşüncelerine saygı duyuyorum ama böyle düşündüğün için de özür dileyemem.” Duraksadım. “Sadece dans konusunu ayrı tutuyorum. Kimse o işkenceyi hak etmiyor.”

Birkaç saniye gözlerime baktıktan sonra başını salladı. “Tuhaf birisin.”

Homurdandım. “Lütfen ama. V şeklinde çene hattı olsun diye her gece yüzüne taş süren ben değilim.”

Elini çenesine götürerek nefesini tuttu. “Beni yargılıyor musun?” Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Buzları eritmek üzere olduğumuzu biliyordum.

“Sori!” Kapı açıldı ve Nathaniel koşarak yanımıza geldi. Sori’nin suratı asılınca Nathaniel’a öfkeli bir bakış attım. Dikkatini Sori’ye verdiği için beni fark etmedi. “İleri gittim. Özür dilerim.”

Sori bir adım geri çekildi. Omzu yağmurdan ıslanmaya başladı.

“Dur,” dedi. “Hastalanacaksın.” Nathaniel, bir adım geri çekildi. “Peşinden gelmeyeceğim, söz veriyorum. Yeter ki kaçma.”

“Sus!” Sori elleriyle kulaklarını tıkadı. “Sus artık!”

“Sori-yah!”

“Benimle ilgilenmeyi bırak. Seni özlemek istemiyorum. Canım yanıyor. Çok yanıyor, Nathaniel.”

“Ayrılmak benim kararım değildi,” dedi sessizce, “bunu biliyorsun.”

“Ben... Buna devam edemem.”

Nihayet sınırı aşmıştı, arkasını döndü ve yağmurun içinde kayboldu. Nathaniel kapıya tekme attı. “Lanet olsun!” Söz verdiği gibi peşinden gitmedi. Nathaniel’la arkadaş olmamıza karşın ikisinin arasında olanlardan sonra Sori’ye daha çok üzülmem normal miydi?

“Halletmen gereken bir konu olduğunu biliyorum ama,” dedim, “biz de bir şey konuşuyorduk.”

Elini saçlarının arasından geçirdi. “Kendimi kaybettim sanki.”

“Hımm,” dedim. “Senin yüzünden oldu. Hem niye böyle davranıyorsun ki? Hem Sori’nin üzerine gidip hem de Jaewoo’ya çıkışmanın sebebi neydi? Siz arkadaş değil misiniz?”

Nathaniel sırttı. “Kızmayacağına söz ver.”

Bunu söylediğine göre kızacaktım. “Olmaz.”

İç çekti. “Los Angeles’ta minibüsün içinde ben de vardım.”

Neden bahsettiğini anlamayarak kaşlarımı çattım. “Kasım ayından mı söz ediyorsun?”

Başını salladı.

“Eee,” dedim, “o gece beni gördün mü?” Gördüyse kim olduğumu başından beri biliyor demekti. Yani... “Üniforma dükkânında beni tanıdın mı?”

“Evet.”

Şimdi tüm o tuhaf davranışlarının mantıklı bir açıklaması olmuştu. Los Angeles’tan başka bir yerde yaşayıp yaşamadığımı sorması, kliplerini baştan sonra izleyip izlemediğimi merak etmesi... Başından beri Jaewoo’yu tanıyıp tanımadığımı sorguluyordu aslında.

“Mingyu da minibüste miydi?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, ben tektim. Menajerimiz kullanıyordu arabayı. Seni görmedi. Ben de seni yandan gördüm zaten. Fotoğrafınızı görmeseydim seni tanımazdım.”

Jaewoo’yla fotoğraf kabininde çektiğimiz fotoğraf.

“Sana gösterdi mi?” diye sordum şaşkınlık içinde.

“Havaalanındayken omzunun üstünden gördüm.”

Derin bir nefes almaya başladım. Duyduklarım bana fazla gelmişti.

“Neden?”

Bu tek kelime, aklımdaki tüm sorulara eşdeğerdi. Neden bir şey söylemedin? Neden kim olduğumu bilmiyormuş gibi davrandın? Arkadaşlığımız gerçek miydi?

Nathaniel iç çekti. “Bunu cevaplamak için başından anlatmam gerek. Jaewoo’yu dört sene önce şirkete dâhil olduğum ilk andan beri tanıyorum. Bunca zamandır bir kere kuralları çiğnediğini görmedim. Her zaman dakiktir, şirketin ondan istediği görevleri yerine getirir. Bunu biliyor musun, emin değilim ama yıldız olma-ya çalışmasının sebebi, ailesine maddi olarak destek olmaktı. Her şeyi onlar için yapıyor. Bizim için de. XOXO grubu kurulduktan sonra biz de ailesinden biri olduk. Nathaniel’in anlattıkları, o gece Jaewoo’nun sorumlulukları yüzünden kendini bitkin hissettiğini söylemesiyle örtüşüyordu.

“Los Angeles’tayken,” diye devam etti, “klip çekimleri sırasında kolunu kırdı. Sonra da ortadan kayboldu. Saatlerce şehirde gezip durduk. Onu merak ediyorduk. Artık canına tak ettiğini düşünüyordum. Sonra gece yarısı civarında telefonunu açtı. K-Town Mahallesi’nde olduğumuz için kısa sürede olduğu yere gittik.”

“Hatırlıyorum,” dedim, “hemen gelmiştiniz.”

Başıyla onayladı. “Senin kim olduğunu merak ettim. Havaalanında sordum ama cevap vermedi. Açıkçası...” Başını iki yana salladı ve devam etti: “Ona kırılmıştım. Bana güvendiğini sanıyordum. Sonra Sori mevzusu patladı ve ben onları unuttum. Ben de kötü durumdaydım. Yanımdan hiç ayrılmadı.”

Nathaniel ve Jaewoo’nun bunca zorluğu tek başlarına çekmek zorunda kalmadan grubun diğer üyeleriyle birlikte birbirlerine destek olmaları hoşuma gitmişti.

“Üniforma aldığın dükkânda seninle konuşmamın ve sonra da yanından ayrılmamamın sebebi Jaewoo. Bunları daha önce anlatmadığım için özür dilerim.”

“Önemli değil...”

“Jaewoo’nun bir şeyi çok istediğini bilip onun için hiçbir şey yapamayacağının farkında olmak canımı sıkıyor.”

Kalbim sıkıştı. Nathaniel, Jaewoo’nun beni istediğini düşünüyordu. “Bu yüzden mi üstüne gittin?”

“Hem bu yüzden hem de benden uzak durmanı istediği için ona kızdığım. Onun daha büyük risk altında olduğunu farkındayım ama bunun hıncını benden çıkarmasına gerek yok.”

Daha büyük risk altındaydı. Sadece kendi duruşunu ve grubun başarısını değil, bir de ailesinin iyiliğini de düşünmesi gerekiyordu. Böyle bir sorumluluğun altında girmek çok ağır olmalıydı. Los Angeles'ta da bundan kaçmaya çalışıyordu.

Hayatlarımızın farklı olduğunu biliyordum fakat şimdi aradaki uçurumu görebiliyordum.

“Ben içeri döneyim,” dedi. “Yol açtığım felaketi düzeltmesi için Jaewoo'ya yardım edeyim.”

Bakışlarını takip ettim. “Sence ne diyecek?”

“Bilemiyorum ama bir şeyler bulur o. İnsanlara olayları kendi penceresinden göstermeyi iyi beceriyor.”

Söylediği şeyin benim için geçerli olup olmadığını düşündüm. Gizli arkadaşlık konusunda haklı olabilirdi. Ancak artık önemsemediğim için geçerliliğini yitirmiş de olabilirdi. O, Jaewoo'ya yardım etmeye gitti, bense Sori'yi bulmaya gittim. Avlunun ortasında durup gözlerimi kapattım ve yüzümü yağmura çevirdim.





YİRMİ BİR

Sori'yi üniformalarını çıkarmamış hâlde yatağında yatarken buldum. Saçı, yüzünü örtüyordu. Bunun kaygılı anlarında yaptığı bir hareket olmasından şüpheleniyordum. Yağmur yüzünden saçları ıslanmıştı ve bu hâliyle Asyalı su hayaletine⁴⁸ benziyordu. Düşüncemi sesli dile getirmediğim için kendimi tebrik ettim.

Ayakkabılarımı çıkarırken, “Olanları hakkında konuşmak ister misin?” diye sordum.

“Hayır.”

Eskisi gibi olmamızdan korkuyordum. Birlikte yaşayan iki yabancı...

Birden doğruldu. Saçlarını geri attı ve hayaletten deniz kızına dönüştü. Akan rimeli gözlerini ortaya çıkarmıştı. “Özür dilerim,” dedi.

“Ne...”

“Sen özür diledin ama ben dilemedim. Hakkında söylediklerim için, özellikle müzik konusunda söylediklerim için özür dilerim. Ben de müzisyenim ve söylediklerim kabul edilemez.” Baş ucundaki We Bare Bears kupasını alıp bir yudum su içti.

“O kupa çocuklar için mi?”

⁴⁸ Çin halk inanışında “Shui Gui” adıyla geçen, boğulan insanların ruhu olduğuna inanılan hayaletler. (c.n.)

“Ne demek bu?” Kupa hâlâ dudaklarındaydı.

“Yani küçük çocuklara göre mi yapılmış?”

“Yoo. Herkese göre.”

“Kusura bakma. Dikkatim dağıldı. Neyse, önemli değil.”

“Hayır, önemli. Biz oda arkadaşınız ve ben, senin ne yaptığını bile bilmiyorum.”

“Sana gösterebilirim,” dedim.

Yurt odaları ses geçirmez olmadığı için burada müzik aleti çalmamıza izin verilmiyordu. Bu yüzden telefonumu çıkardım.

Sori eliyle yatağına dokunup yanına oturmamı işaret etti. Hemen yanına kuruldum.

“Tanrım, bu Mısır pamuğu mu?”

“Odaklan, Jenny.”

Anneannemin gönderdiği son videoyu açtım. Klinikteki hemşirelerden biri Kuğu performansımı videoya çekmişti Sori beni izlerken nefesimi tuttum. Ne düşündüğü, bakışlarından belli olmuyordu. Beni izlemesinden rahatsız olacağım aklıma gelmezdi. Video bittiğinde telefonu bana uzattı. “Jaewoo haklıymış. Çok iyisin.”

Yanaklarım kızardı.

“Bu şarkıyı daha önce duymuştum,” dedi. “Ünlü bir balerin bu şarkıya koreografi yapmıştı.”

“Bale yapıyor musun?”

“Çağdaş dans ve hiphop gibi diğer dans türlerinin yanında bale dersi de aldım.”

“Yani sen dansçı mı olacaksın?”

Aptalca bir şey söylemişim gibi bir bakış attı. “Ben bir yıldız olmak istiyorum. Bu yüzden dans etmeyi, şarkı söylemeyi bilmeli ve karakterimle örnek olmalıyım.”

“Üçünden ikisini halletmişsin gibi görünüyor,” dediğimde gözlerini kıstı. “Şaka yapıyorum,” diye devam ettim.

“Geçtiğimiz üç haftada kaybettiğim şey bu mu?” Dudaklarını bükerek şaka yaptığını gösterdi. “Senin dans yeteneğini konuşalım mı? Bu hâlinle dersten geçemezsin.”

“Biliyorum,” diye inledim. “Ben çello çalışıyorum. Oturmalıyım.”

“Biraz çalışman gerek.” Bana bakarak dudaklarını ısırıldı. “Dışarı çıkmak ister misin?”

Dışarıdaki simsiyah gökyüzüne baktım. “Saat sekize geliyor. Her yer kapanmıştır.”

“Joah Yapımın CEO’sunun kızı var karşında. Annemin bu okulda yüzde otuz hissesi var.”

“Ne demek bu? Ben çömezim. Olan biteni bana açıklasan iyi olur.”

“Anahtarım var.”



Anahtarım var derken elektronik kapıların şifresini bildiğini kastediyordu. Dans stüdyosuna girip çantamızı yere bıraktık. Odadan çıkmadan önce üzerimize spor kıyafetlerimizi giymiştik ve Sori’nin ihtiyacımız olacağını söylemesi üzerine, çantalarımızı atıştırmalıklarla doldurmuştuk.

Işıklardan birini yaktı. Neyse ki stüdyo okulun arka tarafına bakıyordu ve burada güvenlik görevlisinin dolaşma ihtimali oldukça düşüktü.

“Sabahları buraya mı geliyorsun?” Yere oturup bacaklarımı esnetmeye başladım.

“Evet, bir saat çalışıyorum. Sonra spor salonuna gidip dersten önce duş alıyorum.”

Bunlar benim kulağıma korkunç gelse de oldukça etkileyiciydi.

Esnedikten sonra telefonunu ses sistemine bağladı. “Tüm koreografiyi baştan sona yapalım.”

Sori dans konusunda yetenekliydi ve nereden hata yaptığımı görmesi için koreografiyi tek seferde yapmam yeterli gelmişti. Sonra bana nasıl yapıldığını göstermeye girişti. Özellikle serbest hiphop bölümünde onu izlemek oldukça etkileyiciydi.

Yaptığım hatayı aynadan görünce, “Dikkatini topla!” diye bağırdı.

Bir saat sonra her yerimden ter akarken, “Bunu yapamıyorum,” dedim.

Su içerken, “Kendine bu kadar yüklenme,” dedi. “Figürlerin başkalarına güzel görünmesi için, bedeninin hepsini ezberlemesi gerekiyor. Sen hepsini aynı anda ezberlemeye çalışıyorsun. Tüm hareketleri birbirinden ayır. Çello çalmaya zirveden başlamadın herhâlde?”

“Çok kötü değildim,” diye mırıldadım.

“Kimsenin seni yargıladığı yok,” dedi söylediğimi duymazdan gelerek. “Çello çalışını dinledim. Çok iyisin ama bu da benim uzmanlık alanım ve sana yardım etmeye çalışıyorum.”

Gözlerimi ona diktim. “Bu işte çok iyisin.”

Bu sefer onun yüzü kızarmıştı. “Ben insanlara yardım etmeyi seviyorum. Liseye başladığımda bir hayal kurdum. Herkesin bana ‘seonbae’ demesini istiyordum.” Kelimenin anlamını bilmediğimi anlayınca açıklamaya geçti. “Seonbae alt sınıfların üst sınıflar için kullandığı bir kelimedir. Alt sınıfların bana ‘Sori-seonbae’ diyerek benden yardım istemesini diliyordum.” Parmağını saçına dolayarak güldü. “Ne saçma, değil mi?”

İçimden ona sarılmak geldi. Çok tatlıydı. Nathaniel ona âşık olmakta haklıydı.

“Ne tatlı,” dedim.

Göz devirdi. “Baştan alalım mı?”

Gece yarısı olduğunda koreografiyi çözmeye başlamıştım. Bedenim hareketleri o kadar çok tekrarlamıştı ki artık her hareketin peşinden neyin geleceğini biliyordu. Nihayet zorlu ayak hareketine geldiğimizde Sori ara vermek istedi ve atıştırmalıkları açtık. Sori için vitaminli su ve pirinç patlaklı bar ile benim için de karides krakeri ve Gatorade.⁴⁹

Yemekten sonra stüdyonun ortasında yere uzantık ve tavana bakarak sohbet etmeye başladık. Ona Los Angeles’ta babamla ve annemle birlikte büyümenin nasıl bir şey olduğunu, annemin hukuk okurken bir yandan da gıda sektöründe babamla birlikte

⁴⁹ Gatorade, Amerikan spor temalı içecek ve gıda ürünleri markası. (c.n.)

çalıştığını anlattım. Sonra karaoke bar açtıklarını, babamın kansere yakalandığını, geçirdiğimiz zor yılları, gelecek planlarımı, New York'ta kendi başıma üniversite eğitimi almak istediğimi de.

Sori bana zenginlerin oturduğu Apgujeong Mahallesi'nde büyüdüğünü, tek çocuk olduğunu, annesinin CEO olmasının yanı sıra babasının politikacı olmasından ötürü sadece zengin ailelerin çocuklarıyla arkadaşlık etmeye zorlandığını anlattı. Birkaç sene önce babasının adı herkes tarafından duyulan bir ilişkide anılınca arkadaşlarının ona sırt çevirdiğini söyledi. Yaşadığı korkunç ve yorucu günlerde yanında sadece Nathaniel'in olduğunu altını çizdi. On üç yaşındayken tanıştıkları günü anlatırken yüzü güldü. O zaman Nathaniel'in bir *punk* ve baş belası olduğunu düşünmüş. Yıllar içinde birbirlerine bağlanmışlar.

"Hatırlar mısın?" dedi, "ortaokulda erkek birinden hoşlanırsa ona nasıl kötü davranırdı."

"Nathaniel mı?" dedim şaşkınlıkla. "Hiç hoş değilmiş."

"Biliyorum," dedi ve hüzünlü bir şekilde güldü.

"Onunla barışmak ister misin?"

Uzun süre sessiz kaldı. Cevap vereceğinden emin değildim. "Ben bir yıldız olmak istiyorum. Bu benim hayalim, Jenny."

"Peki, hem yıldız olup hem Nathaniel'la birlikte olamaz mısın? Annen izin vermez mi?"

"Konu annem ya da şirket değil. Daha fazlası."

"Nasıl yani?"

Bana döndü. "Gerçekten bilmiyor musun?"

"Hayır," dedim, "ama öğrenmek istiyorum."

Sori de. Nathaniel da. Gi Taek de. Angela da. Hepsi aynı hayalin peşindeydi.

Jaewoo da.

"Yıldız olmak büyük bir onurdur. Pek çok kişinin peşinden gittiği hayali gerçekleştirdiğin anlamına gelir. Ancak bu, sadece başlangıçtır. Güzel müzik yapmak, şirketini ve kendi imajını korumak, başarılı gösterilere imza atmak, ödüller kazanmak, liste başı

olmak, hayranlarına imza günleri düzenlemek, çeşitli gösterilere çıkmak, grup arkadaşlarının solo gösterilerini desteklemek, kendin için solo program yapmak..." Nefes aldı. "Bunların yanına başka birini eklediğin zaman insanlar yeterli enerjiyi bulamayacağını düşünür. Sanki hayatındaki kişi bunlardan daha değerli olacakmış, onunla olan hayatını kimseyle paylaşmayacakmışsın gibi. Hayranların tüm başarılarına ortak olmaya alışmışken onunla olan hayatına ulaşamadıkça hayal kırıklığına uğramaktan korkacaktır."

İç çekti. "Yani ben böyle düşünüyorum ve onlara hak veriyorum. İnsanları gülümsetmek istiyorum. Kalplerini ısıtmak da... Başkasıyla birlikte olduğum için endişeye kapılacaklarsa ya da onlar için yeterince çabalamadığımı düşüneceklerse ben de bunu yapmam, olur biter."

Söylediklerini anlamaya çalıştım ama daha önce böyle bir şey aklımın ucundan dahi geçmemişti. "Birisiyle birlikte olman, çok çalışmayacağın anlamına gelmez. Herkesi memnun edemezsin. Kendini memnun etsen yeter."

Kaşını kaldırdı. "Tam Amerikalı gibi düşünüyorsun. Nathaniel da aynı şeyi söylüyor. Herkesi boşver, hayatını yaşa."

"Yani... Tam olarak onu kastetmedim. Daha çok kendin için güçlü ol, sağlıklı ol, kendini mutlu et ki başlarına verecek gücün, yanlarında duracak sağlığın ve paylaşacak mutluluğun olsun. Sen mutlu oldukça seni sevenler de mutlu olacaktır, değil mi? Onlar da senin mutlu olmanı isterler."

Ellerini başının altına koyup başını salladı.

"Ayrıca âşık olduğunda daha güzel şarkılar yazmaz mısın?"

Güldü. "Sen konuyu aştın ama. Benim henüz hayran kitlem yok ki."

"Doğru değil. Ben varım."

"Oda arkadaşlığımızın, yakın arkadaşlığa daha yeni dönüştüğünü biliyorum ama," dedi utanarak, "sana sarılabilir miyim?"

"Tabii!" Uzandım ve Jay amcamın yaptığı gibi, onu biraz sıkacak şekilde kollarımın arasına aldım.

“Terlemişsin!” dedi ve güldü.

“Sen de!” Onu ittim. Eliyle yüzünü kapattı.

Saat gece bir olmuştu. Yeniden sırt üstü yattık. İkimiz de bir süre konuşmadık. Yarı uykulu hâlde bana doğru dönerek, “Eğer çello sanatçılarının hayran grupları varsa ben seninkine katılmak istiyorum,” diye mırıldandı.



YİRMİ İKİ

Pazar günü halmeonimi hastanede ziyaret ettim. Televizyonda hafta sonu yayımlanan dizilerden birini, oda arkadaşlarıyla birlikte izledik. Yüz bölümlük dizinin yetmiş sekizinci bölümü yayımlandığı için halmeoni bana önceki bölümleri detaylı bir şekilde anlattı.

Halmeoninin yaşlı oda arkadaşlarından ve izlediklerimden anladığım kadarıyla dizide, çocukken tekne kazasında denizde kaybolan ve bir balıkçı tarafından evlat edinilen genç bir kızın hikâyesi anlatılıyordu. Bu kızın, büyüyünce, aslında bir milyarderin kızı ve Seul'deki büyük bir holdingin varisi olduğu ortaya çıkıyor. Fakat kazanın olduğu gün, kızın kimliği, kazaya tanık olan bir kadın tarafından çalınıyor. Kadın, bu kızın yerine kendi kızını koyuyor. Böylece de kendi kızı, asıl mirasçıymış gibi büyütülüyor. Ayrıca, balıkçının evlat edinip büyüttüğü kız, köyde kendi gibi yokluk içinde büyüyen ama bir balıkçılık imparatorluğu kuran genç bir erkekle; küçükken beşik kertmesi yapıldığı, büyük bir holdingin sahibi olan bir ailenin oğlu arasındaki aşk üçgeninde kalıyor. Annesinin biri tarafından öldürüldüğü ve kendisinin de ölümcül bir hastalığı olduğu da ihtimaller arasında yer alıyor.

Dizi bittikten sonra fırından aldığım ekşi mayalı ekmeği, tereyağını ve karadut reçelini çıkardım.

“Çok şanslısın, Eonni,” dedi yan yataktaki hasta, “sana böyle bakan bir torunun var.”

Karşı yataktaki hasta, başını sallayarak cıkcıkladı. “Keşke kızın da sana bu kadar ilgi gösterse.”

Aslında bugün annemin de burada olması gerekiyordu ama Amerika’daki çalışma arkadaşlarından birinin gönderdiği Kuzey Kore’deki göçmen anlaşmazlığıyla ilgili bir dava üzerine çalışması gerekiyordu. Böyle isteklere karşı koyamadığını bildiğim için bugün hastaneye gelememesine üzülüyordum. Şu anda çok önemli bir iş üzerine çalıştığı için onunla gurur duyuyordum. Fakat düşündüğümün aksine onunla yeterince vakit geçirememek pek hoş değildi. Yine de dönem sonundaki solo gösterime mutlaka katılacağını biliyordum.

“Bana Soojung’u hatırlatıyorsun,” dedi halmeonim. “Her zaman bağımsızdı. Hayattan ne istediğini biliyordu. Balıkçı barınağında çalışan işçinin kızı olduğu için şans eseri başarılı olamayacağını farkındaydı. Çok çalıştı, İngilizce öğrenmek için yarı zamanlı işlerde para biriktirdi ve nihayet Amerika’daki bir üniversiteden burs aldı. Orada babanla tanıştı ve sen dünyaya geldin.” Yüzü gülüyordu ama gözlerinde hüznü vardı. Normalde pek neşeli olduğu için bu görüntü beni şaşırtmıştı.

“Onu gönderdiğim için bana öfkeli olduğunu biliyorum ama...”

Halmeonimle annemin arasının bozuk olmasının sebebi buydu demek. Bana kalırsa halmeonim, kendine fazla yükleniyordu. Annem, kendi annesinin ona engel olmaması, hayatta en iyisini elde etmesi için çabalamasının kötü bir şey olmadığını göremiyorsa sorunu kendinde aramalıydı.

“Dizideki kadın karakter gibi,” diyerek halmeonimi güldürdüm. “En azından balıkçı kısmı uyuyor.”

Onun gülüşü içimi ısıttı. Annemin yokluğunu aratmamak için öğle saatine kadar yanında kaldım. Gözlerindeki hüznü görmezden gelemezdim ki. Beni sevdiğini ve birlikte vakit geçirdiğimiz için mutlu olduğunu biliyordum ama sürekli kapıya bakışından da kızının yolunu gözlediğini anlayabiliyordum. Aynı kişinin yolunu gözlediğim için onu suçlayamıyordum.



Üzerimdeki duygusal yük, öğle vakti halmeonimin yanından ayrıldım. Binadan çıkıp çimlerin ortasında durdum ve sıcaklığını hissedebilmek için yüzümü güneşe çevirdim. Etrafıma bakındım. Bahar nihayet gelmişti ve tüm ağaçlar, kiraz çiçekleriyle dolmuştu.

Arkamı döndüğümde şapkalı ve gözlüklü bir adamın ağaçların altında durduğunu gördüm. Normalde böyle birine dikkat etmezdim ama elindeki kocaman kamera çantasını görmezden gelemezdim.

Temizlik odası olayında Mingyu'nun Jaewoo'ya kendisini takip eden adamın dışarıda olduğunu haber vermesinden sonra Nathaniel ve Sori'nin fotoğraflarını çeken kişiyi araştırmıştım. Bu adamın o fotoğrafçı olduğuna emin değildim ama yine de Jaewoo'yu uyarmam gerekiyordu. Önceki hafta psikolog randevusundan sonra bu saatlerde burada karşılaşmıştık.

Göz ucuyla adamın geçmesini bekledim ve hızla arkaya döndüm. Camellia Sağlık Köyünün haritasını açıp uygun binayı aradım: Camellia Psikoloji Bölümü. Hızlı ama sakın adımlarla oraya yöneldim. Adam beni fark etse bile şüpheleneyeceği bir şeyim yoktu. Üzerimde okulla alakalı bir şey yoktu. En sevdiğim suni deri ceketimi giymiş ve Dodgers şapkamı takmıştım.

Psikoloji binasının önüne gelince kapılar sessizce açıldı. İçerideki bekleme salonu ve danışma masasına bakınca anneannemin yattığı binanın aynısı olduğunu anladım. Duvarlar açık maviydi ve köşede küçük bir şelale duruyordu.

Danışmadaki kadın, içimdeki adrenalin akışına ters olarak huzurla gülümsedi. Ne demem gerekiyordu? *Bae Jaewoo burada mı?* Benim, sevdiği yıldızların özel hayatlarını ihlal eden takıntılı bir hayran olduğumu düşünecek ve beni hastaneden attıracaktı. Bu da dikkatleri gereksiz yere üzerimize çekmemiz anlamına gelecekti.

"Jenny?"

"Jaewoo!" Koluna girip onu pencereden uzaklaştırarak duvarın arkasına götürdüm.

Üzerinde köprücük kemiklerini gösteren düşük yakalı, siyah bir kazak olduğu için bir anlığına dikkatim dağıldı.

“Burada ne işin var?” diye sordu.

Odaklan, Jenny. Yüzüne baktım. “Seni uyarmaya geldim.” Kaşını kaldırdı.

“Bu biraz dramatik oldu galiba. Kusura bakma, sabahtan beri anneannemle Kore dizisi izliyoruz.” Derin nefes aldım.

“Dışarıda fotoğraf makineli bir adam var. Bana daha önce bahsettiğin magazinci ajeossi olabilir.”

Güzel yüzünü karamsar bir ifade kapladı. “Bekle burada.” Duvardan destek alarak köşeyi gözledi. Bir saniye kadar dışarı baktıktan sonra yanıma gelip elimi tuttu. “Evet, o,” dedi. “Acil çıkıştan geçerse ona yakalanmayız.”

Jaewoo elimi sıkıca tutarak beni bir dizi koridordan geçirdi. Teknik açıdan benim onunla gitmek gibi bir zorunluluğum yoktu, magazinci ajeossi beni tanımıyordu. Ancak Jaewoo elimi hiç bırakmadı. Sabahtan beri yaşadıklarımın sonrasından ben de onun elini bırakmak istemiyordum zaten.

Simsiyah bir minibüs, arkadaki çıkışın önünde bekliyordu. Minibüsün kapısı açılınca Jaewoo elimi bıraktı. Önden binmemi işaret etti. Arka pencerenin önündeki koltuğa geçtim ve Jaewoo da arkamdan binip kapıyı kapattı. Minibüsün tavanına vurdu. “Gidelim, Hyong.”

O anda XOXO’nun menajerinin şoför koltuğunda oturduğunu anladım. Arka kapıdan çıkış yapılmasına alıştığı için olsa gerek, Jaewoo’ya tek bir soru dahi sormadan vitesi değiştirdi ve saniyeler içinde 0’dan 60 kilometre hıza çıkıverdi.

Birkaç cadde ileride, peşimizden gelen var mı diye aynalardan arkayı kontrol ettikten sonra yavaşladı. Dikiz aynasından bana baktı. “Kim?”

“Nathaniel’la benim sınıf arkadaşımız,” dedi Jaewoo. “Bulletin için çalışan magazinci peşimdeydi.”

Jaewoo'nun elimi tuttuğunu görmemiş olacak ki o konuda tek kelime etmedi. Ya da XOXO'nun erkeklerinin sırlarına alıştı-
ğından dolayı bir şey söyleme gereksinimi duymamıştı.

Jaewoo, "Nereye gidiyorsun, Jenny?" diye sordu. "Seni bir yere bırakalım mı?"

"Zaten geç kaldık," dedi XOXO'nun menajeri, "prova 13.30'da başlıyor."

"Önemli değil," dedim. "Sizin gittiğiniz yerden taksiye bine-
rim." Jaewoo konuyu uzatmadı.

Jaewoo'nun söylediğinden hatırladığım kadarıyla adı Yoo Ji
Tae olan XOXO'nun menajeri, sinyal vererek Han Nehri'nin
üzerinden geçen köprüye döndü. Gi Taek'ten öğrendiğime göre;
iyi menajerler, yıldızların hayatlarında, onların programlarını
yapmaları dışında özel korumalık, şoförlük, sırdaşlık ve arkadaş-
lık gibi çeşitli roller üstleniyordu.

Jaewoo'nun, menajerine *bizden* bahsedip bahsetmediğini merak
ettim. Gerçi söyleyecek ne vardı ki? Jaewoo, onunla son görüşme-
mizde Sori'nin, Nathaniel'in ve yemekhanedeki herkesin önünde
beni korumuştı. Öncesinde de ben hayatımın en iyi performansla-
rından birini sergilerken haber vermeden çekip gitmişti. Ben onun
arkadaşı olmak istiyordum. Los Angeles'taki geceden beri aramızda
bir çekim vardı. Bir kıvılcım... Ancak kalbimin sürekli itilip çe-
kildiğini hissediyordum. Kore'de beş ay daha geçirecektim ve bu
süreyi, Jaewoo'nun benimle ilgili bir karar vermesini bekleyerek tü-
ketmek istiyor muydum gerçekten? Beklemekten sıkılmıştım.

"Jenny?" Bu süreçte gözüm dalmış olacak ki kafamı kaldırdı-
ğında Jaewoo'nun dikkatle bana baktığını gördüm. "İyi misin?"

"Evet. Bir şey düşünüyordum da."

Suratını astı. Navigasyon, uyarı sesi verdi ve kısa süre içinde
varış noktasında olacağımızı anons etti.

Yoo Ji Tae ana caddeden çıktı. İleride tepesi mavi renkli, üze-
rinde kocaman EYM yazan büyük bir bina belirdi. *Entertain-
ment Yayın Merkezi*.

Yaklaştığımızda Yoo Ji Tae arabayı yavaşlattı. Dışarıda üniformalı kalabalığı sayıca katlayan insan kalabalığı oluşmuştu. Çoğu ortaokul ya da lise çağlarındaki gençlerdi. Pop yıldızları uğruna okulu astıklarından dolayı ceza almamak ve televizyon kameralarına yakalanmaları durumunda gizlenmek için hepsinin yüzünde maske takılıydı.

“Arka taraftan dolaşacağız,” dedi Jaewoo.

“Vaktimiz yok,” diye yanıtladı Yoo Ji Tae.

Başka bir minibüs önümüze geçti ve binanın önünde durdu. Kalabalık ona hücum etti.

XOXO’nun menajeri, “Bu şansı değerlendirelim!” diyerek hızlandı. “Bizimle içeri gelmek zorundasın,” dedi bana. “Seni burada tek başına bırakamam. Şunu tak.” Bana kumaş bir maske uzattı. Maskeyi takıp iplerini kulaklarımın arkasından geçirdim. Dodger şapkam çantamdaydı. Onu da takıp iyice aşağı çektim. “Dansçı ya da moda danışmanı gibi davranabilirsin. Başını kaldırma, yeter. Hazır mısınız?”

Her şey çok hızlı oldu. Yoo Ji Tae, arabayı diğer karavanın arkasına yanaştırdı. Kapılar kendiliğinden açıldı. Jaewoo bir taraftan, Ji Tae’yle ben diğer taraftan aşağı indik.

“Jaewoo-oppa!”⁵⁰ diye bağırdı biri.

Ayağımızın altındaki yer sallamaya başladı. Başımı kaldırdığımda insanların büyük bir dalga gibi bize doğru yaklaştığını gördüm.

Yoo Ji Tae koluma girdi ve kalabalığı yarararak yayın merkezinin kapısından geçtik. Güvenlik görevlileri bizim arkamızdan kapıları kapattı.

Nefesimi düzene sokmak için ellerimi dizime koyarak dinlendim. Sonra çevreme baktım. Dışarıdaki kargaşadan sonra içerisi çok sakindi. Bizden önce gelen grup, kendi aralarında konuşuyordu. XOXO gibi pop gruplarından biri olmalıydılar. Jaewoo’nun

⁵⁰ Oppa, Koreli kızların kendilerinden yaşça büyük erkekler ya da kendilerine yakın hissettikleri erkekler için kullandıkları hitap biçimi. (e.n.)

aksine hepsinin üzerinde kırmızı ve siyah renkli derilerin çoğunlukta olduğu, dar pantolonlardan oluşan sahne kıyafetleri vardı.

Yoo Ji Tae, "Acele edin," diyerek bizi lobideki isimsiz bir kapiya yönlendirdi.

"Ben gideyim," dedim. Sesimi duyunca durup bana baktı. "Arka taraftan çıkarım."

Jaewoo kaşlarını çatarak, "Orada da çok insan vardır," dedi.

"Önemli değil," dedim. "Kalabalığın içinde kaybolmaya alışığım." Bu da düşündüğümünden dramatik bir cümleydi. "Yani kalabalığa. Genel olarak." Bir adım geri çekildim. "Ben... Kendi kendime yolu bulurum."

Tam arkamı dönerken Jaewoo bileğimi tuttu. Lobinin diğer tarafındaki erkekler susup bize odaklandılar.

"Ne yapıyorsun?" diye çıkıştım.

"Dışarı çıkarsan seni merak edeceğim."

Ağzım açık kalmıştı. Yüzünde pervasız ve inatçı bir bakış vardı.

"Jenny, Jaewoo!" diye bağırdı Ji Taek ve ben olduğum yerde sıçradım. Parmağıyla beni gösterdi. "Program başladıktan ve kalabalık dağıldıktan sonra gidebilirsin. Şimdi acele edin!"

Jaewoo bileğimi bıraktı. Hızla harekete geçtik.

İsimsiz kapıdan geçtik ve yıldızlar, dansçılar, moda danışmanları, makyözler, menajerler, yapım asistanları ve ne iş yaptığını bilmediğim ama orada oldukları için bir hayli gergin görünen bir yığın insanın arasına karışmış olduk. Başka bir pop grubunun yanından geçtik. Onlar Jaewoo'yu selamladılar, Jaewoo da onları. Gi Taek'in K-pop derslerinden öğrendiğim kadarıyla gruplar arasında albüm çıkarma sırasına göre bir hiyerarşi vardı. Yine de Jaewoo'yu takip ederek gruplarının bir parçasıymış gibi onları selamladım.

Yoo Ji Taek, kapısında XOXO yazan kulise doğru bizi yönlendirdi. İçeri girdik. Mingyu, duvarda asılı duran televizyonun karşısındaki koltuğa yayılmıştı. Nathaniel beyzbol topunu havaya atıp tutuyordu. Sun ise kitap okuyordu. Kapı açılınca hepsi bize döndü.

“Jenny-noon!” dedi Mingyu oturduğu yerden sıçrayarak. “Burada ne yapıyorsun? Bizi izlemeye mi geldin?”

Nathaniel sırttı. “Aa, bu da kim? Bize dansçı mı getirdin?”

“Ha ha, çok komik,” dedim.

Sun kitabı hızla kapattı.

“Neden giyinmediniz!” diye bağırdı Yoo Ji Tae. “En azından makyaj yaptırısaydınız.”

“Şey bekliyorduk...” diyecek oldu Nathaniel ve o anda kapı açıldı. Elllerinde kıyafetler, aksesuarlar ve makyaj malzemeleri olan kadınlarla erkekler içeri doluştular. Odaya birden kaos hâkim oldu. Mingyu moda danışmanı ile konuşmaya başladı, makyözlerden biri Nathaniel’in peşine düştü. Sun, sessizce kuaförle model tartışmasına girişti. Jaewoo ise... Göz göze geldik. Bana doğru adım attı ama Yoo Ji Tae araya girip beni odadan çıkardı.

“Çocukların hazırlanması gerekiyor,” dedi. “Burada bekleyebilirsin.” Beni kulise açılan kapıya doğru koridorda sürükledi. Koridor müzik sesiyle yankılanıyordu. “Programı kanatlardan izleyebilirsin. En iyi, buradan görürsün.” Telefonu titrediğinde hızla geri döndü ve beni ateşli bir K-pop gösterisinin ortasına, sahne arkasında tek başıma bıraktı.

Genç kadınlardan oluşan bir grubun mükemmel uyumlu dansları ve pürüzsüz, yumuşak ses tonları ile sergiledikleri gösteriyi izledim. Kamera seyircileri çekti. Birileri dışarıdakileri içeri almış olacaktı ki stüdyo tıklım tıklım doluydu. Çoğunlukla erkeklerden oluşan bir kalabalık şarkıya eşlik ediyor, ellerindeki pankartlarla gösterinin heyecanına ortak oluyordu.

Grubun programı bitince reklam arası verildi. Birkaç güvenlik görevlisi hızla içeri girip ön sıradaki insanları çıkardı ve onların yerine başkalarını aldı. Biraz izledikten sonra neler olduğunu anladım. Oturan seyirciler yerlerinde sabit kalırken öndeki seyirciler hayranı oldukları gruplara göre değiştiriliyorlardı. İçeri alınan insanların elinde “Öp ve Sarıl Klübü” yazılı afiş vardı. Hepsi ellerinde X ya da O şeklinde ışık çubukları tutuyordu. Birkaç

tanesi grubun üyelerinin isimlerinin yazıldığı pankartlar taşıyordu. Bir sürü Jaewoo-oppa ve Sun-oppa'nın yanı sıra birkaç tane Min-Min ve Nathaniel'in Korece ismi olan Jihyuk-oppa yazılı pankart gördüm.

Sahne arkasından sesler yükselince, Sun'ın önde, Nathaniel ve Mingyu'nun arkada olmak üzere, XOXO üyelerinin tek sıra hâlinde yaklaştığını fark ettim görünüyorlardı. Sahne kostümleri şık ve özenle yırtılmış tasarım kıyafetlerden oluşuyordu. Hepsinin saçları rüzgârda dağılmış gibiydi. Bir tek Sun'ın saçları kumsursuz derecede düzdü. Sonra Jaewoo'yu gördüm. Nasıl olduysa bu birkaç dakikalık boşlukta yakışıklı liseli çocuktan, son derece çekici bir K-pop yıldızına dönüşmüştü. İpeksi, yırtık bluzu, ve dar pantolonuyla baştan aşağı simsiyah giyinmişti. Kuaför saçlarını yağmura yakalanmış gibi dağıtmıştı. Göz göze geldiğimizde gözleri, her zamankinden koyu göründü. Makyaj mı yapmıştı?

Sun bana bakmadan geçti. Mingyu gülümseyip el salladı ve parmaklarıyla kalp işareti yaptı. Nathaniel yanımda durdu. "Bana şans dile."

"Bol şanslar."

Sonra Jaewoo yanıma geldi. "Kalacak mısın?" diye sordu. "Programdan sonra seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Benim cevabımı beklemeden sahneye çıktı. Grubun önüne geçti. Sahne ışıkları yandı ve müzik başladı.



Şarkının başında hayranlar grubun üyelerinin isimlerini saydılar. Oh Sun. Lee Jihyuk. Bae Jaewoo. Kim Mingyu. Bu, grubu öyle bir gaza getirdi ki çocuklar harika bir gösteri yaptılar.

Sonrasında program boyunca sahne alan yıldızlar sahneye geldiler. Sahne arkası öyle kalabalıklaştı ki ödül törenini izleyebilmek için kendime daha sakın bir yer aramaya koyuldum. İçerideki televizyonu hatırlayınca kendimi XOXO'nun kulisine attım. Sun'ın koltuğuna geçip kumandaya bastım ve Nathaniel'in oynadığı topu elime aldım. İki sunucu, performansları sundukları odadan çıkıp ellerinde bir çiçek buketi ve kristal ödülle XOXO'ya ve diğer yıldızlara doğru yürüdü.

"XOXO'dan müthiş bir gösteri izledik!" dedi erkek sunucu.

"Kesinlikle, Seojun-ssi?" dedi kadın sunucu. "Belki bu hafta ilk kez ödül alırlar."

"Birazdan bunu öğreneceğiz. Şimdi oylara bakalım."

Ekranda ödül için yarışan üç grubun adının yazıldığı bir grafik belirdi. Erkek sunucu, "Kim bu hafta adını birinci sıraya yazdıracak?" dedi.

Topu elimin içinde sıkarak ayağa kalktım. Oylar internet platformlarındaki sayılara, sosyal medya tıklanmalarına, albüm satışlarına ve gerçek zamanlı oynamaya göre hesaplanmaya başladı.

“Ve kazanan...”

Sayılar birden durdu ve en yüksek sayı... İki sunucu aynı anda, “XOXO!” diye bağırdı. Çığlık attım. Top elimden fırladı ve odanın diğer tarafındaki askıda asılı olan kıyafetlerin arasına karıştı. Sahnede konfetiler patladı. Dizlerimin üzerine çöktüm. Onlar adına öyle sevinmişim ki. Kadın sunucunun söylediğini hatırladım. *İlk kez kazanıyorlardı.* Sun’ın XOXO adına ödüllü kabul edişini, desteklerinden dolayı hayranlarına ve ailelerine teşekkür edişini izledim. Kulisin kapısı açıldı. Dışarıdan gelen sesler Sun’ın televizyondan gelen sesini bastırdı. Askının arkasındaki topu aradığım yerden çıkmak üzereydim ki içeri girenlerden biri, “Jaewoo’nun yanındaki kızı gördün mü?” diye sordu.

“Nathaniel sınıf arkadaşları olduğunu söyledi,” diye yanıtladı diğeri. “Liseden.”

Sırtımı duvara verip kıyafetlerin arasından baktım. XOXO’nun moda danışmanlarından iki tanesi kıyafetleri topluyordu.

“Bu akşam ilk kez ödül aldılar. Kariyerlerinin en önemli günlerini yaşıyorlar. Eğer bu şekilde yükselirlerse uluslararası başarı elde edebilirler. Bir skandalı daha kaldıracak kredileri yok. Geçen sefer zar zor toparlandılar.”

Sessizlik oldu. Ardından diğeri, homurtularla onu haklı bulduğunu işaret etti.

“O kız her şeyi mahvedebilir.”



Onlar eşyalarını toplayıp gittikten sonra ben de peşlerinden dışarı çıktım. Seyirciler kalabalık bir grup hâlinde metroya yürüyordu. Aralarına karıştım. Elimi cebime sokup teknik olarak Nathaniel’dan çaldığım topu avucumun içine aldım. Topu tabii ki iade edecektim. Şimdilik kendimi sakinleştirmek için bir şeye tutunmam gerekiyordu.

Jaewoo’nun çello çaldığım gün çekip gitmesinin nedenini anlamıştım şimdi. Hayatlarımızın farklı olduğunu görmüştü. Sadece

yıldız olduğu için değil, sahnedeki gösterisini izleyip hayranlarının ismini bağırdığını duyduktan sonra onun hayatının gerçek olamayacak kadar olağanüstü olduğunu fark ettiğim için böyle düşünüyordum. Grubunun başarısı ya da başarısızlığı sonucunda hayatları onlara bağlı olan birçok insanın yüzleşmek durumunda kalacağı sonuçlar da bir o kadar gerçektir. *O kız her şeyi mahvedebilir.*

Metronun çıkış yazısını görünce hızlandım. Bir el, beni omzumdan tutup çevirdi. Arkamı döndüğümde Jaewoo'yla burun buruna geldik. Gözlerini gölgeleyen bir şapka, ağzını ve burnunu kapatan bir maske takmıştı.

Kalabalık, çevremizden dolaşıyordu. Birkaç kişi meraklı gözlerle bize baktı. Jaewoo, elimden tutup beni o kargaşanın içinden çıkardı.

Nereye gideceğini biliyor olmalıydı ki tereddüt etmeden beni bir sokaktan geçirdi. Sokak, ellerimi iki yana açsam duvalara değebileceğim kadar dardı. Birkaç basamak tırmandıktan sonra biraz ilerideki tepeye çıktık.

Şehre tepeden bakan küçük bir parka ulaşmıştık. Parkın içinde koşu parkuru ve birkaç spor aleti bulunuyordu. Bir de bir çift salıncağın da olduğu küçük bir çocuk oyun alanı.

Jaewoo, "İster misin?" diye sordu. Başımı sallayarak onu onayladım. Salıncaklara doğru yürüdük. İkimiz de aynı yöne doğru bakarak oturduk. Tırabzanların ardında yıldızlara benzeyen binlerce ışıkla aydınlatılan ve kilometrelerce uzanan Seul manzarası yer alıyordu.

İlkokuldan sonra salıncağa binmemiştim. Yeri tekmeleyerek kendimi sallamaya ve yüzüme çarpan rüzgârın tadını çıkartmaya başladım. Jaewoo'nun bacakları uzun olduğu için o sallanmadı. Kafasını zincire dayayıp beni izlemeye koyuldu. Şapkasını ve maskesini çıkarmıştı. Sahne kıyafetlerini değiştirmiş ve makyajını silmiş olsa da çok yakışıklı görünüyordu. Gözlerimi ondan almakta zorlanıyordum. Yerden son kez güç alıp kendimi ileri ittiğimde Nathaniel'in topu cebimden fırlayıp çimlerin üzerine düştü.

Jaewoo eğilip topu aldı. “Bu?”

Ayağımı yere bastırıp kendimi yavaşlattım. “Evet,” dedim. Yüzüm kızarmıştı.

Jaewoo cevap vermeyince yüzündeki düşünceli bakış dikkatimi çekti.

“Ne oldu?” diye sordum.

Başını salladı. Güldü. “Bu top...” Topu havaya atıp tuttu. “Kasımda kolumu kırmama sebep olan şey.”

Salıncağı tamamen durdurdum. “Ne diyorsun?”

Yüzümün aldığı hâl onu güldürmüştü. Zincire tutundu. “Üç gece süren uzun çekimlerin son gecesinde depoda çekim yapıyorduk. Depodaki bazı yerlerin inşaatının bitmediği konusunda bizi uyarmışlardı ama çekimler sırasında çok sıkılmıştık. Nathaniel’la top oynamaya karar verdik. İkimiz de küçükken beyzbol oynamıştık.”

“Tanrım,” diyerek lafını böldüm. “Çok tatlı. Pardon, sen devam et.”

“Evet, aramızda top atıp tutuyorduk. Sonra Nathaniel, topu uzağa attı ben de yakalamak için peşinden atladım. Tam eldivenimin ucuyla yakalayacaktım ki arkamdaki alçı duvara çarptım. Duvar üzerime yıkıldı.

“Klip yönetmeni çok kızdı. Bize bir saat boyunca nutuk çekti. Minnettar olmadığımızı, piyasada bizim gibi çok grubun olduğunu, başarılı olmak istiyorsak bu işi ciddiye almamız gerektiğini falan anlattı durdu.

“Yönetmenden hiç hoşlanmadım,” dedim. “Klip çok güzel olmuş ama ne fark eder ki?”

Jaewoo da gülümseyerek başını salladı. “Çekimleri yarıda kesmek zorunda kaldık. Neyse ki yedek bir son hazırlamıştık ve onu kullandık. Yine de kendimi çok kötü hissediyordum. Kolumu ne uğruna kırmıştım ki? Birkaç saniyelik eğlence uğruna işte... Çekimler bittikten sonra K-Town’da yemek yiyorduk, izin isteyip masadan kalktım. Restorandan çıktım ve yürümeye koyuldum. Yürüdüm, yürüdüm. Sonunda amcanın karaoke barının ışığını gördüm.”

Duraksadı. Sonra sessizce, "Barın önünde, amcanla gülüşmeni izledim. Saçlarını gevşek şekilde atkuyruğu yapmıştın."

Ağzım açık kalmıştı. Yaşananları değiştirmeyeceğini bilsem de o gece olanları aklımdan geçirmeye çalıştım. Ayağımı yere bastım ama yanlış açıyla durduğum için salıncak sarsılarak yamuldu.

Jaewoo, "Neden gittin, Jenny?" diye sordu. Bu soruyu duyaçağımı çok iyi biliyordum ama yine de göğsüm sıkıştı.

Her şey buraya kadardı. Bu konuşmayı yaptıktan sonra aramızdaki ilişkiyi inatla devam ettirmemize gerek kalmayacaktı. Asıl önemli olan şeye, kariyerine odaklanmalıydı.

Ben de kendimi toparlayıp çello çalışmalarına, projeme, geleceğime odaklanmalıydım.

"Senin hastaneden gitmene neden olan şey yüzünden," dedim. Sesim titremediği için kendimle gurur duyuyordum. "Nathaniel söyledi zaten." Jaewoo suratını astı. "Senin kaybedecek çok şeyin var. Anlıyorum. Biz başka dünyalarda yaşıyoruz."

"*Başka dünyalarda yaşıyoruz,*" diye tekrarladı. Her ne kadar kendimi buna hazırlamış olsam da bu sözleri ondan duymak canımı yakmıştı. "Ancak benim gitme nedenim bu değildi."

Salıncağım titredi. Kafamı kaldırdığımda benim salıncağımı zincirini tutup kendine doğru çektiğini fark ettim. Düşmemek için onun zincirine tutunmak zorunda kaldım.

"Benim Nathaniel'a kıyasla kaybedecek çok şeyim var," dedi. Çevremizi hüznün kapladı. "Sonuçta o, kalbini feda etmiyor."

Nefesim kesildi. Düşündüğüm şeyi mi söylemeye çalışıyordu?

"Senden hoşlanıyorum, Jenny," diye itiraf etti. "Daha önce kimseden hoşlanmadığım kadar hem de. O gün hastanede anladım bunu. Ve bazı şeyleri kaldıramadığım zaman yaptığım şeyi yapmak üzere oradan ayrıldım. Kaçtım."

"Peki, şimdi?"

"Artık kaçmıyorum."

Boştaki eliyle yüzümü tuttu ve beni öptü. Önce dudaklarımız kapalıydı. Yumuşak ve tatlı bir öpücük kondurdu. Sonra

öne doğru eğildi ve şapkasının ucu başıma değerken dudaklarım onunkilerin arasına kaydı. Dizlerim tutmuyordu. Salıncakta olmasaydık çoktan yere yığılmıştım. Elini saçlarımın arasından geçirdi. Kolumu boynuna doladım ve onu kendime doğru çektim.

Şehrin üstünde, yıldızların aydınlattığı o parkta ne kadar öpüştüğümüzü bilemiyordum.

Bundan sonra bizi ne beklediğini kestiremiyordum. Bunun gibi bir an yaşayabilecek miydik? Fakat bunların önemi yoktu. Bu düşünceleri bir kenara attım. Çünkü bu gece, tüm dünya ayaklarımızın altındaydı.



YİRMİ DÖRT

Ertesi gün pazartesiydi. Erken uyanıp yataktan kalkmadan odanın diğer tarafına baktım. Sori sabah sporuna gitmişti. Önceki gece yurda döndüğümde uyuyordu. Yoksa sabah beni de kaldırmasını isteyecektim. Sabah 8'den önce spor yapmaya başlayılmıyordum ama vücudumdaki adrenalini atmam gerekiyordu. Hızla üniformamı giydim ve tuvaletin önündeki uzun sırayı bekledikten sonra yüzümü yıkayıp aynada kendimi inceledim. Önceki gece biriyle öpüşmüş gibi duruyor muydum? Diğer kızlara baktım ama kimse benimle ilgilenmiyordu. Saçlarını toplamakla, hafta sonu yaptıklarını anlatmakla meşgullerdi.

Rehberlik dersi de farklı değildi. Öğretmen yoklama aldı ve sonra fakülte toplantısına katılmak üzere sınıftan çıktı. Jaewoo derse gelmemişi ama gelmeyeceğini de söylemişti zaten. Önceki gece okula taksiyle gelmiştik. Yol boyunca el ele tutuşsak da farklı yönlere dalıp birbirimizle hiç konuşmamıştık. Beni yurdun arka girişinde indirip ben içeri girene kadar taksiyi bekletmişti. Sonra o da kendi yurduna devam etmişti.

Rehberlik dersi boyunca Sori'yle hafta sonu yaptıklarımızı konuştuk. Ona Jaewoo'yla olanları anlatmak için yanıp tutuşuyordum ama yeri burası değildi. Başkaları konuştuklarımızı

duyabilirdi. Önceden bir şey anlatmamamın sebebi, Jaewoo'nun gizli arkadaşlık isteğine saygı duymamdı ama şimdi işler ciddileşiyordu ve hem yıldız olmanın hem de bir yıldıza âşık olmanın ne demek olduğunu bilen Sori gibi biriyle yaşadıklarımı paylaşmak istiyordum. Bunu yapmak yerine, gözüne kalem çekip rujunu sürebilmesi için ona Kakao Friends⁵¹ aynasını tuttum.

“Bu da benim sabah sporum,” diye espri yaptım.

“Titreme. Düzgün dur.”

Kafama top atmaya çalışan Jina bile bugün keyfimi kaçıramayacaktı.

Sori, öğle teneffüsünde Angela ve Gi Taek'le her zaman yemek yediğimiz masaya geldi. Ne Angela ne de Gi Taek bu durumu yadırgadılar.

Angela, “Yanıma otur,” diyerek sandalyeyi çekti. Sori de ki-barca sandalyenin ucuna oturdu. Kapının dışına taşan sırayı işaret ederek, “Neden yemek sırası bu kadar uzun bugün?” dedim.

“Yemekte *gyeran bbang*⁵² var!” diye heyecanla cevap verdi Angela. “Okulun meşhur yemeği. Tepsi başı bir tane veriliyor. Sırf iki tane yiyebilmek için iki tepsilik fiş kestirenler var.”

Sori de göstermek istercesine tepsisindeki yumurtalı ekmeği nazıkçe alıp dudaklarına götürdü. Küçük bir ısırık aldı, yavaşça çiğnedi ve iç çekerek yutkundu.

“Okulun reklamında oynayabilirsin,” dedim.

Gi Taek ve Angela, “Oynuyor zaten,” dediler aynı anda.

Nathaniel, “Burası boş mu?” diye sorarak Angela'nın diğer tarafına geçti. Benim yanımdaki sandalye de çekilince kimin geldiğine bakmak için başımı çevirdim. Ağzım açık kaldı. “Bugün okula gelmeyeceğini söylemiştin.”

Jaewoo sandalyeye oturdu. “Program değişti.”

⁵¹ Kakao Friends, Kasım 2012'de Kakao tarafından yayımlanan, anlık mesajlaşma uygulaması KakaoTalk çıkartmalarına dayanan karakterler. (e.n.)

⁵² Gyeran bbang, Kore usulü yumurtalı ekmek. (e.n.)

Önceki gece o öpücüğün -öpücüklerin- ilişkimiz için ne ifade ettiğini konuşmamıştık. Artık sadece arkadaş değildik ama bunu bir süre daha kendimize saklayacağımız konusunda sessizce anlaşmış gibiydik. Sonunda üzüleceğimi bilmeme rağmen o anları düşününce bile yüzümün kızardığını hissedebiliyordum.

“Sıraya girdiniz mi siz?” diye sordu Sori.

Nathaniel ve Jaewoo, yumurtalı ekmeklerini bizim gibi tepsiyle almışlardı.

“Yemekhane çalışanlarıyla iyi geçinmenin faydaları, Sori-yah,” dedi Nathaniel.

En son burada birlikte otururken aralarında geçen tartışmaya rağmen şimdi oldukça medeni konuşuyorlardı. Sori göz devirdi. Nathaniel tabağındaki gyeran bbangi alıp tek seferde ağzına attı. Ona baktığını görünce, “Ne var? Dört ablam var benim. Küçükken en sevdiğim şeyleri sona sakladım ama her seferinde tabağımdan çalarlardı. Keyifle yemeğimi yediğim bir günüm bile olmadı,” diye karşılık verdi.

“Menajerimiz erken gelip sıraya girdi,” dedi Jaewoo.

Zavallı Yoo Ji Tae. “Görev tanımında bu da mı var?”

“Yoksul ve aç çocukların karnını doyurmak mı?” dedi Nathaniel. “Tabii.”

Angela, Jaewoo’ya sinsi bakışlar atıyordu. Büyük ihtimalle, Nathaniel ve Sori bizimle oturduğu için yanımıza geldiğini düşünmüştü.

“Öğle yemeği için geldik,” dedi Jaewoo, “sonra stüdyoya döneceğiz.”

Gi Taek, “Onca yolu yemek için mi geldiniz?” diye sordu.

“Bugün gyeran bbang günüydü,” dedi Nathaniel. “Hayatta kaçıramazdık.”

Nathaniel, Gi Taek ve Angela yemekhanenin yemeklerini tartışmaya koyulunca Jaewoo bana doğru yaklaştı.

“Gyeran bbangi yemedin henüz.”

Varlığı beni geriyordu. Yemekhanedeki sandalyeler zaten birbirine çok yakındı ve o da iyice bana doğru yaklaşmıştı. Parfümünün kokusunu alabiliyordum. Deniz kokusu gibi hafif ve taze...

"Sona saklıyorum," dedim. "Ancak Nathaniel'in söylediği de mantıklı."

Yumurtalı ekmeği kaldırıp dudaklarıma götürdüm. Beni izlediğini biliyordum, ekmeği ısırđım. Ağzımın içinde lezzet patlaması gerçekleşti. Yumuşak ama çıtır çıtırdı ve dışı, pankek hamurundan yapılmıştı, ortasında ekşimsi yumurta tadı vardı.

"Cennetten gelmiş gibi," dedim.

Jaewoo, "Değil mi?" diyerek güldü.

Çubuklarıyla tabağındaki yumurtalı ekmeği benim tabağımdakine koydu. "Bunu da sen ye."

Ona baktım. gyeran bbangini bana veriyordu. Kalbini verir gibi...

Başımı çevirdiğimde Sori'nin anlamaz gözlerle bizi izlediğini fark ettim.

"Yok, önemli değil," dedim. "Sen ye." Ekmeği onun tabağına geri koydum.

Nathaniel, "Kimse yemeyecekse," diyerek uzandı ve Jaewoo'nun yumurtalı ekmeğini alıp tek seferde ağzına attı.



O akşam yatakta oturup tarih dersim için kompozisyon yazıyordum. Çalışma masasında ders çalışan Sori birden bana döndü. Yüzündeki kırmızı maskeyi görünce neredeyse çığlık atacaktım.

"Sen ve Jaewoo..." Bu, bir soru değildi.

"Ben ve Jaewoo, ne?"

"Bana aptala yatma." Önüne döndü, ayaklarını sandalyenin altına vurup yeniden bana baktı. "Anneme söylememden korkmuyor musun?"

"Söyler misin?" Açıkçası böyle bir şey aklıma dahi gelmemişti. Sori, Joah'nın CEO'sunun kızı olabilirdi ama benim de arkada-

şımdı. Cevap vermeden önce bir süre bekledi. Yüzündeki maskeyi çıkarıp kalan kremi parmak uçlarıyla yüzüne yedirdi. Saçları önüne düşmesin diye taktığı Minnie Moouse saç bandını düzeltti.

Onu bir buçuk dakika kadar izledim. Sonra, "Hayır," dedi. "Seninle oda arkadaşı olmadan, hatta Nathaniel'la çıkmaya başlamadan önce Jaewoo'yla arkadaşlık. O bunu hak ediyor."

"Beni mi?" Sırıttım. "O kadar mükemmel miyim?"

Göz devirdi. "Mutluluğu."

"Vay be!" Böyle klişe bir cevabın bu denli iyi hissettireceğini bilemezdim. Onu mutlu ettiğimi mi düşünüyordu gerçekten?

"Onu, benim kadar tanıımıyorsun demek istemiyorum ama..."

"Dedin bile."

"Onu benden daha yakın şekilde tanıyacağına eminim."

TANRIM!

"Ancak kolay bir hayatı olmadığını bil. Para her şeyi düzeltmiyor." Gerçek bir burjuva gibi konuşmuştu.

"Nathaniel ne istediğini kolayca dile getirir ama Jaewoo her şeyi kendine saklar. Grubu kendinden önde tutar. Açıkçası sana açılmasına şaşırdım. Grubun iyiliğini düşünmek yerine kendi istediği şeyin yapması kolay olamamıştır."

"Ah!"

"Gerçi bunu neden yaptığını da anlamıyorum. Sen buna değmezsin."

"Of, Sori. Beni övüyorsun sanıyordum."

"Öyle miydi ya?" Güldü.

Göz devirdim. "Jaewoo'yu merak etme sen. Sanatçı ruhunu besleyeceğimden emin olabilirsin."

"Evet, ruhunu besle," dedi ve ekledi, "bedeniyle birlikte."

"Aman Tanrım!" Yastığımı ona doğru fırlattım. Hızla yatağına geçip pelüş hayvanlarına sarıldı. Yatağında yüz kadar pelüş hayvan vardı. Arkadaş olmamızla beraber her yerden pelüş hayvan çıkmaya başlamıştı. Öncesinde hepsini saklamıştı anlaşılan.

Pikachu'yu bana fırlattı. "Haksızlık!" diye bağırarak kollarımla başımı korudum. Sonra elindeki yastıkla yatağıma geldi. Kafamı hedef almıştı ama ben de onu bedeninden tutup yatağa devirdim ve üzerine çıktım. Kahkahalara boğulduğumuz için nefes alamıyordum.

"Çok ağırsın!" dedi ve ben de kendimi yana bıraktım. Benden daha fazla gülmesine rağmen, "Bundan hiç hoşlanmadım," dedi. Hem benden daha çok kahkaha atıyordu hem de arada homurtu gibi sesler çıkarıyordu. Yan odadan sessiz olmamızı söylercesine duvara vuruldu. Buna karşın daha çok gülmeye başladık. Nefesimizi düzene sokmamız beş dakika sürdü. Sırt üstü uzanmıştık.

"Her şeyi yeniden yapar mıydın?" Ne demek istediğimi açıklamama gerek yoktu. Ne sorduğumu anlamıştı. Zamanı geriye alabilseydi yine Nathaniel'la çıkar mıydı?

"Düşünmem bile. Yaşanan skandala, çektiğim acılara rağmen hem de. O benim ilk aşkım. Onu dünyalara değişmem."



Bahar mevsiminin gelmesi ve kiraz çiçeklerinin açması, okulun akademik takviminde de yazıldığı üzere Kore Ulusal Parkında düzenlenen geleneksel kamp gezisi demekti. Ancak benim bundan haberim yoktu. Geziden birkaç gün öncesine kadar bahsi bile geçmemişti.

“Her sene yapılıyor,” diye açıkladı Gi Taek. “Senin...” Omuz silkti. “Bilmen gerekiyor zaten.”

“Ben misafir öğrenciyim.”

“Okul herkese e-posta gönderiyor.”

“Korece yazıyorsa okuyamam ki.”

“Okuma seviyeni yükseltmen gerekiyor.”

Yolculuktan önceki gece Sori’yle çantalarımızı hazırladık. Gezi iki gün bir gece süreceği için her öğrencinin küçük bir çanta götürme hakkı vardı. Az eşyayla yetinemeyen Sori’ye, “Halledebilecek misin?” diye sordum.

“Kapa çeneni. Aslında makyaj çantamı seninkine koysak olur mu? Bir de yüz masaj aletimi?”

Pembe ipek pijama takımıyla LINE FRIENDS⁵³ şort-tişört takımını çantaya koyduğunu görünce, “İki pijamaya ihtiyacın olmayacak,” dedim.

⁵³ Line Friends, mesajlaşma uygulaması Line’den gelen çıkartmalara dayalı olarak icat edilen karakterler. (c.n.)

Bana ters bir bakış attı. “İhtiyaç, göreceli bir kavramdır.”

Babamın tişörtünü yanıma aldığımı görünce Sori yadırgar gibi bana baktı. “Jenny.” Sadece adımı söyledi. *Hayal kırıklığına uğradım* der gibi.

“Ne var?”

“İki gün bir gece kalacağız.”

“Biliyorum.” Okulun sitesindeki programı okumuştum. Neyse ki İngilizce versiyonu da vardı.

“Sınıf arkadaşlarımızla birlikte uyuyacağız.”

“Zaten birlikte değil miyiz?” diye sordum. “Aynı yurttta kalıyoruz.”

“Kızlar ve erkekler olarak başımızda güvenlik olmadan yokluğun ortasındaki bir binada birlikte olacağız. Jaewoo da orada olacak. Birlikte uyuyabilirsiniz yani.” Hello Kitty’yi bu kadar çok seven birine göre oldukça açık fikirliydi.

“Bir dakika, geziye geliyor mu o?” Geçtiğimiz hafta boyunca okula gelmemiştii. Telefonu hâlâ denetlendiği için de hiçbir yerden iletişim kuramamıştık. Gerçi onunla Sori üzerinden konuşabilirdim ama ikisinin de başının derde girmesini istemiyordum.

“Jenny, kimse bu geziyi kaçırmaz.”

Son cümlesini heyecan yaratmaktan çok, uğursuzluğu işaret eder gibi söylemişti ama ben yine de oldukça heyecanlanmıştım.

Pijama takımımı elime alınca, “Daha iyi,” dedi. Yine de küçücük spor çantasına saç kurutma makinesi koyan birinin öncelikleri, yanıma almam gerekenler konusunda beni pek aydınlatmıyordu.



Yolculuk günü havada gri bulutlar vardı ama bu yurttta kalmak yerine ailelerinin evinde kalmayı tercih edenler dâhil tüm öğrencilerin, okulun hemen dışına park eden otobüslerin oluşturduğu uzun sıranın yanında, tam vaktinde hazır bulunmasına engel olmadı.

XOXO üyeleri hariç tüm öğrenciler. Sori'ye, "Geleceklerini söylemiştin," diye çıkıştım.

"Belki de gelmeyecekler." Yüzündeki mutsuz ifadeyle kalabalığı taradı.

"Günaydın!" Angela ve Gi Taek kol kola yanımıza geldiler. Angela'nın üzerindeki parlak yeşil panço, eşofman takımıyla çok uyumluydu. Gi Taek, pantolonun üzerindeki kanji logosu aksini işaret etmiyorsa, Japon markası olduğunu düşündüğüm oldukça havalı bir kıyafet giymişti. Gezinin rahat kıyafet kodunu bir hayli benimsemişlerdi.

"Günaydın," diyerek ikisine de sarıldım. Geri çekilirken kendimi birkaç ay önceki okulun ilk gününe dönmüş gibi hissettim. O gün birine sarılabileceğimi hayal dahi edemezdim. Şimdiyse Gi Taek ve Angela'yla her karşılaşmamızda yaptığımız bu sarılma hareketi bana oldukça doğal ve sıcak geliyordu. Yüzümde garip bir ifade oluşmuş olacak ki ikisi de bana hayretler içinde bakıyordu.

"Nereye oturacağımız belli mi?" diye sorarak görüntüyü dağıtmaya çalıştım. "Yoksa istediğimiz otobüse binebiliyor muyuz?"

"Bellidir," dedi Gi Taek. Tabii ki haklıydı. Gi Taek, Angela ve ben aynı otobüste olduğumuzu öğrenince el çaktık. Çantalarımızı otobüsün altındaki bagaj bölümünü düzenleyen sürücü ajeossiye verdik. Otobüse bindikten sonra arka koltukların dolduğunu fark edip tam ortaya yerleştik. Ben Sori'yle birlikte oturdum ve Angela ile Gi Taek de arkamıza geçtiler. Rehber hocalarımız yemekhanede hazırlanan yolluklarımızı dağıttı. Su ve folyoya sarılmış *gimbap*.⁵⁴

Jaewoo'nun geleceğine dair umudum son dakikaya kadar devam etti. Pencere kenarına oturup tüm öğrencilerin otobüse binmesini ve geride kalan güvenlik görevlilerinin okulun kapılarını kapatmasını izledim. Sori'ye döndüm. Göz göze geldik. Başını iki yana salladı.

⁵⁴ Gimbap, sushi. (c.n.)

Sonrasında, arkadaşlarımla geziye gittiğimi hatırlattım kendi kendime. Gimbapı yemenin saati olmazdı. Folyoyu açıp *burrito*⁵⁵ yer gibi ısırmaya başladım. Her malzeme ağızımda konfeti gibi tat patlaması yarattı: Terbiyeli ve havuç sote, ıspanak, dulavratotu kökü, yengeç, sarı turp, bulgogi, özenle yerleştirilmiş pirinç ve susamla süslenerek dışını kapatan yosun...

Bana baktığını fark ettiğimi gören Sori, “Aslında aç değilim,” dedi. “Ama şimdi acıktım.”

Seul’den ayrılırken Sori’yle birlikte telefonumuzdan oyun oynadık. Sori’nin gülerken, Gi Taek ile Angela’nın komik surat yaparken fotoğrafını çektim ve halmeonime gönderdim.

İnsanlar müzik dinlemeye ya da uyumaya başladığında otobüsün içindeki konuşma sesleri azaldı. Ben de telefonumdan Rahmaninov⁵⁶ açıp yolun titreşimiyle kendimi uykuya bıraktım.

⁵⁵ Burrito, dürüme benzeyen bir Meksika yemeği. (c.n.)

⁵⁶ Rahmaninov, Rus besteci, piyanist ve orkestra şefi. (c.n.)



YİRMİ ALTI

Sori, bir buçuk saat sonra mola yerine geldiğimiz için beni uyandırdı. Öğrencilerin yarısı çoktan otobüslerden inmişti ama Gi Taek ve Angela ortalarda yoktu.

“Otuz dakikamız var,” dedi Sori. “Acele et, tuvalete gitmem lazım.”

Hemen toparlandım ve Sori’nin peşinden otobüsten indim.

Herkes, önünde arabaların ve turist otobüslerinin park ettiği tek katlı, devasa binaya doğru yürüyordu. Binanın dışında sıralanmış birkaç yemek arabasında hamurla kaplanıp kızartılmış sosis, manju, mısır kabuğu şekli verilmiş cevizli hamur işleri satılıyordu. Ayrıca kahve arabası ve birkaç otomat vardı.

İçeride ise bol seçenekli menüden sipariş verip paket bölümden teslim alabileceğiniz bir restoran bulunuyordu. Menüde *ramyeon*⁵⁷ *udon*,⁵⁸ *bibimbap*⁵⁹ ya da sıcak çorba gibi çeşitli Kore yemekleri yer alıyordu. Ayrıca binada kocaman bir market vardı. Gi Taek ve Angela’nın marketten abur cubur ve içecek alışverişi yaptığını gördüm.

⁵⁷ Ramyon, etli, sebze güveç. (e.n.)

⁵⁸ Odan, bir çeşit sulu erişte. (e.n.)

⁵⁹ Bibimbap, çeşitli mevsim sebzeleriyle hazırlanmış, haşlanmış pirinç ve göz yumurtalı yemek. (e.n.)

“Hey,” dedi Sori. “Tuvalete gidecek misin?”

“Hayır, ben çıkmadan gitmiştim. İdrar kesem seninki kadar küçük değil.”

Göz devirerek tuvalete yöneldi. Öğrencilerin çoğu marketteydi. Birkaç kişi de restorandan sipariş veriyordu. Gimbap beni tamamen tıkamıştı. Bu yüzden dışarı çıkıp kahve arabasına doğru ilerledim.

Başkaları da benimle aynı fikirde olacak ki arabanın önündeki sıra bir hayli uzundu. Neyse ki hızlı ilerledi ve on beş dakika sonra sıra bana geldi. Hemen latte sipariş ettim ve cüzdanıma uzandım. Fakat cüzdanımı otobüsteki çantamın içinde bırakmıştım. Kahve sırasının iki katına çıktığını anlamak için arkama dönmeme gerek bile yoktu. Çünkü bizim peşimizden gelen Japon tur otobüsü, kahve bağımlılığı olan yetişkinlerle doluydu. Satıcı hâlime acıdı.

“Onunkini de ben ödeyeceğim.” Kafamı öyle hızlı çevirdim ki neredeyse başım döndü. Jaewoo öylece yanımda duruyordu. Kredi kartını uzattı. “Los Angeles’ta bana yemek ısmarlamıştın,” dedi, “ben de borcumu ödüyorum.”

“Öyle mi?” Sesimin normal çıkmasına sevinmiştim. “O hâlde birkaç arabaya daha uğrayayım.”

Gelmişti. Buradaydı.

Çok yakışıklı görünüyordu. Üzerinde açık mavi bir gömlek vardı. Saçlarını arkaya taramıştı. Pilot gözlüğü takıyordu.

“Öğrenci,” dedi satıcı, “kahven.” Yüzüm kızararak satıcıdan kahveyi aldım. Jaewoo’yla arabadan uzaklaşıp otobüslere doğru ilerledik. Bir anda içimi tuhaf bir belirsizlik duygusu kapladı. Yanında nasıl davranmam gerekiyordu? Baş başa geçirdiğimiz son günümüzde salıncaklarda oturup bir buçuk saat boyunca öpüşmüştük.

Şu an tam olarak baş başa sayılmıyorduk tabii. Sınıf arkadaşlarımızın bazıları mola tesisinin çeşitli yerlerine dağılmış, sohbet ediyorlardı. Diğerleri ise kalan iki saatlik yolculuk öncesi kaslarını gevşetmek için düz koşu yapıyorlardı.

“Yani,” dedim sıradan bir tavırla, “geziye katılıyor musunuz?”

Yanında çanta falan yoktu. “Evet, yetişemeyeceğiz diye çok korktum. Japonya’dan sabah saatlerinde döndük.”

“Japonya’ya sık sık gidip geliyor musunuz?”

Arkamızdan bir çığlık yükseldi. Japon turist kafilesi, tuvaletlerin dışında Nathaniel’in çevresini sarmıştı. Nathaniel huzursuzca parmaklarıyla barış işareti yaparak kameralara poz veriyordu.

“Evet,” dedi Jaewoo. “Jenny.” Gülümseyerek bana baktı. “Sana bir şey sormak istiyorum...”

Sori, “Nihayet seni buldum,” diyerek araya girdi. “Her yerde seni aradım. Yemek arabalarının önünde olduğuna o kadar emindim ki.”

“Ha ha, çok komik.”

Yanımdaki kişiyi yeni görmüş gibi, “Ah, Jaewoo,” dedi. “Gel-meyeceksiniz sanıyordum.”

“Menajerimiz getirdi.”

“Ne güzel. Jenny’yle otobüse geçelim biz. Görüşürüz!” Koluma girip beni çekti.

“Bir dakika,” diyecek oldum.

“Normal dur.” Kolumu cimcikledi. “Sol omzundan arkaya bak, ne görüyorsun?”

Tavrından oldukça rahatsız bir şekilde söylediğini yaptım. Jaewoo’yu bir haftadır görmemiştim. Onunla biraz vakit geçirmeme izin verebilirdi. Acaba bana ne soracaktı? “Jaewoo’yu görüyorum.”

“Daha uzağa bak, Jenny.” Göz devirerek Jaewoo’nun arkasına doğru baktım. Jina ve arkadaşları tesisin önünde toplanmıştı. Jina telefonunu bize doğru kaldırmıştı.

“O...”

“Fotoğraf çekiyor olabilir, bilemiyorum. Daha dikkatli olmalısın.” Ürperdim. Jaewoo’yla konuşurken birilerinin bizi izleyip *fotoğrafımızı* çektiğini düşünmek bir hayli rahatsız ediciydi. Özellikle de bu kişi, kötü niyetli olduğunu çok iyi bildiğim Jina’ysa.

“Sence bir şey yakalayabilmiş midir?”

“Sanmıyorum. Çok uzaktaydınız. Ayrıca ben özellikle araya girdim. Jina, içinde benim olduğum bir kareyi yayımlamaya cesaret edemez. Okulda bana doğrudan saldırıyor ama benim fotoğrafımı yayımlaması demek, annemin de işin içine girmesi demektir. Jina bile Joah’nın CEO’sunu kızdırmayı göze alamaz.”

Sori’nin kolunu sıktım. “Aynı takımda olduğumuza çok seviyorum,” dedim. “Sen benim uğurlu tavşanımsın,” diye ekledim İngilizce.

“Ne demek istediğini anlamıyorum. Korece konuş.” Sonra tatlı bir aksanla, “Evet, ben senin tavşanırım,” dedi.

Birkaç dakika sonra Jina ve arkadaşları yanımızdan fısıldaşarak geçip otobüse bindiler. Arkalarından Gi Taek ve Angela geldi. Son olarak da Nathaniel’la Jaewoo. Onları görenler alkışlamaya başladılar. Nathaniel eğilerek selam verdi. Jaewoo ise gözleriyle içeriye tarıyordu. Sanırım beni arıyordu. Olduğum yerde aşağı kaydım. Bu kadar belli etmesine gerek var mıydı? Sonunda rehberlik öğretmenimizin çaprazına, öndeki sıraya oturdular.

Şu saniyeye kadar Jaewoo’nun geziye gelmesini istiyordum ama artık bundan pek emin olamıyordum. Bu gezi sayesinde Seul’den uzaklaşacağımızı düşünmüştüm ama tüm sınıf arkadaşlarımız yanımızdaydı. Bu şekilde aramızdakileri gizli tutmak daha zor olacaktı. Yine de ilk kez Seul’den ayrılıyor, Kore’nin kırsalına ilk kez yolculuk yapıyordum. Bu fikir, endişelerimi bastırıp heyecanımı arttırdı.

Şehirden uzaklaştıkça manzara değişmeye başladı. Ağaçların ve yolların arasındaki tarım arazileri, engebeli alan boyunca uzanıyordu. Çiftçiler, otobüs sürüsünün geçişini izlemek için işlerine ara verip, ellerini gözlerine siper ederek bize baktılar.

Bir buçuk saat sonra varış yerine ulaştık. Devasa kamp alanının girişinde Milli Park tabelası vardı. Kamp alanının girişinde on kadar otobüs olduğunu görünce şaşırdım. Anlaşılan bu, sadece bizim okulun geleneksel gezisi değildi. Başka liseler de aynı dönemde gezi düzenliyordu.

Sori koridor tarafında oturduğu ve yavaş hazırlandığı için otobüsten çok geç indik. Öyle ki en son inen biz olduk ve çantalarımızı şoförün elinden alıp sınıf tişörtlerimizi de teslim aldık. Diğer öğrencilerin arasında görünmemiz için bu tişörtleri giymemiz gerekiyormuş. Şimdiden öğrenciler bir düzine kadar bina, doğal ve tarihi mekânların birleştiği doğa koruma parkından kamp alanına doğru ilerlemeye başlamışlardı.

Girişin hemen önünde Korece, Japonca, Çince ve İngilizce dillerinde listelenen bir harita bulunuyordu. İçeride konuk evlerinin yanı sıra restoran, müze, dinlenme tesisi ve bir kafe bulunuyordu. Ayrıca Kore’de olduğumuz için bir de market vardı. Haritada görülmesi gereken yerler de işaretlenmişti. Arazinin tam ortasında “Bambu Ormanı” vardı, sağ üst köşesinde ise karikatür kurbağalarla ve hasır otlarıyla “Huzur Göleti” ismi işaretlenmişti.

“Odamıza gidelim,” dedi Sori. Haritaya bakıyor ve muhtemelen yürüyüş yollarını inceliyordu. “Alan sınırlı. Yerimizi ayarlamalıyız.”

Odamızın önüne gelene kadar ne demek istediğini anlamamıştım. Odamız, *hanok* adı verilen geleneksel tek katlı Kore evlerindendi. Kanatlı çatısı, ahşap ve iki yana açılan kapıları olan bu ev, çocukluğumda gittiğimiz orman evlerine benziyordu. Otobüsteki gibi Angela da bizimle aynı evdeydi. Yani onların sınıfından dokuz kızla, bizim sınıftan dokuz kız aynı evde kalacaktık. Tek evde on sekiz öğrenci.

“Yangın tehlikesi demek bu,” dedim.

Dolaplardan çıkardığımız şilteleri yere serip *yerimizi ayarladık*. Jina ve arkadaşları, muhtemelen gece rahatlıkla dışarı çıkabilmek için kapıya en yakın yere kurulmuşlardı. Sori ise pencere önünü istiyordu. Başka bir öğrenci daha orayı gözüne kestirmişti. İkisi de aynı yere doğru hareketlendiler. Hayvan Krallığı’ndan⁶⁰ bir sahne gibiydi. Bunu dile getirip onlarla dalga geçecektim ama kızın, arkadaşlarının yanına gittiğini görüp Angela’yla birlikte Sori’nin yanına geçtik.

⁶⁰ Hayvan Krallığı (Animal Kingdom), 2010 Avustralya yapımı neo-noir suç drama filmi. (c.n.)

Herkes yerine geçti. Sori pencerenin yanına, ben de onun bitişğine yerleştim. Angela başımızın üstündeydi ve diğer kızlar da *hak ettikleri* üzere ayak ucumuza geçmişlerdi. *Hahaha.*

Gi Taek kapının önünden, “Jenny,” diye seslendi.

Kafamı kaldırdım. “Ne oldu?”

“Etkinliklere yazılmamız lazım, geliyor musunuz?”

Çantasını boşaltan Sori’ye baktım. Angela da onu izliyor ve çıkardığı her parçaya dikkatle bakıyordu.

“Hava nemlendiricisi mi o?”

“Hiç sorma.”

Gi Taek’le birlikte küçük bir avluya çıktık ve oradan toprak yola bağlandık. Haritaya göre öğrenciler, erken Joseon döneminin evlerinin kopyalanmasıyla yapılmış ve birbirinden taş duvarlarla ayrılan “Halk Köyü”nde kalıyorlardı.

Gi Taek, Kore lise hayatı gezi rehberi edasıyla, “Erkeklerin, sevgililerini görmek için geceleri duvarların üzerinden atladıkları bilinir,” diye açıkladı. Halk Köyü, müze ve otopark alanının hemen yanındaydı. Ayrıca marketle açık hava sahnesi de hemen yakındaydı.

Öğrencilerin çoğu burada toplanmıştı. Şimdi neden aynı tişörtü giymek zorunda olduğumuzu anlamıştım. Eğer üzerinde SSA yazan kırmızı tişörtleri giymeseydik, diğer öğrencilerden ayırt edilmemiz imkânsız olurdu.

Önümüzden turkuaz ve fuşya renkli tişörtlü bir kız geçti. Arkasında Seul Gösteri Sanatları Lisesinin kısaltması olan SGSL harfleri yazıyordu. Başka bir erkek öğrencinin arkasında ise Yong-san Müzik Okulu yazılıydı. Üzerine pek düşünülmediği belliydi.

Gi Taek beni etkinlik masasına götürüp kayıt kâğıtlarının asılı olduğu panonun başına dikti. Önce kendisi okudu ve sonra da bana verdi. Sabah ve akşam saatlerinde danışman öğretmenimizle görüşmeleri saymazsak tamamen serbesttik. *Rafting* ve mağara gezisi gibi birkaç etkinlik için katılımcı sayısı belirtilmişti. Budist tapınağına iki saatlik yürüyüş gibi geziler sınırsız katılıma açıktı. Ayrıca tek zorunlu etkinlik olan ve tüm okulların mangal partisine dâhil olacağı yetenek gösterisi için kayıt formu vardı.

Gi Taek, isimlerimizi yetenek gösterisinin “dans” kategorisine yazdı.

“Sende ne var?” diye sordu. “Gözüne takılan bir etkinlik var mı?”

“Budist tapınağına yürüyüş eğlenceli olabilir.”

Kâğıtları Gi Taek’e verdim. O, etkinliklere göz gezdirirken ben de çevreye bakındım. Etkinliklerin çoğu bir saat sonra başlayacaktı. Bu yüzden de öğrenciler ya odalarına yerleşiyorlardı ya da çevreyi keşfe çıkmışlardı.

Jaewoo’nun ve Nathaniel’in sınıftan birkaç erkek öğrenciyle beraber marketin önünde durduğunu gördüm. Etrafı iyice kolaylayıp Jina’nın görünürlerde olmadığını anlayınca ona doğru yürüdüm. Hangi etkinliğe katılacağını soracaktım. Bunda bir şey yoktu, değil mi? Tam yanına varmak üzereyken iki kız öğrenci önüme atladı. Mavi renkli tişörtleriyle başka okuldan olduklarını belli ediyorlardı.

“Oppa!” dedi biri. Gözlerimi kıstım. Onunla flörtleşiyordu. Onu, “oppa ” diyecek kadar iyi tanıyordu. “Sizin okulun da burada olduğunu öğrenince,” diye devam etti, “çok heyecanlandım. Senin hayranınım. Öp ve Sarıl Hayran Kulübüne üyeyim.”

Bütün gerginliğim ve kıskançlığım geçti. Hayranıydı. Neredeyse ona geri çekilmesini söylemek gibi aptalca bir şey yapmak üzereydim. Jaewoo, “Teşekkür ederim,” diyerek gülümsedi. Kızın kalbinin bir an durup sonra daha hızlı şekilde yeniden atmaya başladığını hissedebiliyordum. Jaewoo, yüzündeki gülümsemeyle bana baktığında benim kalbim de öyle oluyordu. İç çekerek geri döndüm. *Ya gezi boyunca konuşabildiğimiz tek zaman dinlenme tesisinde yan yana geldiğimiz zamansa?*

“Jenny?” Yeniden döndüm. Arkamda biri duruyordu. Önce kim olduğunu çıkaramadım. Sonra hatırladım. Ian. Seul’e geldiğim ilk sabah tanışmıştık. Bana telefon numarasını vermişti ama okul ve Jaewoo sebebiyle ona yazmaya fırsat bulamamıştım. Burada ne işi vardı ki?



YİRMİ YEDİ

Ne diyeceğimi kestiremeyerek, “İan, merhaba,” dedim. Diğer birkaç öğrenci gibi üzerinde masmavi bir tişört vardı. Fakat daha önce gördüğüm mavi tişörtlü öğrencilerin kollarında kırmızı bant takılıydı.

Bakışlarımdan ne düşündüğümü anlamış olacaktı ki, “Yongsan Müzik Okulundan mezunum. Takım lideri olarak gelmemi istediler ve konser için de para teklif ettiler. Ben de kabul ettim,” diye açıkladı. Şimdi hatırladım. Manhattan Müzik Okulunda okuyordu ama yarım dönem okulu dondurup buraya para biriktirmeye gelmişti.

“Nasılsın?” diye sordu. “Kore lise öğrencisi hayatına uyum sağlayabildin mi?”

“Evet.” Çevreme bakındım. “Bu gezi işi çok güzel oldu.”

“Her sene farklı yerlere gidiliyor,” dedi. “Ben üçüncü sınıftayken dağdaki devasa Budist manastırına gitmiştik. Sürekli dua edip vejetaryen beslenmiştik.”

“Burada da bir tapınak yok mu?” diye sordum. “Etkinlik listesinde gördüm de.”

“Evet, var. Yerel dağ tanrısı ya da ruhları için bir tapınak var. Milli Park, oranın giderlerini de karşılıyor.”

“Ne güzel.” Kore okulunun bodrumundaki Kore Kilisesi dışında, ortaokuldan beri ruhani değere sahip bir yere gitmemiştim. Tapınağı görmeyi çok istiyordum.

“Buradaki tapınak, bir de aşk hikâyesiyle meşhur. Koryo⁶¹ döneminde, düşman ailelerin çocukları olan iki sevgili tapınağa dua etmeye gelmişler ve sonrasında bu dağlarda kaybolup gitmişler. Onlardan bir daha ne haber alınmış ne de izlerine rastlanmış.”

Gülümsedim. “Ne kasvetli.”

“Evet, klasik Kore aşk trajedisi işte. Şimdiye kadar sen de şahit olmuştundur zaten.”

Kahkaha attım.

“Yani,” diye devam etti, “tapınakta iyilik, sağlık gibi genel konularda dua edebileceğin gibi çoğu insan daha özel konularda dua etmeyi tercih ediyor.” Hikâyenin duygusunu vermek için sustu.

“Ne gibi?”

“Aşk. Burası, sevgililer arasında ünlü bir yerdir çünkü iki sevgilinin aslında hayatta olduklarına ve aşklarının, tapınağın tanrıları tarafından korunduğuna inanılıyor.” Sırıttı. “Senin de tahmin edeceğin gibi burası öğrenciler arasında da çok popüler.” Koreliler trajik hikâyeleri çok severdi ama asıl göz bebekleri, umut vadeden hikâyelerdi.

Ian, yerdeki taşa tekme attı ve taş birkaç metre uzaklaşıp çimlerin arasında gözden kayboldu. “İstersen tapınağa birlikte gidebiliriz.”

Gözlerimi kırptım. Ve bir daha kırptım. Ona ne diyeceğimi bilemiyordum. Ne hissedeceğimi de. Yani ne hissettiğimi biliyordum tabii. Beni davet etmesi gururumu okşamıştı ama biraz da suçluluk duymuştum. Benim *yalnız* olduğumu düşünüyor olmalıydı. Öpüşmemizden sonra Jaewoo’yla aramızdaki ilişkinin boyutunu konuşmamıştık belki ama...

“Jaewoo-sunbae!” diye bağırdı birisi arkamdan. Arkamı dönecek gibi oldum ama sonra oradan uzak durmamın sebebini hatırladım. Dikkatleri üzerimize çekmenin anlamı yoktu.

⁶¹ Koryo, 918-1392 yılları arasında varlığını sürdürmüş eski bir Kore devleti. (c.n.)

“Jenny?” Ian somurttu.

“Evet, özür dilerim. Ben de otobüste oturarak geçirdiğim saatlerden sonra bu etkinliğe katılmayı düşünüyordum zaten. Ancak senin yapman gereken başka şeyler yok mu?”

“Henüz görev dağılımı yapılmadı. Tapınak gezisini isteyebilirim. Diğer görevlilerin hepsi öğretmen ve hiçbirinin dağa tırmanmak istemeyeceğine eminim.”

“Peki,” dedim. Bana bakmaya devam edince ekledim, “Ben de o geziye yazılacağım.”

“Süper. Bir saat sonra görüşürüz.” El sallayıp otoparka doğru yürüdü.

“O kim? Çok tatlıymış.” Olduğum yerde sıçradım. Sori bir anda yanımda bitti. Kedi gözleri Ian’ın gittiği yönü kesiyordu.

“Senden büyük biri ha, Jenny?” dedi Gi Taek de birden ortaya çıkarak. Kaşlarını oynatıp yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

“Ian. Seul’e geldiğimde bir kafede tanıştık.”

“Yakışıklı çocuk magneti gibisin,” dedi Gi Taek. “Tabii en yakışıklısı benim.”

Sori’yle birlikte gelen Angela kıkırdadı.

Nathaniel, “Aferin, Jenny!” diyerek üzerime atladı. Beni neredeyse düşürüyordu. Jaewoo da yanında mı diye arkaya baktım ama hâlâ eski yerinde önceki iki kız, iki yeni kız ve bir yeni çocukla sohbet ediyordu.

“Bugünkü etkinliğinizi seçtiniz mi?” diye sordu. “Rafting yapmak istiyorum. Okul etkinliğinde boğulma ihtimali, beni bir hayli heyecanlandırıyor.”

İç çektim. “Ben yürüyüşe yazılacağım.”

“Ben de geliyorum,” dedi Sori.

Nathaniel somurtarak ona baktı ama sonra hızla kendini toplayıp Gi Taek ve Angela’ya döndü. “Peki siz? Beni yalnız bırakmayın.”

“Benim tarzım sayılmaz,” dedi Gi Taek, “ama deneyebilirim.”

“İşte bu!”

“Yanımda mayomu da getirmişt看,” dedi Angela ve suçluluk dolu ifadeyle bize baktı.

“Bizi boşverin,” dedi Sori herkesi sakinleştirecek sesle. “Akşam mangalda görüşürüz.” Nathaniel, Sori’nin herkese çok kaba davranıp Angela’ya oldukça anlayışlı davranmasını kıskanmış olacak ki Angela’ya doğru bakarak gözlerini kıstı. Angela dikkat etmezse kendini etkinliğin sonunda suda bulabilirdi.

Sori bana bakarak, “Peki, Jaewoo?” diye sordu.

“Bilmem,” dedi Nathaniel. “Hayranlarının istediğı şeye yazılır büyük ihtimalle. Tam bir enayi.”

“Senin hayranların nerede?” diye sordu Gi Taek.

Nathaniel nefes bile almadan karşılık verdi. “İnternet anketlerine göre ben yabancılar arasında daha popülerim. Herhâlde seksi duruşum ve spontane ruhum onlara cazip geliyor.”

Sori göz devirdi.

“Evet, Koreliler için fazla iticisin,” dedi Gi Taek gülererek.



Bir saat sonra Sori’yle birlikte yürüyüş parkurunun önünde hazır bulunuyorduk. Ahşap tabelanın üzerinde şöyle yazıyordu: “Tapınak Yolu.” Ben üzerimde bana dar gelen LACHSA kazağımla dururken Sori’nin, içinde sonsuz kıyafet barındıran çantasından çıkardığı yürüyüş botlarına ve rüzgârlığına hayranlıkla baktım. Üzerimdekilerin okulumuzla alakası yoktu belki ama sıcak tutması yeterliydi.

“Herkes buraya bakabilir mi?” Ian üzerini değiştirerek bol bir ceket ve şort giymiş, sırtına da büyük bir çanta takmıştı. “Kendimi tanıtmak istiyorum. Ben Ian. Bu etkinliğin takım kaptanıyım. Aşağı yukarı kırk beş dakikalık yürüyüşten sonra tapınağa varacağız, orada otuz dakika geçireceğiz ve sonra aşağıya eğim olduğu için de otuz dakikada geri döneceğiz. Bu süre zarfında başınız dönerse, bayılacak gibi olursanız bana haber verin. Yanıma fazladan

su, enerji barı ve muz aldım. Bir de bu var.” Elindeki telsizi işaret etti. “İstedığımız zaman tıbbi yardım çağırabiliriz. Sorusu olan var mı? Yok mu? Peki, o hâlde...”

“Bekleyin!” Kamp alanından iki kız bize doğru yürüyordu. Yanlarında da... Jaewoo vardı. Kalbim duracak gibi oldu. Üzerini değiştirerek bol SSA tişörtü ve rüzgârlık giymişti. Kızlar daha önce yanında gördüğüm kızlardı.

“Tamam, artık herkes geldi sanıyorum,” dedi Ian. “Haydi, başlayalım.”

Nathaniel hangi etkinliğe katılacağımı söylemiş miydi acaba? O yüzden bu etkinliği seçmiş olabilir miydi?

Dar patikayı takip edebilmek için herkes ikili ya da üçlü gruplara ayrılmıştı. Başka okuldan gelen erkek öğrencilerden biri, Sori’yle sohbet etmeye başlamıştı. Jaewoo’nun çevresindeki hayran sayısı ise iyice artmıştı. Kalbim kırılmıştı. Burada bile yan yana yürüme ihtimalimiz yoktu.

“Jenny.” Başımı kaldırdığımda Ian’ın beni beklediğini fark ettim. Jaewoo’dan vazgeçip onun yanına gittim. “Evet,” dedi yürümeye başladığımızda. “Mesajlarımı kontrol ettim. Hani senden mesaj geldiyse ve ben göremediysem diye...”

Sanki ona mesaj atmak zorundaymışım gibi konuşmuştu? Kaç kıza numarasını vermiş olabilirdi ki? “Kusura bakma, okul falan derken...” Unutmuştum işte. “Müzik çalışmalarına yoğunlaştım.”

“Tabii,” dedi. “SSA’da yıl sonu proje gösterisi var, değil mi? O gösteriden sonra hemen MMO’ya kabul alan birini tanıyorum. Seyirciler arasındaki yetenek avcısı, gösteriden sonra yanına gidip okula kabul edildiğini sözlü olarak söylemiş.”

“Ciddi misin? Vay be!” dedim. “Şahaneymiş.” Düşüncesi bile nabzımı hızlandırmaya yetmişti. Biraz da endişelenmişim açıkçası. Müzik çalışmalarımı Los Angeles’taki kadar düzenli yapmıyordum. Okul, arkadaşlar, Jaewoo derken gündemim değişmişti. Ancak okula döner dönmez eski hızımı yakalamaya, daha fazla pratik yapmaya ve hatta Eunbi’yle çevrim içi çalışmaya karar vermiştim artık.

Tepeden aşağıya bakan bir kız, "Ian-ssi?" diye seslendi. "Bu ne bitkisi?"

Ian, "Ben işimin başına döneyim," diyerek kızın yanına gitti.

Dağa tırmandıkça yürüyüş parkuru zorlaşmaya başladı. Parkur bizi dik bir yokuşa getirdi. Yosun tutmuş kayaların üzerinden geçip gümüş renkli balıkların öğleden sonra güneşinin keyfini çıkardığı nehri arkamızda bıraktık. Sonrasında sık ormanlık arazide yapraklarla, yosunlarla çevrili olmasının dışında bir de ağaç kökleriyle engebeli hâle gelen patikadan ilerlerdik. Artık Sori'yle birlikte ön tarafa geçmiştik. Yukarı çıktıkça yol düzleşti ve nihayet tepedeki tapınak belirdi. Dağın yamacına yaslanmış, küçük ama gösterişli, yeşil ve kırmızı renklerin hâkim olduğu ahşap bir bina vardı. Eğimli çatının altında, açık, tek bir oda vardı.

Dağın yüksekliğine rağmen tapınak ve çevresi oldukça iyi durumdaydı. Her yer tertemizdi ve bina oldukça bakımlıydı. Sanki keşiş yeni dönmüş gibi etrafa yayılan hafif bir tütsü kokusu vardı. Herkes koşar adım çevreye dağılarak ya nöbet tutan taş heykellerle fotoğraf çektirmeye ya da son etabın yorgunluğunu atmak için dinlenmeye uygun yer aramaya koyuldu.

Küçük mesaneli Sori, "Ben tualete gideceğim," diyerek açıklık alanın diğer ucundaki küçük binaya yöneldi. Jaewoo'ya baktım ama onu hiçbir yerde göremedim. Daha önce yanında duran kızlar da kaşlarını çatarak onu arıyorlardı.

Ian tapınağın önünde durmuş, programı anlatıyordu. "Herkes ikiyeşerli ya da üçerli gruplar hâlinde içeri girecek. En fazla dört kişi girebilirsiniz." Sonra bana baktı. Bir an panikleyerek en yakındaki binaya koştum. Yere çömelerek binanın köşesinden peşimden gelip gelmediğine baktım. Tanrım, yaptığım şey ne aptalcaydı. Ondan saklanıyor muydum şimdi ben? Eğilmiş hâlde geri geri giderken başka birine çarptım.

"Dikkat etsene."

Arkamı döndüğümde neredeyse düşüyordum. "Jaewoo!" diye bağırdım. "Ne yapıyorsun sen?"

"Ben..." dedi yavaşça. "Senin yaptığını sanırım."

Tapınağın diğer tarafından kızların sesleri yükseldi. "Jaewoo! Jaewoo-oppa! Neredesin?"

Bir an birbirimize bakıp içinde olduğumuz durumu kabullenerek bizimle birlikte olmak isteyen insanlardan saklanmak için iyice eğildik. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Hatta öyle zor tuttum ki sonunda ağzımı elimle kapatmak zorunda kaldım. Jaewoo'nun hâli de benden farklı değildi. Vücudu sessiz kahkahalarıyla birlikte titriyordu.

"Fotoğraf kabinindeki gibi," dedim. "Neden sonumuz böyle oluyor?"

"Bilmem." Gözlerinden akan yaşları sildi.

Homurdandım. Parmağını ağzına götürüp, "Şşt," dedi.

"Elimde değil!"

Jaewoo da gülmeye başladı.

"Jenny?" Ian tapınağın öbür tarafından yaklaşıyordu.

"Jaewoo!" Kızlar da diğer taraftan geliyorlardı.

Parmaklarını bileğime dolayan Jaewoo elimi ağzımdan çekti. Dudaklarıma baktı. Ne yapacağını anladım.

Gözlerim büyüdü. "Görürler..."

Hızlı ve sert bir hamleyle beni öptü. Tapınağın köşesinden kaybolup gitti.

"Jenny?" Neredeyse dengemi kaybediyordum. "Ne yapıyorsun?"

Ayağa kalktığımda Ian'la çarpışacak gibi olduk. "Hiç... Ben... Tilki gördüm sanki de..."

Ian sözlerime inanmayarak kaşlarını kaldırdı. "Karanlık olmadan dönmemiz gerekiyor." Benden ümidi kesmiş olmalıydı çünkü tapınağa benimle girmedi. Ben de içeride çok az kalmıştım ama etkisi bir ömür boyu sürecekti. Kapıdan içeri sızan öğleden sonra güneşinin ışıkları, tapınak tanrısını tasvir eden, duvardaki resmi (uzun sakallı, yaşlı adamın dağın tepesindeki bir ağacın altında, çevresi kaplanlarla çevrili hâlde oturduğu bir resim) aydınlatıyordu.

Tapınak tanrısına hızlıca dua ettikten sonra diğerlerine yetiştim.



YİRMİ SEKİZ

Kamp alanına döndüğümüzde akşam olmak üzereydi ve kamp görevlileri büyük mangalları, yemeğin yapılacağı alana taşıyorlardı. Yemeğe yarım saat olduğu için odalarımıza dağıldık. Bizimle aynı zamanda dönen ama rafting yüzünden sıırıslıklam olan Nathaniel'ı görünce Jaewoo'yla geçirdiğim zamanın kısalığına üzülmemem gerektiğini anlamıştım.

Odaya döndüğümüzde iki elbiseyi önüne sermiş hâlde yatakta oturan Angela'nın ıslanmamış olduğunu fark ettik.

"Nathaniel'la farklı etkinliklere katılmış gibisiniz," dedim.

"Çoğunluk ıslanmadan döndü. Bazen su sıırıyordu, o kadar. Nathaniel kayıktan düştü."

Angela uyumak istediğini söyleyince, Sori'yle ortak banyoya gidip hızla duş aldık ve Sori'nin yanında getirdiğine minnettar kaldığım saç kurutma makinesini kullanmak üzere odaya döndük. Diğer kızlar da kurutma makinesini kullanmak istediler. Hatta bazıları karşılığında Seul'den getirdikleri yüz maskeleri, bantlar, sinek kovucu ilaçlar gibi çeşitli şeyler vermeyi teklif ettiler. Jina bile kullanmak istedi. Beklentimin aksine Sori, gözünü kırpmadan makineyi ona da verdi. Tek kaşımı kaldırıp ona baktığımda da, "Dostunu yakın, düşmanını daha yakın tut," dedi.

Getirdiğim elbiselerden birini giydim ve sınıf arkadaşlarımdan birinden sinek kovucu sprey isteyip bacaklarıma sıktım. Sprey, portakal gibi kokuyordu.

Sori, Angela'nın makyajını yapmak istedi. Ben de gözüme kalem çekip dudığıma ruj sürdükten sonra etrafı dolaşmaya karar verdim. Bizim sınıfa tahsis edilen avluya benzer diğer avlulara bakıp yetenek gösterisi üzerine konuşan kız ve erkek öğrencileri izledim.

Köyün arka tarafındaki hanoklardan birinin önünden geçerken tanıdık bir ses duydum. Kapıdan baktığımda Nathaniel'la birkaç erkeğin top oynadığını gördüm. Hiçbirinin üzerinde tişört yoktu. Nathaniel beni gördü. "Çocuklar!" diye bağırdı. "Se-yircimiz var! Kendinizi koruyun." Herkes çevreye kaçıştı.

"Sanki size meraklıydı." Kendisini görmeden önce sesini duyduğum Jaewoo, yan taraftan göründü. Üzerine giydiği rüzgârlığın fermuarını çekiyordu ama son anda kaslı karnını ve göğsünü görebilmişim.

"Bir dakika," dedim önüme geçince onu ittirerek. "Henüz hiçbir şey göremedim ki!"

Kaşlarını çattı. "Görmek isteyeceğin tek şey, önünde zaten."

Geriye çekilerek ondan uzaklaştım. İstifini hiç bozmadı. Çok yakışıklı olduğunu biliyordu. Ben de fena sayılmazdım hani. Saçlarımı omzumun üzerinden geriye savurdum.

"Yemeğe gelmeyecek misiniz?"

"Birazdan geliyoruz," dedi. Dikkati dağılmış gibiydi. Elini uzattı. Gözümün önündeki saç tutamını kulağımın arkasına alınca kalbim duracak gibi oldu.

Erkek öğrencilerden biri, "Jaewoo!" diye seslendi. Jaewoo geri çekildi. "Bana da yer kapın." Sonra avluya döndü. Erkek öğrencilerden birinin merakla, "Jenny'yle ne konuştunuz?" diye sordüğünü duydum.

"Yemeğin başladığını haber vermeye gelmiş," dedi sakince.

Jaewoo'nun parmaklarının değdiği yeri tutarak oradan uzaklaştım. Köşeyi dönerken mutluluktan havalara uçuyordum. "En

azından neden bana mesaj atmadığını anlamış oldum.” Kafamı kaldırdığımda Ian’la yüz yüze geldik. “Anlıyorum, tabii. Neden K-pop yıldızıyla görüşmek varken sıradan biriyle konuşasın ki?”

Yüzü gülüyordu ama dudaklarından dökülen kelimeler oldukça soğuktu.

“Yani,” dedi, “XOXO hayranı mısın?” Güldü.

“Ne var bunda?”

“Jenny, sen ciddi misin? Manhattan Müzik Okuluna gitmek istediğini söylemiştin.”

“Evet, istiyorum.”

“Onlar müzik konusunda ciddi olan ve büyük başarılarla imza atabilecek insanları kabul ediyorlar. Sense karşıma geçmiş, XOXO hayranı olduğunu söylüyorsun.”

“Vay,” diye sözünü kestim. “Müzik konusunda kendini beğenmişlik taslayacağını hiç sanmazdım.”

“Bu, kendini beğenmişlik taslamak değil ki. Bir tarzım var benim.”

“Konu müzik mi gerçekten?” diye sordum. “Sanki seninle ilgilenmediğim için kızmış gibisin.”

İrkildi. Umurumda bile değildi. Yargılayıcı pisliğin tekiydi.

“Neyse, Jenny,” dedi. “Zamanını hayallere harcamanın keyfini çıkar.” Ve son sözünün ardından çekip gitti. Çok öfkelenmiştim ama bu gece keyfimi kaçırmamasına izin vermeyecektim.

Mangalın önündeki sırada bekleyen Angela ve Sori’nin yanına gittiğimde, “Nereye gittin?” diye sordu Sori. İpek elbise giymişti ve her zamanki gibi şahane görünüyordu. Angela da üzerindeki tulumla çok tatlı olmuştu.

“Hiç,” dedim. “Yemekte ne varmış? Çok güzel kokuyor.” Biraz yükselince mangalların arkasında duran aşçıların, marine edilmiş kaburga parçalarından oluşan *galbi*,⁶² domuz ve tavuk eti pişirdiğini gördüm. Bir de ızgara sebze vardı. Kenardaki masaların üzerinde meze çeşitleri ve endüstriyel pirinç pişiriciler sıralanmıştı.

⁶² Galbi, Kore mutfağına özgü, ızgarada pişirilen, soslu bir et yemeği. (c.n.)

Sori daha fazlasını soracakken Gi Taek yanımıza geldi. Simsiyah kıyafetleriyle oldukça havalı görünüyordu. Nathaniel ve Jaewoo'yla avluda top oynamadığı belliydi. Yoksa onlarla birlikte gelirdi. Sıraya *kaynayan* biri olduğunu gören arkamızdaki birkaç öğrenci homurdandı.

"Rafting nasıldı?" diye sordu Sori.

"Berbat." Gi Taek omuz silkti. "Nathaniel'la birlikteyken suyun yanından geçmemem gerektiğini bana unutturmayın, olur mu? Sizinki nasıldı?"

"Rehberimiz tur boyunca Jenny'ye *yazdı*."

"Şahane."

"Ondan konuşmayalım," dedim sertçe. Sonra konuyu kendim açtım. Ian'la yaptığımız konuşmayı özetleyip XOXO'nun gerçek müzik olmadığını ve onu beğenenlerin iyi müzisyen olamayacağını söylediğini anlattım. Angela, "Bunu herkesin içinde söylesin bakalım," diyerek çevremizdeki farklı müzik okullarından gelen ve birçoğu aday yıldız ya da ümit vadeden müzisyen öğrencileri işaret etti. "Bedeninde kırılmadık kemik bırakmazlar."

"Ateşli Angela," dedi Gi Taek. "Hoşuma gitti."

Bir anda aklıma gelen fikirle kan beynime sıçradı. "Sori." Eli ni tuttum. "Sence birine anlattı mı? Jaewoo'yla beni yani."

Olanları düşündüm. Ne görmüş olabilirdi? Benim flörtleşmemi görmüş olabilirdi ama bu, tek taraflı olarak düşünebileceği bir şeydi.

"Bir şey olmaz, Jenny," dedi Sori. "Ian istediği kızı elde edemedi. K-pop'un gerçek müzik olmadığını düşünüyorsa K-pop yıldızlarının hayatlarıyla ilgili konuşarak kendini yormaz." Sori'nin düşüncesi beni rahatlatı.

"Jaewoo'yla senin hakkında ne söylebilir ki?" Tüh! Gi Taek gözlerini kıstı.

"Biz..." Tepkilerine karşı kendimi hazırladım. "Aramızda bir şey var..."

"Jenny!" dedi ikisi birlikte. Onların bağıışıyla başkaları da bize döndü.

Gi Taek fısıltıyla, “Nasıl? Neden? Kim?” diye soru yağmuruna tuttu beni.

“Ne!” dedi Angela da.

“Geçen haftadan beri,” diyerek elimde yüzümü kapattım.

“Ne!” diye bağırdı Gi Taek.

“Ben de onu soruyorum ya!” diyerek gülümsedi Angela.

Sori, “Ben şunlardan iki tane alayım,” dedi. Ellerimi indirip ona baktım. Izgaradaki etleri işaret ediyordu. Sıra bize gelmişti. Aşçı iki et parçasını kâğıt tabağa koyup Sori’ye uzattı. Onu izlediğimizi fark eden Sori dönüp bize baktı. “Ne var?”

Izgaradaki et ve sebzeler arasından seçim yaparken konuştuğumuz konuyu bir kenara bırakmış olduk. Elimizde meze, salata, patates, soya fasulyesi filizleri ve acılı salatalık ile masaya geçtik. Angela bize piknik masalarından birini tutmuştu. Bir an keyifle yemek yiyeceğimizi düşündüm ama Gi Taek’i hafife almıştım.

“*Bir şey* ne demek?” diye sordu. “El ele mi tutuştunuz? Daha ileri mi gittiniz? Sarılıp öpüştünüz mü? Nasıl öpüştünüz? Dil kullandınız mı?”

“Sus!” dedi Angela yüzünü kapatarak.

“Kulaklarını kapat, Angela,” dedi Sori. “Kulaklarını.” Çubuklarıyla salatalık parçası alıp ağzına attı ve aynı çubuklarıyla kampın girişini işaret etti. “Ah, bakın. Aşk çocuğu!”

İşaret ettiği yere bakınca Jaewoo ve Nathaniel’in geldiğini gördük. İkisi de eşofman takımı giymişti. Arkadaşlarımın benimle dalga geçmesini bekliyordum ama hepsi oldukça sakindi. Sori çubuklarını indirdi ve Gi Taek, Angela’nın tabağına yemek koymaya başladı. Angela da ağzını pilavla doldurdu.

İçimi büyük bir keyif ve neşe kaplamıştı. Benimle dalga geçmemeleri bana moral olmuştu. Kamp alanın diğer ucundaki Nathaniel’la göz göze geldik. Bize doğru bakan Jaewoo’ya bir şeyler söyledi. Jaewoo’nun yüzündeki gülümseme içimi ısıttı.

“*Heol*,”⁶³ dedi Gi Taek heyecanla.

“Bunu görüp de âşık olmamak elde mi?” dedi Angela hayallerle dalarak. “Sana şöyle baktığını düşünsene.”

Aşk. Kelimeyi duyduğumda bile kalbim göğsümden çıkacak gibi olmuştu. Hissettiğim şey bu olamazdı. En azından şimdilik...

Nathaniel ve Jaewoo yemeklerini alıp bizim masaya doğru yürümeye başladığında birkaç hayran önlerini kesti. Yanımıza geldiklerinde çevrelerinde büyük bir hayran grubu oluşmuştu. Hızla onlara yer açtık. Jaewoo’yla yalnız kalmayı, onunla konuşup flörtleşmeyi istesem de arkadaşlarımızın ve onu seven insanların yanımızda olması da çok hoşuma gitmişti. Ian’ın yanıldığının göstergesiydi bu. Buradaki herkes müzisyendi ve bu insanlar, XOXO’yu içten seviyorlardı.

Yanımda oturan kız, Jaewoo’nun gerçek hayranlarından biriydi. Kızın kardeşinin ölümünden sonra defalarca dinlediği bir şarkı vardı ve bu şarkıyı Jaewoo yazmıştı. Kederini müzikle yatıştırdığı hikâyesi beni çok etkiledi. O akşamdan sonra da görüşmek üzere birbirimizin numaralarını aldık. Yemeğin ortalarında kabalık içinde bir gürültü oldu ve herkes sahneye çıkan aynı renk kıyafetli kıza ve erkeğe baktı.

“Ben Kim Soohyun,” dedi erkek. “Seul Sanat Akademisi ikinci sınıf öğrencisiyim.”

“Ben Kim Sohyun,” dedi kız. “Yongsan Müzik Okulu ikinci sınıf öğrencisiyim.”

“Bu seneki gösterinin sunucuları biziz,” dediler aynı anda. Masalardan alkış yükseldi.

“Katılım formundaki isimleri kesip bu şapkanın içine attık.”

Kız şapkayı kaldırdı. “Hepinizi rastgele sahneye çağıracağız. Hazır olun.”

“Gi Taek nereye gitti?” diye sordu Angela.

“Nathaniel de yok,” dedi Sori kuşkulananmış bir şekilde.

⁶³ Korece Bir çeşit şaşırma ünlemi. (e.n.)

Sahnedeki kız, şapkadan bir isim çekti. "İlk çiftimiz, davul sesi alalım lütfen." Erkek sunucu, bacağına vurarak ritim tuttu. "SSA'dan üçüncü sınıf öğrencileri Gi Taek ve Nathaniel!"

Angela çılgılık atarak oturduğu yerin üzerine çıktı. Sori suratını buruşturarak eliyle yüzünü kapattı. Sonra da sahneye arkasını döndü. Sahnenin iki yanındaki hoparlörlerden hızlı bir müzik duyuldu. Nathaniel ve Gi Taek koşarak sahneye çıktılar ve mükemmel bir uyum içinde dans etmeye başladılar. Gözlerimi onlardan alamıyordum. Ne zaman prova yapmışlardı? Şarkı XOXO'nun Don't Look Back şarkısına dönünce kalabalık çıldırdı.

Bir şarkıdan diğerine geçerek dans etmeye devam ettiler. Öyle ki ikonik hareketlerini herkesin ezbere bildiği BTS grubunun Blood, Sweat & Tears (Kan, Ter, Göz Yaşı) şarkısı bile çaldı. Şarkıların bir kısmını bilmesem de gösteriden büyük keyif alıyordum. Bazılarını da Jay amcanın K-pop listesinden duymuşluğum vardı sadece.

Kimin bu performansı geçecek bir gösterisi olabilirdi, bilmiyorum ama sonraki öğrenci, herkesi ayakta alkışlatacak müthiş bir opera şarkısı seslendirdi. Gecenin kalanında yetenekli şarkıcılar, müzisyenler ve dansçılar sahne aldılar. Eğer bu, yıl sonu gösterisinin ön gösterimiyse her şey mükemmel olacak demekti.

Gecenin sonlarına doğru Jaewoo'nun bana baktığını fark ettim. Masada çapraz yerlerde oturuyorduk ve çevremizde bir sürü insan vardı. Herkes konuştuğu için Jaewoo'nun ne dediğini duymama imkân yoktu ama dudaklarının hareket ettiğini görebiliyordum.

Gülerek başımı salladım. "Seni duyamıyorum."

"Joo Jini?" Sunucu şapkadaki son ismi anons etti.

"Joo Jini-ssi?" diye tekrarladı kız sunucu. İki sunucu da gözlerini kalabalığa dikti.

"Erken yatmaya karar verdi herhâlde," dedi kız.

Kimse sahneye gitmeyince, birbirlerine bakıp omuz silktiler. "Hayal kırıklığına uğramadım desem yalan olur," dedi erkek. "Eğer gönüllü olmak isteyen varsa bu gece için bir gösterimiz daha var. Kim gelmek ister? Haydi, arkadaşlar. Çekinmeyin."

Jaewoo bana bir şeyler daha söyledi ama onu duyamıyordum. Ayağa kalktı.

“Ah!” dedi erkek sunucu. “Sürpriz bir gönüllümüz var!”

“Son konuğumuzu takdim etmeye gerek yok,” dedi kız. “SSA’dan Bae Jaewoo!”

Jaewoo sahneye doğru yürüdü. Kalabalık, kahkahalar içinde adını söylüyordu. “Bae Jaewoo! Bae Jaewoo!” Sahneye yaklaşınca sesler de yükseldi. Biri ona gitarını uzattı. Sahneye çıktığında sunucular her şeyi hazırlamışlardı. Kendisi için konulan sandalyeye oturup gitarı akor etmeye başladığında sesler kesildi. Sonra ilk notaları çalmaya başladı. Kalbim duracak gibi oldu. Karaoke bar-daki şarkıydı bu.

Gohae.

İtiraf.

“Ona aklımdan geçenleri nasıl söyleyeceğim?” diyen Jaewoo’nun tatlı sesi, kamp alanında yankılandı.

“Tüm dünyanın bana karşı olduğunu ona nasıl söyleyeceğim?”

Üzerindeki eşofman takımıyla K-pop yıldızına benzemiyordu ama yeteneği ve sesiyle yıldız olduğu belliydi. Öyle samimi, öyle içten söylüyordu ki şarkıyı, sanki her kelimeyi kalbinden geçirerek dile getiriyor gibiydi. Kalabalığa bakınca herkesin büyülendiğini fark ettim. Herkes olduğu yerde sallanarak şarkıya eşlik ediyordu. İyi müzisyenlerin yaptığı şey de buydu. İnsanları mutlu etmek, onlara ilham vermek...

Bana ilham verdiği doğrudu. Kendime olan inancımı kuvvetlendiriyordu. Yıl sonu gösterisinde solo performans sergileyecek güce sahiptim. Arkadaşlarım ve ailem beni seviyordu. O, benim yanımdaydı.

Müzik şarkının son dörtlüğüne yaklaşınca iyice yükseldi ve Jaewoo, son sözleri güçlü sesiyle söyledi: “Söyleyin ona, söyleyin ona, söylemek istediklerimi anlatın ona, itiraf ediyorum, onu seviyorum.”



YİRMİ DOKUZ

Saat 22.30'da kadın öğretmenlerden biri, iyi olup olmadığımızı görmek için kızların odalarını kontrol etti. Sonra kapıyı arkasından kapatarak avluya çıktı. Saat 23.00'te dışarıdan büyük bir ses duyuldu ve hepimiz ne olduğunu anlamak için dışarı çıktık. Nathaniel yerde yatmış, sırtını ovuyordu. Gi Taek ve bizim sınıftaki diğer erkek öğrenciler, duvardan aşağı atladılar. En son Jaewoo geldi. Dışarıyı gözetleme görevi ona verilmiş olmalıydı. Her atlayan, sırayla bizim eve girerken onun sessizce atlayıp iki ayağının üzerinde yere inmesini bekledim. Onu beklediğimi görünce, hemen yanıma gelip bana sarıldı. Kollarımı ona dolayıp yüzünü görmek için başımı geri attım. "Akşam masada bana bir şey söylemek istiyordun." Kafa salladı ve saçımdaki yaprağı temizledi. "Dinlenme tesisinde de aynı şeyi mi söyleyecektin?"

"Evet, biraz konuşabilir miyiz? Yalnız."

Hanoktan bağırışlar, ardından kahkahalar yükseldi.

"Sanırım en fazla bu kadar yalnız kalabiliriz."

Gözlerimin içine bakarak gülümsedi. "*Kız arkadaşım olur musun* diye sormak istemiştim."

Kalbim duracak gibi oldu. İçimi tarifsiz bir his kapladı. Daha önce kimseyle sevgili olmamıştım. Karşımdaki insan da amcamın

karaoke barında tanıştığım andan itibaren aklımdan bir türlü çıkmayan Jaewoo'ydu. Dört ay sonra Amerika'ya döneceğim için ilişkimizin son kullanma tarihi olacağını biliyordum. O zaman bitmese bile Jaewoo'nun yıldız olması meselesi vardı. Hem de popülerliği gün geçtikçe yükselecek bir yıldız... Yine de onunla olmak istiyordum.

"Evet," dedim ve cevabımı öpücükle mühürledim.

Hanokun içinde Gi Taek ve Angela, dinlenme tesisinden aldıkları cips, kurabiye, üçgen gimhap, sosis çubuğu paketleri ile çay, asitli içecek ve enerji içeceği kutularını etrafa saçıyorlardı. Sabah saatlerinde verdiğimiz büyük yer kavgalarından sonra yataklarımız duvar diplerine toplanmıştı. Herkes yuvarlak olmuş, abur cubur yığınınından bir şeyler tırtıklıyordu. Biz de Jaewoo'yla diz dize oturduk. Jaewoo, bir süre sonra yatak yığınlarının arasından bir örtü çekip dizlerimizi örttü. Örtünün altında el ele tutuştuk. Gizli kapaklı iş çevirebildiğimi sandığım anda Sori'nin bize bakıp güldüğünü fark ettim.

Hayatımın en güzel gecelerinden birini yaşıyordum. Daha önce bırakın oynamayı hiç duymadığım, Kore'ye özgü oyunlar oynadık. Oyunlardan birinde dudaklarımızın arasında tuttuğumuz kartları birbirimize veriyorduk. Kartı düşüren, enerji içeceği içmek zorundaydı. Hem eğlenceli hem saçma olan bu oyunda ben hiç kaybetmedim ama Jaewoo bir kere kartı düşürdü ve dudaklarımız birbirine değdi.

Jaewoo enerji içeceğini kafaya diktiğinde, herkes bağırıp onunla dalga geçti. Bense yüzüm kızarmış, dudaklarım beklenmedik temastan uyuşmuş hâlde tek kelime edemedim olduğum yerde kaldım.

Saat sabah altıyı gösterdiğinde erkek öğrenciler, yarım saat sonraki uyandırılma servisine yetişmek için odalarına dönmek üzere duvardan tırmanıp gittiler. Önceki geceyi ayakta geçiren tek okul biz değildik sanırım çünkü kahvaltıya gelen öğrencilerin hepsinin gözleri kıpkırmızıydı ve kimse birbiriyle konuşacak hâlde değildi.

Jaewoo, Nathaniel, Sori, Gi Taek ve Angela'yla birlikte kahvaltı sonrası için doğa yürüyüşü etkinliğine yazıldık. Fakat bundaki asıl amacımız, تنها bir yer bulup kestirmektir tabii ki.

Sınıf arkadaşlarımızın hepsi, önceki gecenin uykusuzluğunun acısını otobüste çıkarmayı hayal ettiği için Seul'e dönüşte Jaewoo'yla risk alıp birlikte oturmaya karar verdik. Sori, Angela'nın yanına geçti. Gi Taek de Nathaniel'in yanına kayd ve yol boyunca tam arkamızda oturdular. Biz de Jaewoo'yla yol boyunca kulaklığı-mı paylaşarak telefonumdan video izledik.

Okula vardığımızda Jaewoo, okul gezisinin çoğunu gölde yüzererek geçiren Nathaniel ve Mingyu ile menajerlerine gitmeden önce, "Seninle iletişime geçeceğim," dedi. Telefonu kontrol edildiği için beni nasıl arayacağını tam olarak anlayamasam da onun sözüne güveniyordum.

Jaewoo'yla geçirdiğim onca saatten sonra kendimi eksik hissettim. Sori, doğru dürüst duş almamız konusunda ısrar ederek beni hızla yurda götürdü. Görünen oydu ki herkes Sori'yle aynı fikirdeydi. Merdiven boyunca uzayan sıraya bakıp, "Duş almadan uyumayacağım," diyerek Angela'ya mesaj attı. Yurdun önünde buluştuk ve Sori taksi çağırdı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Hamama."

Los Angeles'ta da hamam vardı ama hiç gitmediğim için nasıl bir yer olduğunu aklımda canlandıramıyordum. Ancak hamama vardıktan sonra birlikte üzerimizdekileri çıkarıp, ardından duşların ve çeşitli havuzların olduğu spa bölümünde birbirimizin sırtına kese yapmaya başlayınca keyfim yerine geldi. Sonrasında hamamda verilen bol pijama benzeri kıyafetleri giyerek ortak dinlenme alanına geçtik. Restorandan soğuk erişte söyleyip küçük marketten salatalıklı kâğıt maske alarak yüzümüze yerleştirdik ve serin yatakların üzerine yattık. Uykusuzluktan sersemlemiş hâlde olduğumuz için ufacık şeylere bile kahkahalarla güldük.

Gece yarısı olduğunda yurda döndük. Tam odaya girecekken telefonuma mesaj geldi. Mesajda İngilizce şöyle yazıyordu:

Hey, Uyanık mısın? Ben Jaewoo.

Numarayı kontrol ettiğimde, mesajı Nathaniel'in telefonundan attığını fark ettim.

Hemen cevap verdim:

Evet. //

Mesaj "okundu" oldu ve sonra yazdığını belli eden noktalar görüldü. İlk mesajlaşmamızdan hatırladığım kadarıyla telefonu elindeyken çok hızlı cevap veriyordu.

Günün kalanı nasıl geçti?

Güzel! //

Mesajı attım ve hayatımda ilk kez hamama gittiğimi anlattım. Ardından şunu ekledim:

Çok eğlendim ama sanırım Angela ve Sori, son yıllarda annemin gördüğünden bile fazlasını görmüş olabilir. //

Mesajı gönderdim ama birden pişman oldum. Neden böyle bir şey paylaşmışım ki?

Cevabın gelmesi uzun sürünce gözlerimi kapatıp yatakta yuvarlandım. Nihayet mesaj sesi geldi. Bir gözümü açtım.

Keşke ben de orada olsaydım.

Aman. Tanrım.

“*Sonrakine birlikte gidelim*”, “*Ben de çok isterdim*” gibi birkaç mesaj yazdım ama utancımdan hepsini sildim.

Sonunda yeni bir mesaj attım:

Senin günün nasıldı? //

Mesajlaşmaya devam ettik. Bu hafta boş vaktinin olduğunu ama haftaya XOXO'nun yeni şarkısının tanıtımlarına başlayacaklarını ve çok meşgul olacağını söyledi. Jaewoo'nun yine eskisi gibi beni görmezden geleceğinden ya da hislerinden emin olamayacağından endişelenmeye başladım ancak bu endişeleri hızla bir kenara bıraktım. İşler şimdilik yolunda gidiyordu ve önemli olan da buydu.

İyi geceler. Seni özledim. //

Hemen cevap geldi:

İyi geceler. Ben de seni özledim.

“Jenny!” diye bağırdı Sori odanın diğer tarafından. “Hemen uyumazsan seni öldüreceğim!”



OTUZ

Pazartesi yine toplantı vardı. Sori'yle ceketlerimizi giyip konferans salonuna gittik. Bahar gelmişti ama sabah saatlerinde hava hâlâ serindi ve ceket bizi ısıtmaya yetiyordu. Öğle vakti geldiğinde ise öğlencilerin çoğu, yemeklerini bahçede, güneşin altında yemeyi tercih ediyordu.

Salona girdiğimizde orta sıralara oturduk. Birkaç sıra aşağıda, kendi bölümünden kız öğrencilerle oturan Angela'ya el salladım.

Jaewoo, Nathaniel ve Minghyu toplantıya katılmadılar. Jaewoo'nun mesajlarından anladığım kadarıyla hafta sonu oldukça yoğun geçtiği için menajerleri sabah saatlerinde okuldan kaytarmalarına izin vermişti. İletişim kurabilmemizle beraber ilişkimizde müthiş bir değişim yaşamıştık. Onunla konuşmak istediğim her an mesaj atabiliyordum. Bazen Nathaniel araya giriyordu ama olsun.

Dün Jaewoo'nun gönderdiği çok samimi bir mesajdan sonra panikleyip, "*Ya Nathaniel de bunu okursa?*" diye sordum.

"Ya," dedi, "*kesinlikle okur.*"

"Ne?"

"*Telefonu ona vermeden önce her şeyi siliyorum.*"

"Dikkatli olmazsan," dedi Sori, "öğretmenler telefonuna el koyabilir." Tam o anda Jaewoo'dan mesaj gelmiş mi diye telefonumu

çıkarmıştım. “Gerçi bu, benim işime gelir,” diyerek güldü. Şaka yaptığını biliyordum ama her şakanın altında bir gerçeklik payı olduğunu da aklımda çıkaramıyordum. Arkadaşıma bunu yapmak istemediğim için telefonumu hemen cebime koydum.

Okulun ilk günü olduğu gibi, bugün de öğrenciler salona yerleştikten sonra okul müdiresi sahneye çıktı. Hepimiz ona selam vermek için ayağa kalktık ve sonra koltuklarımıza oturduk.

Dönemin ikinci yarısı hakkındaki beklentilerini açıklayıp sene sonu gösterisinin işleyişini anlattı. Herkes kendi bölümüne göre seçmelere girmek zorundaydı. Mesela orkestra için herkes çaldığı müzik aletlerine göre seçmelere katılacaktı. Gösteri için kısıtlı yer olduğunu hatırlatan müdire, rekabet seviyesinin yüksek olduğunu da vurguladı. Tüm büyük okullardan, yetenek ajanslarından ve yapım şirketlerinden gelecek temsilcilerin seyirciler arasında olduğunu da yineledi. Ayrıca ailelerimiz de orada olacaktı. Bu durumda annemi ve halmeonimi davet etmem gerekecekti. Buraya geldiğimizden beri ilk defa annemle aynı gün hastanede olacaktık. Geçen hafta okul gezisi yüzünden halmeonimi ziyarete gidememiştım.

Konferans salonundan çıkarken Sori koluma girdi. “Düşünüyorum da...” Bana yan yan baktı. “Çok saçma olsa da Nathaniel ve Gi Taek’in performansından sonra aklıma bir fikir geldi.”

“Çıkar ağzındaki baklayı, Sori.”

“Seçmelere birlikte girelim mi? İkili olarak. Sen solo müzisyen olarak yine girebilirsin,” dedi, “ama böylesi daha havalı olur. Kuğu’yu çaldığın zaman, aklıma bale gösterisi geldi. Ona benzer bir şey yapabiliriz. Ne dersin?”

“Bence...” dedim ama bu, oldukça zor bir karardı. Sabırsızca dudağını ısırdı. “Çok güzel fikir! Seninle gösteri hazırlamak benim de hoşuma gider.” Daha önce kimseyle ikili gösteri hazırlamamıştım ve Sori gibi müthiş bir dansçıyla birlikte çalışma, seçmelere birlikte girme, birlikte gösteri sergileme fikri, beni çok heyecanlandırmıştı.

Fakat kendimi denemek için seçmelere başka bir eserle tek başıma da hazırlanacaktım.

“Çok sevindim!” dedi Sori heyecanla. Rehberlik dersine doğru kol kola yürümeye devam ettik.



Jaewoo ikinci derse de gelmedi. Öğle yemeği saatine kadar ondan haber alamamıştım ki nihayet telefonum titredi.

Sahne Sanatları binasının beşinci katında, merdivenlerde buluşalım.

Başımı bile kaldırmadan masadakilere, “Sonra görüşürüz,” dedim.

“İyi eğlenceler, sakın yanlış şeyler yapmayın,” diye karşılık verdi Gi Taek.

Sahne Sanatları binasına koşarak gittim ve asansörle beşinci kata çıktım. Merdivenlerde buluşacağımız için merdivenleri de kullanabilirdim ama Jaewoo’nun yanına terlemiş ve nefes nefese gitmek istemedim. Kapı açıldığında, koridordaki kalabalığı görünce şaşırdım. Kendimden emin adımlarla ne yaptığımı biliyor gibi ÇIKIŞ yazısına ilerledim. Endüstriyel yangın kapısını zar zor açtım ve beşinci katın merdiven boşluğuna çıktım. Bir el, bileğimi yakalayıp beni köşeye doğru çekince çığlık attım. Jaewoo beni kollarının arasına aldı.

“Neden burada buluştuk?” diye sordum. “Neden köşeye sıkıştık?” Aslında şikâyetçi değildim.

“Yukarı bak.”

Tavanda sağa doğru bakan bir kamera vardı.

“Her yerde kamera var,” dedi Jaewoo, “ancak bazı yerler kör nokta.”

“Sen de tüm kör noktaları biliyorsun yani? Casus ya da suçlu gibi.”

“Evet, beni kanunsuz vatandaşlara benzetmen çok tatlı.”

Boynuna sarıldım. “Ne *çalacağız?*” Jaewoo’nun gülümsediğini hissedebiliyordum.

“Zamanı,” dedi. Şaka yapıyor olsa da yaptığımız tam olarak buydu. Böyle anlar yakalamamız kolay olmuyordu. Haftaya yeni şarkılarının tanıtımlarına başladığında zaman bizim için en önemli şey olacaktı. Belki bundan, uzun süre ayrı kalmaktan korktuğumuz için birbirimizi daha çaresizce öpüyorduk. Nihayet dudaklarımız ayrıldığında Jaewoo, “Cumartesi boş musun?” diye fısıldadı.

“Evet,” dedim nefes nefese, “neden ki?”

Gülümsedi. “Benimle randevuya çıkmak ister misin?”



OTUZ BİR

Daha önce randevuya çıkmamıştım. Bunu, Jaewoo'yla buluşacağım zaman dolabımdaki her şeyin eski ve sıradan olduğunu gördüğümde anladım.

“Bu noktada ben devreye giriyorum,” dedi Sori.

Gi Taek'le birlikte Sori'nin yatağında bağdaş kurmuş hâlde oturan Angela, “Aynen!” diye destek verdi. Gi Taek ise Sori'nin baş ucundaki gizli bölümden çıkardığı *smut mangayı*⁶⁴ okuyordu. Dolabından çıkardığı vücuda oturan elbiseye bakarak, “Sori,” dedim ve gülümsedim. “Gece kulübüne gitmeyeceğiz.”

“Bilemezsin,” dedi ama elbiseyi kaldırdı.

“Beni, içeri girdiği anda tanınacağı bir yere götüreceğini sanmıyorum.”

“Zaten kulübe giremezsiniz,” dedi Gi Taek başını kitaptan kaldırmadan. “İkinizin de yaşı tutmuyor.”

Sori, bıkkın bir hâlde, “Bae Jaewoo seni nereye götüreceğini söylemedi mi?” diye sordu.

“Yerini söylemedi ama ne yapacağımızı söyledi. Film izleyeceğiz.”

Gi Taek ve Sori, “Ne sıkıcı,” dediler aynı anda.

Tek gerçek arkadaşım Angela ise, “Film izlemeye bayılırım,” dedi heyecanla.

⁶⁴ Müstehcen içerik barındıran manga. (e.n.)

Sori, "Peki, ne giymek istiyorsun, Jenny?" diye sordu. "İlk buluşmanız olduğu için Jaewoo'nun aklını kaybetmesini isteyeceksin diye düşünerek, kısmen Jaewoo için giyindiğini söyleyebilirim ama asıl kendin için giyineceksin. Kendini nasıl hayal ediyorsun? Nasıl öz güvenli hissedersin?"

Çok güzel sorulardı bunlar ve cevap vermeden önce düşünmemi gerektiriyordu. "Normalde giymediğim ama yine de beni yansıtan bir şeyler içinde hayal ediyorum."

"Hımm," dedi kafası karışmış bir hâlde. "Buna ne dersin?" Gösterişli kıyafetlerin asılı olduğu bölümden uzaklaşarak siyah ve kısa bir elbise çıkardı. Sonradan elbisenin siyah değil, koyu kahverengi olduğunu fark ettim. "Denemek ister misin?"

Üzerimdekileri çıkarınca Angela beni daha önce çıplak görmüş olmasına rağmen yine de gözlerini kapattı. Gi Taek ise başını çizgi romanın içine gömdü. Bacaklarımı elbisenin içine geçirip askıları omzuma doğru çektim. Ensede kalan ve göğüs dekoltesini sabitleyen kopçayı kapattım. Kendime bakmak için Sori'nin boy aynasına doğru ilerledim ama Sori beni durdurdu.

"Elbiseyi tamamlamak için bunları da giy." Elinde diz altı çizmelerini tutuyordu.

Odayı kirletmemek için çizmeleri kapının önünde giydim. Herkes kendimi aynada ilk kez göreceğim anı izlemek için odanın girişine toplandı.

Sadece, "Vay be!" diyebildim. Elbise, omzuma ve göğsüme tam oturmuştu. Belimden aşağısı ise hafif bollaşarak iniyordu. Çizmeler tam dizimin altında bitiyordu. "Abartılı olmadığına emin misiniz?"

"Çok seksi görünüyorsun, Jenny. Ayrıca abartmalısın da. Randevuya gidiyorsun. Hem de çok tatlı bir çocukla. Bunu herkes bilmeli."

"Bilmese de olur aslında," dedi Gi Taek. "Bulletin'de yayımlanacak bir fotoğrafla işiniz biter."

"XOXO grubundan biriyle çıkmış olarak şunu söyleyebilirim ki," dedi Sori, "Jaewoo'nun yanında güvendesin. O, sorumluluk sahibidir. Önceden teftiş ettiği bir yere götürecektir."

Jaewoo'yla geçireceğim saatleri düşününce tüylerim ürperdi. Sadece bu buluşmayı düşündüğümünden değil, *ileride yakalanmaktan korkmadan buluşabilecek miyiz* diye düşündüğüm için de endişeleniyordum. Ancak bu düşünceleri aklımın bir köşesine itip *bu randevuya gitmek istiyorum, bu elbiseyi giymek istiyorum* diyerek kendimi sakinleştirdim.

Aynadan bana bakarak gülümseyen Angela, "Müthiş görünüyorsun, Jenny," dedi.

Gi Taek iç çekti. "Kaçta buluşacaksınız?"

"Jaewoo ikide beni yurdun önünden alacak."

Yüzlerindeki şaşkınlık ifadesi beni de korkuttu.

"Ne? Tuhaf şey doğrusu!"

Sori ise kendini tutamayarak bağırdı. "Saçını ve makyajını yapmak için yarım saatimiz mi var yani?"



Saat tam ikide dışarıdaydım. Beş dakika sonra Jaewoo'dan bir iz olmadığı için gelişini görmek üzere sokağın köşesine yürüdüm. Nathaniel'in telefonunu almayacağını bildiğim için mesaj da atamazdım. Bir dakika sonra yepyeni mavi bir araba önümde durdu. Şoför koltuğunda Jaewoo oturuyordu. Aşağı inmesine fırsat vermeden arabaya bindim. Beni gördüğünde yüzündeki parlaklık hoşuma gitmişti. "Çok güzel olmuşsun."

"Teşekkür ederim. Yalnız, sana sormak istediğim birkaç şey var."

"Evet, geç kaldım, özür dilerim. Trafik..."

"Öncelikle sen araba kullanmayı biliyor musun? İkincisi de bu senin araban mı?"

Güldü. "Evet ve evet. Ehliyetimi geçen sene aldım. Arabayı da yurtların otoparkından pek çıkarmıyorum ama aküsü bitmesin diye arada tur atıyorum."

Yurdun önünden uzaklaştı. Benim gibi giyinmemişti. Üzerinde kapüşonlu ve siyah kot vardı. Yine de özendiği belliydi. Saçına jöle sürmüştü. Kulağında elbisemle uyumlu koyu kırmızı bir küpe vardı. Bu rastlantı beni mutlu etmişti.

“Müzik ister misin?” diye sordu. “Telefonunu arabaya bağlayabilirsin.”

“Olur.” Telefonumu çıkarıp *bluetoothu* açtım. “İstedığımı çalabilir miyim?”

“Keyfine bak.”

Şarkılarıma göz gezdirdim. Bu konuşma bana geçmişte yaşadığımız bir anı hatırlatmıştı.

“Karaoke barda senin söyleyeceğin şarkıyı seçeceğim zaman listede XOXO’nun şarkısı da vardı, değil mi?”

“Evet. Albüm yayımlanmadan çıkardığımız şarkılardan biriydi.”

“O şarkıyı seçtiğimi düşünabiliyor musun?”

“Efsane olurdu.”

Aynı şarkıyı bulamadım ama favorilerim arasından XOXO’nun Don’t Look Back şarkısını açtım. Jaewoo başını sallayınca güldüm.

“Seni eğlendirebildiğime sevindim.”

“Şarkılarınızı açıp kendi bölümüne eşlik etmiyor musun yani?”

“Doğrusunu söylemek gerekirse, hayır.” Duraksadı. “Sun’ın ve Mingyu’nun bölümlerine eşlik ediyorum.”

“Ne? Hemen söylemeye başlıyorsun.”

“Sen de eşlik edersen olur.”

“Anlaştık.”

Şarkıyı baştan açtım ve ilk dörtlüğü söyledim. Mingyu’nun rap bölümüne gelince Jaewoo’ya tezahürat ettim.

Okuldan çıktıktan sonra sohbetle ve şarkılarla geçen bir saatlik yolculuğun ardından Seul’ün dışındaki küçük kasabaya vardık. Yol pek kalabalık değildi ve Jaewoo elini tutabilmem için sağ kolunu aramıza koymuştu. Film seyretmek için okulumuzun hemen dışındaki alışveriş merkezinde yer alan sinemaya gitmek yerine buraya kadar gelmemiz akıllamaz gibi görünse de oldukça mantıklıydı. Burada magazin muhabiriyle karşılaşma ihtimalimiz çok düşüktü.

“Biletleri önceden aldım,” dedi Jaewoo, “yarım saatimiz var.”

“Peki,” dedim. “Ne yapmak istersin?”

“Sen ne istersin?” diye sordu. “Sinemaya gidip orada takılabiliriz.”

“Çok iyi olur.” Parmaklarını benimkilere doladı.

Neyse ki cumartesi olmasına rağmen alışveriş merkezindeki sinema pek kalabalık değildi. İçeride genellikle yaşlı insanlar ya da aileler vardı. Kimse bize bakmadı. Hiç konuşmadan sinemanın önündeki küçük oyun alanına doğru ilerledik.

Zamanımızı, zombi öldürme oyununda dördüncü seviyeye gelmeye harcadık. Ardından Jaewoo, oyuncak yakalama kabininde şansını denedi ve neredeyse 10000 won harcadı. Ancak hiçbir şey kazanamadı. Yakaladığı oyuncak, tünelin hemen dışına düşünce, “Hileli bu!” diye çıktı. Gergin ama bir o kadar da tatlı hâline bakarak, “Önemli değil,” dedim.

Biz çekildikten sonra makineye 1000 won atan küçük kız çocuğu, *başlat* düğmesine bastıktan sonra oyuncakı yakaladı ve tünele bıraktı. Aşağıdaki kapaklı alandan pelüş hayvanını alıp bize göz kırptıktan sonra hızla oradan uzaklaştı.

“Açıkçası,” dedim, “pelüş hayvan sekiz yaşındaki birinin daha çok hoşuna giderdi.”

“Ondan satın almayı teklif edebilirim.”

“Jaewoo!” Kolunu bana attı ve atıştırma tezgâhına doğru yürüdük.

“Biletleri aldığın ve oyun alanında yeteri kadar para kaybettiğin için atıştırma tezgâhları ben alacağım,” dedim.

“Önemli değil, ben hallederim.”

“İsrar ediyorum.”

“Jenny, Samsung’la büyük bir anlaşma yaptım.” Gülümsedi. “Sanırım seni patlamış mısırla şımartmaya hakkım var.”

“Vay,” dedim, “ne güzel. Tebrik ederim.”

“Teşekkür ederim. Yalnız değilim tabii. Grup olarak anlaştık ama bu zamana kadar imzaladığımız en büyük anlaşma oldu.”

Tezgâha yaklaşıp sipariş verdi. Aniden bunaldığımı hissettim. On yedi yaşında milyoner olmuştu. Pahalı bir arabası vardı.

Kendime külkedisi olmadığımı hatırlattım. Biçare değildim. An-nem beni tek başına büyütüyor olabilirdi ama aynı zamanda avu-kattı. Bugüne kadar isteyip de alamadığım hiçbir şey olmamıştı. Özellikle de Jay Amca'nın yanında çalışmaya başladığımdan beri. Yine de hayatlarımızın taban tabana zıt olduğu gerçeğini aklımdan çıkaramıyordum.

Jaewoo, "Karışık alalım mı?" diye sordu. "Tüm mısır çeşitlerini denemiş oluruz."

Ne dediğine dikkat etmeden, "Olur," dedim. İçimdeki kötü his, koltuklarımıza yerleşip film başlayana kadar geçmedi. Filmin dili İngilizceydi ve Korece alt yazılar vardı. Kendimi ekranda olup bitene öyle kaptırdım ki bir süre sonra alt yazıları görmemeye başladım. Film bittikten sonra yeniden eski hâlime dönmüştüm. Jaewoo'nun zengin ve başarılı olması beni ilgilendirmemeliydi. Kendimi onunla kıyaslamamanın manası yoktu. Kendimi ona layık görmeyecek kadar kötü değildim ki. Telefonuma baktığımda sa-atin altıyı geçtiğini gördüm. Saat on olmadan beni yurda götür-mesi gerekiyordu, yani sadece dört saatimiz kalmıştı.

"Yemek yiyelim mi?" diye sordu. "Üst katta restoranlar var."

"Olur." Elini tuttum.

"Jaewoo-oppa," dedi arkadan bir ses. "Sen olduğunu anlamış-tım. Burada ne işin var? Bu kız da kim?"



OTUZ İKİ

Arkamızdan gelen kız, on üç ya da on dört yaşlarında bir ortaokul öğrencisiydi. Elinde telefonu vardı. Hata yapmıştık. Bu randevuya çıkmayı kabul etmemeliydim. Yaşadıklarımızın gerçek olmayacak kadar güzel olduğunu biliyordum. Şimdi ise ilişkimiz tam olarak başlamadan bitmek zorunda kalacaktı.

“Joori-yah!” dedi Jaewoo. “Senin bu saatte alışveriş merkezinde ne işin var?”

Kıza ismiyle hitap ettiğine göre onu tanıdığını bir süre sonra anlayabildim.

“Jenny, bu benim *yeo dongsaengim*,”⁶⁵ dedi elini kafasına koyarak. “Bae Joori.”

Kız kardeşi. Dikkatli bakınca burunlarının ve küçük çenelerinin benzerliğini fark etmiştim. Jaewoo’nun yakışıklı hatları kızın küçük yüzünde de çok hoş görünüyordu.

“Memnun oldum,” dedim.

“Ben de!” diye karşılık verdi ve doksan derece eğilerek selamladı. Yeniden doğrulduğunda, okulda öğrendiği şekilde kendini tanıttı. “Ben Bae Joori. On üç yaşındayım ve ortaokula gidiyorum. Bir ağabeyim var. Annem ev hanımı.” Sözlerini bitirdikten

⁶⁵ *Korçee* Yaşça küçük kız ya da erkek kardeş. (c.n.)

sonra elini kalçasına koyarak başını Jaewoo'ya doğru salladı. "Eve gelecek misin? O yüzden mi mahallemize kadar geldin?"

Burası onun mahallesi miydi? Kendine buradayken bu denli güvenmesine şaşmamak gerekiyordu. Çevreyi iyi biliyordu. Gerçi ben, onu Busanlı sanıyordum ama... Şaşkınlığım, yüzümden belli olmalıydı ki Jaewoo, "Annem ve Joori bir sene önce buraya taşındılar. Sana söyleyecektim," dedi.

Gözlerimi kıstım. Boynunu ovuşturdu. Uykusu gelmiş gibiydi. Joori başını salladı. Cıkcıklamaya başladı. "Yakın olmanız daha iyi," diyerek ortamı yumuşattım.

Jaewoo derin bir nefes aldı ve kardeşine döndü. "Bilmiyorum, Joori-yah. Annem hazırlık yapmamıştır..."

"Dışarıdan söyleriz. Hemen haber vereceğim."

Jaewoo tereddüt edince Joori bana döndü. "Eonni." Bana *abla* demişti. "Akşam yemeği için bize gelmek ister misin?"

Gülümsedim. "Çok isterim."



Jaewoo'nun ailesi, alışveriş merkezinden üç sokak ileride, rezidansın 25. katında oturuyordu. Joori, annesine mesaj atarak geleceğimizi haber verdiği için eve vardığımızda mutfaktan sarımsak, susam yağı ve soya sosu birleşiminden oluşan müthiş kokular yayılıyordu.

Ben, Sori'nin çizmelerini çıkarmakla uğraşırken Joori mutfığa geçti. *Bugün annesiyle tanışacağımı bilseydim daha kapalı bir şeyler giyinirdim* diye düşünerek eteğimi aşağıya çektim ve hızla peşinden gittim. Önünde önlük takılı olan, uzun boylu ve hoş kadına sarılan Jaewoo, "Eomma,"⁶⁶ dedi. "Bizim için yemek hazırlamana gerek yoktu." Mutfağın köşesindeki küçük masanın üzerine birkaç çeşit yemek yerleştirilmişti. Sadece ortadaki alanda boşluk vardı.

66 Korece "Anne." (c.n.)

"Tabii ki hazırlayacaktım," dedi, "misafirimiz var."

Heyecanla bana döndü.

"Go Jooyung," dedi Jaewoo. Los Angeles'tayken ona bir kere söylediğim Korece ismimi hatırlaması beni şaşırtmıştı. "Ancak Amerika'da kullandığı Jenny ismini tercih ediyor. Kız arkadaşım."

"Yeochin!"⁶⁷ diye bağırdı Joori. "Biliyordum."

Gözlerim fal taşı gibi açılmış hâlde ona baktım. Beni kız arkadaş olarak tanıttığını beklemiyordum. En fazla, sınıf arkadaşım falan diyebilirdi. Arkadaşlarımız dışında birlikteliğimizi okuldakilere sakladığımız için burada da açık etmeyiz diye düşünmüştüm. Bu kadar açık yüreklilikle dile getirmesi, beni de şaşırtmıştı. Fakat karşımızdakiler ailesiydi, onları sevdiği ve onlara güvendiği, her hâlden belli oluyordu.

"Jooyoung-ah, evimize hoş geldin," dedi annesi, "Yani Jenny." Gülümsedi. "Biz de şey bekliyoruz..." Kapı çaldı. "İşte geldi!"

Kapıyı açtı, kuryeye eğilerek selam verdi. Elindeki paketi alıp mutfığa getirdi ve içindeki pişmiş tavuğu çıkardı. Yardım etmek için yanına giden Jaewoo'yu kovaladı. "Sen Jenny'ye evi göster. Ben de buraları hazırlayayım."

Ev anneannemin evinin iki katı büyüklüğündeydi.

"Burası benim odam!" dedi Joori mutfığın yanındaki kapıyı açarak. Orta büyüklükte bir odaydı burası. İçeride ise büyük bir yatak, ödevlerini yapmak üzere hazırladığı ve üzerindeki bilgisayarın açık olduğu çalışma masası vardı. Duvarlar anime posterleriyle kaplıydı. Bir köşede de küçük bir televizyon duruyordu. İçeriye incelediğimi fark edince, "Ağabeyim beni şımartmayı biliyor," dedi. Salonda dev bir televizyon daha vardı. Acaba onu da mı Jaewoo almıştı? Evin tamamını o almış da olabilirdi.

Jaewoo'nun annesinin odasını geçip girişin yanındaki odaya geçtik, yani Jaewoo'nun odasına. İçeri girdiğimde onun da arkadan kapıyı kapattığını fark ettim. Joori bizimle gelmişti. Birden gerildim.

⁶⁷ Korece "Kız arkadaş!" (e.n.)

Onunki evin en küçük odasıydı. Vaktinin çoğunu XOXO'nun diğer üyeleriyle birlikte kaldığı yerde geçirdiği için mantıklıydı da. İçeride pek eşya yoktu. Bir dolap, bir kitaplık ve iki kişilik bir yatak vardı. Utandığım için yataktan uzak durdum. Kitaplığa yöneldim. Raflarda birkaç kitap ve iki fotoğraf dışında çoğunlukla albümler vardı. İlk fotoğrafı elime aldım. Annesi ve kız kardeşiyle sahilde çekilmiş eski bir fotoğraftı bu. Gülümseyerek ön dişlerinin eksikliğini de fotoğrafa yansıtan ve en fazla altı yaşlarında olan Joori çok tatlı görünüyordu. Jaewoo da on ya da on bir yaşlarında olmalıydı. Annesinin ve kardeşinin aksine o gülümseliyordu.

“O yaz Busan’a geri dönmüştük,” dedi Jaewoo. “Annemle babam boşandıktan sonra annem dedikodulardan uzaklaşmak istediği için birkaç sene Amerika’da yaşadık ama paramız bitince Kore’ye döndük. Zor zamanlardı. Çocukken sürekli kavga ederdim. Önemli konulardan olmasa da diğer çocukların annem için söylediklerini kaldıramazdım işte. Bana *mafya mısın* diye sorduğunda pek de haksız sayılmazdın.” Son sözlerini şaka yollu söylemiş olsa da içini rahatsız eden bir konudan bahsettiğini anlamıştım.

Parmağımı fotoğrafın üzerinde dolaştırdım. Daha yakından bakınca Jaewoo’nın gözünün altındaki morluk da ortaya çıkmıştı. Kolu da tuhaf bir açıyla duruyordu. Dikkatli baktım. “Bu...” Los Angeles’ta fotoğraf kabinindeyken kolunu kırdığında canının yanıp yanmadığını sormuştum. O da ilk seferindeki kadar acımadığını söylemişti.

Başını salladı. “O fotoğraf çekildikten kısa bir süre sonra Joah eğitim ekibine dâhil oldum. Önce tekliflerini reddettim ama bir sene sonra yine geldiler ve annem bu sefer beni zorla gönderdi. Ben Seul’e taşınmanın doğru olup olmadığını kestiremiyordum. Müziği çok seviyordum ama annemle Joori’yi geride bırakmak istemiyordum.”

Fotoğrafı yerine koydum. Tüm çocukluğu boyunca onları korumak için çabaladıktan sonra annesini ve kız kardeşini geride bırakmak hiç kolay olmamıştı, eminim. Yine de konuya annesi açısından bakıldığında da o da oğlunu korumak için göndermek istemişti belli ki.

Uzanıp raftaki diğer fotoğrafı aldım. XOXO üyelerinin daha küçük yaştaki fotoğrafıydı bu. Jaewoo ve Nathaniel on beş yaşlarındaydı. Sun on yedi yaşında, oldukça yakışıklı ve havalı görünüyordu. On üç yaşındaki Mingyu ise barış işaretinin olduğu bir tabela tutuyordu. Sahildeki fotoğrafın aksine Jaewoo'nun ağzı kulaklarındaydı. Tek kolunu bir yanında duran Sun'ın ve Mingyu'nun, diğer kolunu da Nathaniel'in omzuna atmıştı.

"Beni ikna eden Sun oldu," dedi, "ben hâlâ ayrılmayı düşünüyordum. Ağabey olmanın zor olduğunu ama o yanımda olduğu sürece benim güçlü taraf olmak için savaşmak zorunda olmayacağımı söyledi. Nathaniel geldiğinde kendi yaşıtlım biriyle arkadaş oldum. Beni iyileştirdi. En son Mingyu geldi ve o da beni rol model olarak belirledi."

Fotoğrafı yerine koydum. Çocukluğu için üzölmüş, XOXO ile kavuştuğu ilgi ve desteğe sevinmişim. İçimdeki acıma duygusu ise onu korumak, kollamak isteğimi ateşlemişti.

"Vay be," dedi omzunu ovarak. "Senin yanında içimi döktükçe döküyorum. Başından beri böyle... Bana bir şey yaptın sen. Şarkı yazarken de böyle hissediyorum ama senin yanımdayken daha çok hissediyorum."

"Ben de aynı şeyi hissediyorum." Duraksadım. "Sana bir şey söyleyeceğim."

Güldü. "Ne?"

"Tanıştığımız gece, en son girdiğim yarışmanın jürilerinden cevap gelmişti. Bana kıvılcımdan yoksun olduğumu söylemişlerdi. Karaoke odasında karşılaştığımızda canım onlara sikkındı zaten ama sen de çok uyuz davrandığın için sana da gıcık olmuştum."

Başını sallayarak güldü.

"Fakat otobüste yeniden karşılaşp festival alanına gittiğimizde o gece hiç bitmesin istedim. Sadece o akşamı beraber geçirebileceğimizin farkındaydım ama hep daha fazlasını diledim."

"Yani..." dedi Jaewoo, "ben senin kıvılcımın mıyım?"

“Aramızda bir kıvılcım olduğu kesin işte!” Şakalaşmak için ona vurur gibi yaptım, bileğimi yakaladı.

“Peki, şimdi ne düşünüyorsun?”

“Hiç bitmesin istiyorum.”

Başını aşağı eğdi. Dudaklarıyla dudaklarımı araladı.

“Oppa!” dedi Joori kapıya vurarak. “Yemek hazır.”

Başını kaldırıp alnımı öptü ve elimden tutup kapıyı açtı. Annesi tavuğu masanın ortasına yerleştiriyordu. Joori oturduğu yerden başını kaldırdı. “Jenny, yanıma otur.”

Joori’nin soluna geçtim. Annesi diğer tarafıma oturdu ve Jaewoo da karşıma geçti. En son Seul’e geldiğim zaman aile olarak yemek yemiştik. Burada, Jaewoo’nun ve onun sevdiği insanların yanında olmak, kendi sevdiklerimle birlikte geçirdiğim zamanı özlediğimi hatırlatmıştı bana. Annemi gördüğümde halmeoniyle birlikte yemek yemeyi teklif edecektim. Bir süre sonra Joori’ye döndüm ve “Ağabeyin gibi yıldız olmak istiyor musun?” diye sordum.

“Tabii ki hayır,” dedi ve burnunu kaşıdı. “Ben bilgisayar oyunu tasarımcısı olmak istiyorum.”

Jaewoo göz kırptı. Yemekten sonra Jaewoo Kore kavunu keserken biz de BBC’de penguen belgeselini izledik. Yağmur şiddetini iyice arttırmıştı.

Jaewoo’nun annesi, “Plaza’ya mı park ettin?” diye sordu.

“Evet. Yağmur, yarım saate durmazsa şemsiyeyle yürümemiz gerekecek.”

Annesi suratını astı. “Bu havada araba kullanmanı istemiyorum. Özellikle de yanında Jenny varken. Burada kalsanız içim daha rahat eder. Jenny, senin için sakınca olur mu? Sana pijama ve diş fırçası da veririz.”

“Şey,” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Şarkıcı erkek arkadaşımın annesinin ilk randevumuzdan onların evinde kalmamı teklif etmesini beklemiyordum. “Olur.”

“Şahane. Ben anneni arayayım.”

“Yurtta kalıyorum. Oda arkadaşıma haber veririm.”

Telefonumu çıkarıp Sori'ye mesaj attım:

Akşam Jaewoo'yla kalacağım.
Beni idare edebilir misin? //

Yurt görevlileri her akşam saat 10'da odaları kontrol ediyordu. Sori onlara yattığımı söyleyebilirdi.

Olur.

Sonra bir mesaj daha gönderdi:

SONUNA KADAR GİDİN!

Başımı kaldırdığımda Jaewoo ve ailesinin çoktan televizyona daldıklarını gördüm.

Annesi yağmurda araba
kullanmasını istemiyor.
Ayrıca ailesi çok tatlı. //

Döndüğünde her şeyi anlatacaksın.

Belgesel bittikten sonra annesi içeri gitti ve bana göre oldukça gösterişsiz ama rahat görünen, *Nandaemun* pazarında anneannelerin alacağı türden çiçekli bir pijama getirdi. Pijamayı giydiğimde Joori güldü.

Jaewoo, "Çok seksi," dedi.

Yatmadan önce bir saat kadar *Mario Kart* oynadık. Saat on bir olduğunda Jaewoo kendi odasına giderken biz de Joori'nin odasına geçtik.

Yanına yatarken, "Odanı benimle paylaştığın için teşekkür ederim," dedim. Kendime yer açmak içim pelüş hayvanları kaldırmak zorunda kalmıştım.

Joori'nin huzurla uykuya dalmasını kıskanmıştım. Hareketli günden sonra uykuya dalmam oldukça güç olacaktı. Nihayet uyduğumda da dışarıdaki gök gürültüsüne uyandım. Joori'nin baş ucundaki saate baktım, gece üçtü. Onu uyandırmamaya dikkat ederek mutfığa geçtim ve bir bardak su alıp balkona doğru ilerledim. Kapı kilitli değildi. Hafifçe iterek açtım ve dışarı çıktım. Her yerde küçük saksılar vardı. Bir de duvarın köşesine monte edilmiş bir kurutma teli duruyordu. Balkon, camla kapalı olduğu için dışarıdaki havadan etkilenmeden sadece sesi dinleyebiliyordum.

Jaewoo balkona çıkıp kapıyı arkasından kapattı ve "Uyuyamadın mı?" diye sordu.

"Hayır." Ona bakıp sonra yeniden dışarı döndüm. Yağmura rağmen şehir manzarasını görebiliyordum. Sisin içinde parlayan birkaç ışık, mavimsi bir karanlık oluşturuyordu. Ve tüm binaların ötesinde, güzel bir fon gibi görünüşte hiç bitmeyen dağ silsilesi vardı.

"Kore çok güzel," dedim.

"Evet."

"Burayı özleyeceğim."

"Geri döneceksin."

Aramızda dile getirmediğimiz şeyler vardı. Mesela üç ay sonra geri döneceğim gibi. Birlikte geçireceğimiz zaman sınırlıydı.

"Jenny," dedi.

"Haydi, içeri girelim," diyerek sözünü kestim. Bu konuşmayı önünde sonunda yapacaktık ama şimdi yapmamıza gerek yoktu.

"Annenle kız kardeşini uyandırmayalım."

Sessizce içeri girdik ama ikimiz de Jaewoo'nun odasına doğru ilerledik. Yatağına oturdum. Bana sarıldı. Hiçbir şey olmadı. Bu, hem içimi rahatlatmış hem de canımı sıkmişti. Nihayet uykuya daldıktan bir buçuk saat sonra beni uyandırdı.

"Jenny." Boynumu öptü. Uyku sersemi bir hâlde Joori'nin odasına geçtim ve sıcak yatağa girip yağmurdan sonra çıkan güneş ışıkları odayı aydınlatana kadar uyudum.



OTUZ ÜÇ

Ertesi sabah elbisemin üzerine giyebileceğim bir kazak, ayakkabı ve çorap almak için alışveriş merkezine gittik. Sonunda üzerinde sevimli çizgi karakterler olan sevgili kazaklarından aldık. Gi Taek ile Sori'nin bizimle dalga geçeceğinden emindim ama benim çok hoşuma gitmişti.

Pazar günü olduğu için yurda gitmek yerine halmeoniyi ziyaret etmek üzere hastaneye gittik. Jaewoo da terapiye girdi.

Halmeoninin odasına girdiğimde annemi görünce şaşırdım. Önceki günü Jaewoo'nun ailesiyle geçirdikten sonra onu göreceğimi unutmuştum. Kendi ailemle vakit geçirecek olmam beni heyecanlandırdı.

"Eomma," dedi annem yanına gittiğimde. Halmeoni özür dilercesine bana baktı. Konuşmalarını bölmüştüm anlaşılan. Annem açıklama yapmadı. "Bencil olma. Doktorlar bir hafta önce ameliyat olabileceğini söylediler ama sen reddettin."

Halmeoni suratını astı. "Geçen hafta burada değildin ki."

"Şimdi buradayım ama. Haftaya ameliyat günü alabiliriz."

"Neden?" diye sordu halmeoni. "Üç ay daha buradasınız. Neden acele ediyoruz?"

“İyileşmen zaman alacak,” diye çıkıştı annem. “Ayrıca...” İç çekerek şakaklarını ovuşturdu. Bu, gerildiğini gösteriyordu. “Hayatıma geri dönmem lazım. Jenny de öyle. Ne kadar erken ameliyat olursan biz de o kadar erken döneriz. Haziran sonu mesela.”

Kalbime bir bıçak saplandı. Bu kadar erken döneceğimiz aklıma gelmemişti.

“Haziran sonunda yıl sonu gösterim var.”

“Ameliyatı ondan sonra olurum,” dedi halmeoni. “Şimdi olursam gösteriye gelemem ki.”

İkimiz de annemin vereceği cevabı bekledik. “Peki,” demesiyle rahat nefes aldım. “Jenny’nin gösterisini izlersin, sonra da iyileşince biz döneriz.”

Annem telefonuna bakarken biz de halmeoniyle birbirimize baktık. Beraber vakit geçirmek istiyorduk. O da kızıyla biraz daha kalmak istiyordu belli ki. Bu arada ben de Jaewoo’yu ve arkadaşlarımı düşünüyordum.

Günün kalanı olaysız geçti. Annem e-postalarını cevaplarken bir yandan oldukça karmaşık bir dava üzerinde çalıştığını anlattı. Yaptıklarıyla gurur duyuyordum.

Annem, öğle yemeği için halmeonimle beni fırının yakınındaki *naengmyeon*⁶⁸ restoranına götürdü. Et suyunda lezzetli karabuğday eriştesi hazırlanırken halmeoni de bana gösterimle ilgili sorular sordu.

“Seçmelere tek başıma gireceğim,” dedim. “Bir de Sori isimli arkadaşım ile çift seçmelerine de katılacağız.”

“Sori, oda arkadaşın mıydı?” diye sordu. “Arkadaş olmanıza çok sevindim!”

“Çift seçmeleri ne demek?” diye sordu annem.

Endişeyle ona baktım. “Çello ve dans gösterisi hazırlayacağız. Sori dans bölümünde ve...”

“Üç seçmeye mi gireceksin yani?” diyerek sözümü kesti. “Orkesta, solo ve çift olarak?”

⁶⁸ Naengmyeon, uzun, ince erişte ve çeşitli malzemelerden yapılan Kore yemeği. (e.n.)

“Evet.”

“Jenny,” dedi. “Seçmelere iki hafta var, değil mi? Farklı seçmelere nasıl hazırlanacaksın? Eunbi’yle konuştun mu?”

Halmeoni, “Soojung-ah,” diyerek arayı yumuşattı. “Jenny’nin arkadaşıyla birlikte gösteri hazırlaması çok güzel bir şey.”

“Bunlar hatıra olsun diye yapılmıyor, eomma. Jenny’nin geleceğinden bahsediyoruz.” Hayal kırıklığıyla bana baktı. “Kore’ye gelme fikrinden pişman olmaya başladım. Müziğine odaklanmalısın. Arkadaş edinmeyle vakit öldürme.”

Sori vakit öldürmekse eğer, annem Jaewoo hakkında ne düşünecekti acaba? Halmeoni masanın diğer ucundan uzanıp elimi tuttu. “Bana kızdığı için sana yükleniyor.” Halmeoninin tespiti doğru olsa da annem de haksız sayılmazdı. Üç farklı parçaya çalışmak zor olacaktı ama üstesinden gelmeye kararlıydım.



Ertesi hafta tüm şarkılarımı mükemmel çalabilmek için çok çalıştım. Çalışma odalarında geçirdiğim zamanı arttırdım ve akşamları da Sori’yle birlikte dans stüdyosunda vakit geçirmeye başladık. Bu kadar çalışmanın tek kötü yanı, Jaewoo’ya vakit geçirememek oldu. Bunun nedeni biraz da onun programının yoğunlaşmasıydı çünkü XOXO yeni şarkılarının tanıtımlarına başlamıştı.

O hafta çarşamba günü gösteri programı açıldı. Solo gösteri programında adıma görünce bayılacak gibi oldum.

“Jenny,” diye bağırdı Sori.

Çift programını işaret ediyordu.

“Başardık mı?” diye sordum.

“Başardık!” diye bağırdı. Sarılarak zıplamaya başladık. Kabul edilen tek çift gösterisi bizimkiydi. Solo gösteriye girebildiğim için rahatlamışken çift gösterine girebilmek, zafer etkisi yaratmıştı. Sori’yle birlikte olmamız da cabasıydı.

“Tanrım,” dedi, “hemen ne giyeceğimizi düşünmeliyiz.”

Sonuçları ilk olarak Jaewoo’yla paylaştım. Samsung anlaşmasının güzel taraflarından biri de tüm grup üyelerine şirket tarafından son model telefon verilmesi ve bu telefonların Yoo Ji Tae’nin denetiminde olmamasıydı.

Bil bakalım ne oldu? //

Hemen cevap geldi:

Başardın mı?

Evet! //

Tebrikler. Gösterilerini izlemek için sabırsızlanıyorum. Şahane işler çıkaracaksın.

Beni sen anons edeceksin. //

Jaewoo ve Nathaniel şarkıcı oldukları için gösteriye katılmak zorunda değillerdi ancak sunuculuk görevi onlara verilmişti.

Jenny Go, müthiş çello sanatçısı ve dünyanın en iyi sevgilisi. Aynen böyle söyleyeceğim. Cuma günü okuldan sonra ne yapıyorsun? Takılalım mı?

Olur! //

12’de Joah’da buluşalım. Güvenliğe ismini yazdırırım.

Bu durumda çalışma odalarındaki rezervasyonumu iptal etmem gerecekti. Bu durum pek hoşuma gitmemişti çünkü gösterilere bir ay kaldığı için odalarda yer bulmak oldukça zordu. Ancak son buluşmamızdan sonra doğru dürüst vakit geçiremediğimiz için bir kaçamak yapabilirdim.

Taksiye binip Jaewoo'nun gönderdiği adrese gittim. Joah Yapımın genel merkezinde neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Dışarıdaki gençler olmasa bu kadar heyecanlanmazdım da. Taksiye ücretini ödeyip arabadan indim. Binaya yaklaşırken okul üniformalı genç kızların hepsi beni baştan aşağı süzdü. Yaklaştığımı gören güvenlik görevlisi önce bana dikkatle baktı ama sonra önündeki bilgisayarda video izlemeye devam etti.

Pencereden el salladım. "Pardon."

Derin bir nefes alarak yerinden kalktı. "Ne istiyorsun?"

"Ben..." Jaewoo için geldiğimi söylemeli miydim? Diğer kızların da onun için geldiğine emindim.

"Evet, cevap ver."

"Adım listede olacaktı. Jenny Go. J-E-N-N-Y G-O."

Bilgisayarın altındaki dosyayı çıkardı, gerçekten bir liste olmasına sevindim. Korece yazılmış isimlerin altında İngilizce yazılmış adımı gösterdi. Başımla onayladım.

"Görüşeceğin kişiye lobide olduğunu söyleyebilirsin."

"Teşekkür ederim." Eğilerek selam verdim.

Omuzlarımı düşürüp, kötü bakışların arasından hızla sıyrılarak içeri girdim. İçerisi dışarıdan da güzeldi. Lobi, cam tavandan gelen doğal ışıqla aydınlanan, oldukça geniş alana sahipti. Sağ tarafında kafeterya bile vardı.

"Jenny!" Jaewoo asansörden koşarak çıktı. Yeni duş almış gibiydi. Saçı ıslaktı ve bol tişörtünden köprücük kemikleri görünüyordu. Ona sarılmamak için ellerimi arkada birleştirdim. Biri kim olduğumu soracak olursa Jaewoo, *şirketi gezmek için gelen sınıf arkadaşım* diyecekti. Joah Yapımın okulumuzla olan ilişkisi göz önünde bulundurulduğunda bu tarz turlar oldukça olağandı.

"Hey," dedim. "Dışarıdaki hayranlarını kışkandırdım."

"Dışarıda insan mı var?" Kapıya doğru baktı. "Güvenlikten su dağıtmasını isteyeyim. Hava çok sıcak."

Birlikte güvenlik bölümüne gittik ve ricasını ilettiler. Ardından asansöre yürüdük.

"Önce binayı gezeriz. Sonra da yemek söyleriz diye düşündüm," diyerek yukarı tuşuna bastı. "Canının çektiği bir şey var mı?"

"Hımm..." Asansöre yaslandı. "Buraya ne geliyor?"

"Ne istersen."

Kaşlarımı kaldırdım. "Dondurma, waffle ve *jjajangmeon*."

"Anlaştık."

Asansör üçüncü katta durdu. Kapı açıldı. Küçük hol yerden tavana kadar ayna kaplı dans stüdyosuna bağlandı. Arka duvarda şirketin logosu ve ismi yazılıydı: JOAH YAPIM.

"Burayı daha önce görmüştüm," dedim. "Dans çalıştığınız videolarda."

"Onları izlemiş miydin?"

"Sen benim sevgilimsin. Hayranlarının senle Nathaniel'in sevgili olduğunu ileri sürdükleri videolar dâhil seninle alakalı her şeyi izledim."

"Onlar biraz utanç verici," dedi Jaewoo. "Ben de dikkatli olduğumu düşünüyorum işte."

Aynı kattaki birkaç odayı daha gezdik. Bazılarında yaşları on üç ile on altı arasında, terli çocuklar vardı. "Seonbae" diye seslendikleri Jaewoo'yla içeri girdiğimizde çalışmalarına ara verip bizi selamlıyorlardı.

Bana da eğilerek selam verdikleri için karşılığında ben de ki-barca onları selamladım.

Jaewoo, "Adaylar," diye açıkladı.

Sonra ikinci kata indik ve şirket toplantılarının yapıldığı, içeride uzun ve ince bir masa olan odaya gezdik. Turumuzun son durağı, kayıt stüdyosuydu. Jaewoo yemek siparişlerimizi verip sonra yanıma geldi. Stüdyo çok küçüktü. İçeride deri koltuk ve kahve

masası vardı. Odanın büyük bir kısmını, camla ayrılan ve kayıt mikrofonlarının tavandan sarktığı odanın önünde duran kontrol masası kaplıyordu.

“Çalışma odasına girmediğimde hemen yandaki odayı kullanıyorum. Orada tüm müzik aletleri var. Bu yaz turneye çıkmadan özel bir albüm yayımlayacağız. İstersen sana birkaç şarkı dinletebilirim.”

“Çok isterim.”

Kontrol masasının önündeki deri koltuğa geçti. Ben de ona doğru bakarak yanına oturdum.

“Al,” diyerek ses engelleyici kulaklığı işaret etti. Birkaç tuşa bastı ve müzik çalmaya başladı.

Şarkının, tek bir enstrümandan gelen *slow* bir girişi vardı. Sonra bu enstrümanın çello olduğu fark ettim. Jaewoo’ya baktım. Gülümseyerek başını salladı. Çelloya kısa süre sonra senfoni orkestrasının keman sesleri eşlik etti, ardından da elektrogitarla davul aynı anda çalmaya başladı. Tüylerim diken diken olmuştu. Bu, şarkının sadece başlangıcıydı ve gittikçe de güzelleşiyordu.

Şahane bir parçaydı. Sözler de eklenince çığır açan bir şeye dönüşeceğinden kuşku yoktu. Bu müziğe uyarlanacak koreografiyi hayal bile edemiyordum. Düşündükçe bile nefesim kesiliyordu.

Şarkı bittiğinde kulaklığımı çıkardım. “Bayıldım,” dedim.

“Öyle mi? Çok sevindim. Her zamanki ezgimizden farklı. Herkes kendinden bir şeyler kattı. Sun melodiyi buldu, ben sözleri yazıyorum. Mingyu rap sözlerini yazıyor ve Nathaniel de koreografi üzerine çalışıyor. Sun’ın rock sevdasını, Nathaniel ve Mingyu’nun 90’lar aşkını, benim de farklı müzik aletlerinin seslerini bir araya getirme arzumu birleştirdik. Hepsi bir şarkıda ama...”

“Müthiş.”

Jaewoo kaşlarını çattı. “Öyle mi dersin?”

“Evet. Çok güzel. Keşke şu an benim hissettiklerimi sen de hissedebilseydin. Çok şaşırdım. Kalbim yerinden çıkacak gibi. Sözler eklenince neler olacak, hayal bile edemiyorum.”

“Sözlerini hâlâ yazıyorum.”

“Şu ana kadar yazdıklarını görebilir miyim?”

Güldü. “Bence şarkı bitene kadar bekleyelim. Ondan sonra müthiş bir deneyim olur senin için. İlk seninle paylaşacağım. Söz veriyorum.”

Normalde bu söyledikleri beni memnun etmeliydi ama aklım biraz önce söylediklerine takılmıştı. Albüm yaz turnesinden önce yayımlanacaktı. Yani 21 Temmuz’da. Bense 7 Temmuz’da Kore’den ayrılacaktım. Şarkıyı dinlemeye vaktim olacak mıydı gerçekten? Seçmelere hazırlanmak zorundaydım. Yıl sonu gösterisi zamanı, başımı kaşıyacak vaktim olmayacaktı. Onun da albüm çalışmalarına katılması yetmez gibi bir de turne hazırlığı olacaktı. Birlikte geçirecek zaman bulabilecek miydik?

Elini kontrol masasında gezdirerek, “Açıkçası,” dedi Jaewoo, “bu şarkı benim fikrim olduğu için biraz endişeliyim. Grubu yanlış yola sürüklemekten korkuyorum. Ancak...” Gözlerime baktı. “Senin fikrine güveniyorum. Sen şarkıyı beğendiysen ben de kendime güvenerek bu yola devam edebilirim.”

Nefesim kesildi. İçimde tarifsiz duygular uyanmıştı. Desteğe ihtiyacı olduğu zamanlarda, böyle yaratıcılığın zirvesinde gezdiği anlarda yanında olmak istiyordum. Onun da hem iyi günlerimde hem de kötü günlerimde yanımda olmasını diliyordum. Fakat farklı ülkelerdeyken bunu nasıl başaracaktık? Onun dünyaca ünlü bir grubun üyesi olması, benim de çello sanatçısı olmayı istemem gibi farklı hayallerin peşinden gidiyorduk. Hem onunla vakit geçirmek için kendi çalışma saatlerimden çalarsam ortada benim için hayal falan kalmayacaktı zaten.

“Tuvalet ne tarafta?”

Odada kamera olmasına rağmen kendine hâkim olmayacağını gösterircesine geri çekildi. “Dışarı çıkıp sola dön.”

“Hemen dönerim.” Ayağa kalkıp Jaewoo’nun söylediği yolu takip ettim. Yüzüme soğuk su çarpıp aynadaki yansıma baktım. Benim neyim vardı böyle? Neden bu kadar duygusallaşmışım?

Gün geçtikçe Jaewoo'ya olan hislerimin kuvvetlendiğini biliyordum ama zaman aleyhimize işliyor, hem yıl sonu gösterisi hem halmeonimin ameliyatı hem de Kore'den ayrılma zamanım gitgide yaklaşıyordu. Bunları düşündükçe işin içinden çıkamıyordum.

Geri döndüğümde Jaewoo bıraktığım yerde değildi. Onun yerinde Sun oturuyordu. Ne yapacağımı bilemedim.

"Kapının önünde dikilecek misin? İçeri gel. Otur." Kibarca konuşuyordu ama sözleri ricadan çok emir gibiydi.

Karşısındaki sandalyeye oturdum. "Jaewoo yemekleri almaya indi."

Başımı sallayarak ellerimi dizlerime koydum. Yüzünde ne düşündüğünü belli etmeyen ifadesyle bana bakarken sessizliği canımı sıktı. Grubun diğer üyelerine kıyasla onu hiç tanıımıyordum.

"Ben Jenny," dedim sessizliği bozmak için. "Resmî olarak tanışmadık. Jaewoo'nun sınıf arkadaşım."

"Jaewoo daha önce hiçbir sınıf arkadaşını stüdyoya getirmedir. Onun gözünde özel biri olmalısın."

Normalde bu sözleri gülümseyerek söylemesi gerekiyordu ama Sun'ın yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. "İyi arkadaşız," dedim. "Buraya ailevi meselelerden dolayı Los Angeles'tan geldim. O olmasaydı yeni okula uyum sağlamakta zorlanırdım."

"Jaewoo iyi bir çocuk. Sorumluluk sahibi, sıcakkanlı, ayrıca çok yetenekli."

Başımı sallayarak onu onayladım.

"Birçok kişinin göz bebeği," diye devam etti. "Sadece ailesinin değil, Joah'dakilerin de. Buraya on iki yaşındayken geldi. O yıllarda ailesinden ayrı kalmak onu çok yıprattı. Yine de çalışmaya devam etti. Hem bedenini hem sesini eğitti. Şu an sahip olduğu her şeyi çok çalışmayla ve özveriyle kazandı. Yeri sağlam ve yeteneği onun önünde güzel kapılar açmaya devam edecek. Onu destekleyecek daha fazla hayranı olacak. Önünde parlak bir gelecek var. Bunları kaybetmesi hoş olmaz. Dikkatli olmazsa kaybedebilir de. Tek hatasına bakar."

Tüm bedenim donmuş gibiydi. Nefes alamıyordum.

“Kore’de altı ay,” diye devam etti. “Çok eğlenmişsindir. Senin için macera gibi olmuştur. Eve güzel hatıralarla döneceksin.”

Ayağa kalkıp beni selamladı. “Bugün XOXO olarak radyo programına katılacağımızı biliyor muydun? Ancak Jaewoo gele-meyeceğini söylediği için iptal ettik. Haftalar öncesinden planlanmıştı hâlbuki. Şimdi grup adına özür dilemeye gitmem gerekiyor. Grubun lideri olarak onları korumak benim görevim. Onları gerekirse kendilerinden bile korurum.”



Jaewoo döndüğünde Sun çoktan gitmişti. Jaewoo’nun yemekleri masanın üzerine çıkarmasını izledim. İstedğim her şeyi almıştı. Jjanjangmyeon, çikolatalı dondurma ve hangisini sevdiğimi bilmediği için farklı çeşitlerde wafflelar.

Biz yemek yerken adaylardan birkaç yanımıza geldi. Bense hiçbir şey olmamış gibi gülüp eğlendim. Yemekten sonra Jaewoo bana lobiye kadar eşlik etti.

“Bugün geldiğin için teşekkür ederim,” dedi. “Seni gördüğüm sevindim. Son zamanlarda yanında olamadığım için...”

“Jaewoo,” diye araya girdim. “Yeterince iyi bir erkek arkadaş olmadığını düşündüğün için bazı fırsatları kaçırmayı istemiyorum.”

Kaşlarını çattı. “Ne demek bu?”

“Bugünkü gibi demek. Radyo programına katılmanız gerekiyordu.”

“Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Benim yüzümden kariyerini tehlikeye atmanı istemiyorum.”

“Sen... Öyle bir şey...”

Elini uzattı ama sonra ne yaptığını fark edip indirdi. Lobinin diğer ucundaki görevli bizi izliyordu. Yüzünde hayal kırıklığı oluştu. “Bunu nereden çıkardığını bilmiyorum ama benim kariyerim hakkında endişelenmene gerek yok. Ben ne yaptığımı biliyorum. Ne istediğimi de.”

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Ağlamak üzereydim. “Yurda vardığımda sana yazarım.”

Bir an bana bakıp sonra, “Peki,” dedi. Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden binadan ayrılıp taksiye bindim ve tüm yol boyunca ağladım.

OTUZ DÖRT



OTUZ DÖRT

Sıcak bir duş aldıktan sonra odama dönüp Jaewoo'ya mesaj attım:

Yanından öyle ayrıldığım için özür dilerim. Bugün çok keyifli vakit geçirdim. //

Jaewoo hemen cevap verdi:

Önemli değil. Döndüğünü haber verdiğin için teşekkür ederim.

Sonraki hafta Jaewoo her zamankinden daha ilgiliydi. Her an mesaj atıyor, günlük programını gönderiyor, akşamları da arıyordu. Sun'la yaptığım konuşmayı zihnimden silmeye çalışıyordum ama Jaewoo'nun benim yüzümden elindeki fırsatları kaçırmamasından da endişelenmeden edemiyordum. Onunla olmak için çalışma odasındaki provalarımı iptal eden bendim ve gösteriye çalışmakla Jaewoo'yla vakit geçirmek arasında seçim yapmak zorunda kaldığımda geleceğimi ötelediğimi düşünüyordum. Bütün bunlar endişelerimi arttırıyordu.

Okuldaki çello eğitmenim zamanını diğer öğrencilere ayırdığı için internet üzerinden Eunbi'yle özel ders ayarladım. Solo performansım için hazırladığım Rus besteci Sergei Rahmaninov'un Vokaliz parçasını çaldım ve küçük düzeltmeler yapmam gereken yerleri not aldım.

Dersimiz bittikten sonra, "Kapatmadan önce bu sabah gelen e-postadan bahsetmek istiyorum. Los Angeles Filarmoni Orkestrası yerel liselerden solo sanatçılarla ilgileniyormuş. Bu bölgedeki öğretmenlere özel davetiye göndermişler. Seçmeler haziranın son haftasında yapılacaktı," dedi Eunbi.

Yıl sonu gösterisinden bir hafta sonra.

"Seçmelere girersin diye düşündüm. Bence girmelisin. Jenny, neyin var?"

"Yok... Haber verdiğin için teşekkür ederim. Bunu biraz düşünebilir miyim?"



O akşam yemeğinde Sori ve Angela iştahım olmadığını fark ettiler.

"Ne oldu, Jenny?" diye sordu Angela. "Tteokbokkiyi çok seversin."

Okulun ana girişinin hemen yanındaki restorana gelmiştik ve baharatlı pirinç tabağı söylemiştik. Eunbi'nin söylediklerini onlara anlattığımda bir süre sessizlik oldu.

Sonunda Sori, "Gidecek misin?" diye sordu.

"Bu şekilde Seul'den bir ay önce ayrılmam gerekecek."

"Fakat bu, insanın karşısına hayatta bir kez çıkabilecek fırsat gibi duruyor."

"Gösteri iyi geçerse Filarmoni'ye katılmak zorunda kalmam." Fakat ikisi aynı şey değildi. Solo gösterimin iyi geçmesi, öz geçmişim için önemli olabilirdi ama yaz boyu Los Angeles Filarmoni Orkestrası'nda çalmak bambaşka olacaktı. Bu, hayatımın fırsatı olabilirdi.

“Jaewoo yüzünden mi?” diye sordu Angela. Ne demek istediğini anlamıştım. Erken dönmeyi istemememin sebebinin Jaewoo olup olmadığını soruyordu. Daha geçen hafta benim yüzümden karşısına çıkan fırsatları kaçırmaması gerektiğini söylemişim ona. Ben neden aynı şeyi yapmıyordum? İç çekerek cüzdanımı çıkardım.

Angela, “O ne?” diye sordu. Cüzdanımın köşesinden görünen plastik parçasını işaret ediyordu. Jaewoo’yla kasım ayında çektiğimiz yapışkanlı fotoğrafı çıkardım. Masanın ortasına bıraktım. Angela ve Sori hemen fotoğrafa doğru uzandılar.

“Tanrım, sen ve Jaewoo!” diye haykırdı Angela.

Sori, “Bu nerede çekildi?” diye sordu.

“Los Angeles’ta.”

Angela heyecanla, “Cüzdanında mı saklıyorsun?” dedi. “Ne tatlısın!”

“Ajumma!” dedi arkadan bir ses. Arkaya baktığımda Jina’nın ve arkadaşının iki masa geride oturduğunu gördüm. Kafam o kadar dalgındı ki çevreme hiç dikkat etmemiştim. Eğer Jina konuşmamızı duyduysa da belli etmemiş ve masaya tteokbokki sipariş etmişti. Angela, “Bu fotoğraftan Jaewoo’da da var mı?” diye sordu. “Bu fotoğraflar ikili basılıyor diye biliyorum.”

“Fotoğraf basılırken makine bozuldu. Tek kopya bu. Aklıma gelmişken ona da yeniden göndereyim.”

Telefonumu çıkarıp basılı kopyanın fotoğrafını çektim. Tam o anda Jaewoo’dan mesaj geldi:

Müsait misin? Kütüphanenin arkasına park ettim.

“Jaewoo,” diyerek fotoğrafı aldım ve her şeyi cebime attım. “Bu hafta görüşemeyeceğimizi sanıyordum. O kadar meşgul ki...”

Sori, “Prova yapmak için oda ayırtmıştım, unuttun mu?” diye sordu.

"Baska zamana alabilir miyiz?"

"Ciddi misin? O odaları ayarlamak ne kadar zor, biliyorsun."

Angela, "Kızma, Sori-yah," diyerek araya girdi. "Jenny, Jaewoo'yu iki haftadır görmedi."

"Bu durum bana Nathaniel'la yaşadıklarımızı hatırlatıyor. Her aradığında onun ayagina kosacak biri olmadığını unutma. O geldiği için her şeyi bırakıp gitmemelisin."

"Programı yoğun ama," diyerek onu savundum.

"Senin de programın yoğun. Prova yapmamız gerekiyor, yoksa gösteriyi yetistiremeyeceğiz. Porfolyonda göstermek için eşsiz bir gösteri hazırlaman gerektiğini söylemistin. Seni hic ama hic ön plana koymayan biri için geleceğini tehlikeye atmaya değer mi?"

Sori gözlerimin icine bakıyordu ama son cümlesinde sesi titremişti. Benim için endiselendiğini ve hayal kırıklığı yaşadığını biliyordum ama bir yandan da Nathaniel'la yaşadıklarını hatırlıyordu.

"Önemli değil," dedi Angela, "Bir daha ne zaman görüşeceksiniz ki: Bence bu seferlik git. Beraber geçireceğiniz her an çok kıymetli." Sori'ye özür dilercesine baktım ve masadan kalktım.

Okul kapısından girip kütüphanenin arkasına doğru ilerlerken Sori'yi yüzüstü bıraktığım için pismanlık duyuyordum. Haklıydı. Gösteri için prova yapmam gerekiyordu çünkü gösterim ne kadar iyi olursa seneye okul başvurularında o kadar öne çıkabilecektim. Şu anı ya da birlikte olamayacağım çocuğu değil, sonraki seneyi, geleceğimi düşünmek zorundaydım. Fakat kendime hâkim olamıyordum. Haftalardır görüşememiştik ve gösteri bittikten sonra da bir ayımız kalacaktı. Birlikte geçirebileceğimiz her anı değerlendirmek zorundaydım.

Jaewoo'nun arabası, söylediği gibi kütüphanenin hemen arkasındaki sokaktaydı. Yolcu kapısı açıldı, arabaya bindim. Beni sıcak gülümsemesiyle karşıladı. Hemen ona doğru uzanıp dudaklarına yapıştım. Ondan uzaklaştığımda güldü. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

"Ne kadar vaktin var?"

Güldü. “Çok yok. Catch Me If You Can (Sıkıysa Yakala) şarkımız için klip çekiyoruz. Seul bölümünü tamamladık ve devamı için başka bir yere gideceğiz. Yetişmek için saat birde buradan çıkmam gerekiyor.”

Konsoldaki saate baktım. 12.30'du. Caddenin diğer tarafındaki minibüs, sokaktaki öğrencilere korna çaldı.

“Burada göz önünde değil miyiz?” diye sordum.

“Evet.” Vites değiştirdi. Birkaç sokak ilerideki küçük otoparka girdik ve Jaewoo arka koltuktaki şapkayı takarak arabadan indi.

Vakit öğleden sonra olduğu için sokak boştu ancak birkaç dükkân açıktı. Tavukçu, güzellik salonu, ayak masajı merkezi ve üç karaoke bar. Karaoke barların NORAEBANG yazılı tabelaları gün ışığında bile parlıyordu. Jaewoo'yla birbirimize baktık. İkimizin de aklından aynı şey geçiyordu belli ki. “Bir tur daha?” diye sordu.

Rastgele seçtiğimiz dükkânlardan birine doğru yürüyüp merdivenlerden bodrum kata indik. Jay amcamın mekânının yarısı büyüklüğünde, loş aydınlatılmış holün iki tarafında altı küçük oda olan bir yerdi. Yaşlı bir kadın taburede oturmuş, Kore dizisi izliyordu. Jaewoo, yarım saat vaktimiz olmasına rağmen odayı bir saatliğine kiralamak için para uzattığında, kadın gözlerini kısararak bana baktı.

İçeri girdikten sonra şapkayı çıkaran Jaewoo, kumandayı alıp birkaç şarkıyı listeye ekledi. Üzerinde küçük bir pencere olan kapıya doğru baktım. Eski ve oldukça kirliydi. İlk şarkı başladığında arkamı döndüm ve ilk hamleyi kimin yaptığını anlamadan, birbirimize sarılıp öpüşmeye başladık. Dizimle koltuğa çarptığımda bir anlığına ayrıldık ve ben suni deri koltuğa oturdum. Jaewoo da yanıma geldi. İyi olup olmadığımı kontrol ederek bana sarıldı. Başımı sallayarak iyi olduğumu söyledim ve kolunu tuttum. Ağırlığını üzerime vermek istemediği için kasları gergindi. Yumuşak ve tatlı dudakları benimkilere değerken gözlerimi kapattım. Tüm gerginliğim, dudaklarının arasında eriyip gitmişti.

Listeye eklediği ikinci şarkı çalmaya başladığında yeniden öpüşmeye başlamıştık. Ensesini tuttum, bacaklarımı beline doladım. Titreyen elleriyle gömleğimi açmaya başladı. Ben de onun tişörtünü çıkardım. Parmakları göğüs kafesime değdiğinde nefesim kesildi. Göz göze geldik. “İyi misin?” diye sordu. “Bir sakıncası var mı?”

Hiç bu kadar ileri gitmemişti. Gerilmeme rağmen, “İyiyim,” dedim, “sakıncası yok.”

Şarkılar bitip odada sessizlik olana kadar öpüşmeye devam ettik. Ekrandaki zamanlayıcıda 29 dakika geçtiği yazılıyordu.

“Gitmeliyiz,” dedim. Yüzüm kızarmıştı. O da benden farklı değildi.

“Geç kalsam da bir şey olmaz,” dedi inleyerek. “Bir kerecik geç kalabilirim.”

Ayağa kalktım. “Geç kalmanı istemiyorum. Ayrıca...” Utanmıştım. “Bunun için zamana ihtiyacım var.”

“Tabii,” dedi gülümseyerek. “Benim de.”

Üstümüze çekidüzen verdik. Gömleğimi düğmeledi, saçlarını düzelterip şapkasını taktı ve yüzünün görünmemesi için şapkasını iyice aşağı çekti. Dışarıdaki görevli kadın bizi baştan aşağı süzdü ama tek kelime etmediğine göre sorun yoktu. Jaewoo, beş dakika sonra beni yurdun girişinde bıraktı.

Sori henüz odaya gelmemişti. Tarih ödevimi yapmaya çalıştım ama Jaewoo’yla yaşadıklarımızı aklımdan çıkartamadığım için odaklanamadım. Sori nihayet odaya geldiğinde tek kelime etmedi. Masasının başına geçip kulaklığını taktı. Onunla konuşmak, ona olanlarını anlatmak istiyordum ama bana hiç pas vermiyordu. Saat on olduğunda masasından kalktı, ışığını kapattı. Duvara dönüp uykuya daldı.



OTUZ BEŞ

Sonraki günlerde kendimi yıl sonu gösterisi provalarına adanmış dım. Orkestra çalışmaları için ek provalara katıldığım gibi çift kategorisindeki gösterimizi mükemmelleştirmek için Sori'yle de uzun saatler boyunca çalışıyorduk. Teknik olarak hiçbir eksikliğimiz olmamasına rağmen fikirlerine saygı duyduğumuz danışmanlarımız, orkestra öğretmeni ile dans öğretmeni, performansımızı değerlendirmeye gelip aynı noktaya parmak bastılar: Uyum yakalayamamıştık. Açıkçası bu, beni pek şaşırtmadı. Birbirimizle konuşmazken uyum yakalamamamız çok güç olacaktı.

Aklımda bir hafta sonra Sori'yle gösteriye çıkabilecek miyiz endişesiyle kampüsün içinde yürürken arkamdan tanıdık bir ses, adımları söyledi.

Sese döndüm. "Anne?" Annemin okulun kampüsünde, tam karşımda durduğunu idrak etmem biraz zaman aldı. Okulda geçirdiğim son beş ay içinde beni bir kere bile ziyarete gelmemiştii. Meşgul olduğunu biliyordum ama en azından nerede olduğumu görmeye gelmesini bekliyordum. Ve gelmişti işte. Gülümseyerek ona doğru yürüdüm. "Ne zaman geldin? Bana önceden haber verseydin ya."

"Jenny, konuşmamız gerek." Kalbim duracak gibi oldu. "Yalnız kalabileceğimiz sessiz bir yer var mı?"

“Kütüphanenin önünde masalar var.” Ağaçların altındaki masalardan birine geçtik. “Prova dersi için buraya geliyorum. Havalarda ısınmışken daha iyi oluyor.” Yuvarlak oturma yerinin ucuna geçti.

“Sana bir şey alayım mı?” diye sordum. “Şurada kahve makinesi...”

“Neden Filarmoni Orkestrası’nda çalabilme ihtimalinden bana bahsetmedin.”

Kalakaldım. Eunbi haberi ona da vermişti. Haber vermemiştim, evet ama yıl sonu gösterimin çok iyi geçeceğinden emin olduğum için bu fırsatı değerlendirmeme gerek kalmayacağını düşünüyordum. Önceden de planlandığı gibi Seul’de bir ay daha kalabilirdim.

Annem tek kaşını kaldırarak cevabımı bekledi.

“Seçmelere katılabileceğimi düşünmedim,” diyerek yalan söyledim. “Okulun kapanmasına bir ay daha var.”

“Erkek arkadaşın yüzünden olmasın?”

Şaşkınlığım yüzümden okunuyordu ki, “Anneannen ağzından kaçırdı,” diye açıkladı. Ayağa kalkıp eteğindeki tozları eliyle temizliyor gibi yaptı. “Buradaki öğretmenlerinle konuştum, final sınavlarına internet üzerinden katılabiliymişsin. İngilizce ve tarih makalelerini gönderirsen Los Angeles’taki okulunun gereksinimlerini de karşılamış olacaktı. Yani Seul’den gelecek hafta ayrılabilir ve Filarmoni Orkestrası seçmelerine katılabilirsin.”

Gelecek hafta mı? “Peki, yıl sonu gösterisi ne olacak?”

“Gösteri cuma günü değil mi? Dönüş biletin pazar günü zaten.”

Ağzım açık kaldı. “Biletimi aldın mı?”

“Evet. Eunbi’nin söylediğine göre çalışma dosyan için önemli olan yıl sonu gösterisine katılırsın, sonra da benim söylediğim tarihte dönersin.”

Yaşananlara inanamıyordum. Bugün cumartesiydi. Yani Seul’de geçirebileceğim bir hafta bile yoktu.

“Öylece gidemem,” dedim. “Halmeoni henüz ameliyat olmadı.”

“Bahane uydurma,” diye kestirip attı. “O senin annen değil, benim annem.”

“Neden onun yanında kalmıyorsun peki?” Son ziyaretlerimde halmeoninin yüzündeki hüznün, kendini iyiden iyiye belli etmeye başlamıştı. “Seni özlüyor.”

Seni özlüyorum.

“Buraya seninle tartışmaya gelmedim. Planlarımızın değiştiğini haber vermeye geldim.”

“Benim için kurduğun planların.” Farklı duygular içinde olduğum için sesimi yükseltmişim. Annem, çevremizdekiler bize baktığı için başını önüne eğdi. “Bana ne istediğimi bile sormuyorsun.”

“Ne istiyorsun?”

“Kore’de kalmak.”

Gözlerini kıstı. “Erkek arkadaşın için mi?”

“Burayı sevdiğim için. Burada bir hayatım olduğu için. Arkadaşlar edindiğim için.” Ayrıca ailem de buradaydı ama bunu söylemeye gerek duymadım.

“Jenny.” Annem yorgun olduğunu belirtircesine iç çekti. “Seul’de geçirdiğin birkaç güzel ay yüzünden geleceğini tehlikeye atamazsın. Yeni deneyimlerinin seni heyecanlandırıldığını biliyorum ama bunlar geçici duygular. Bu kısa dönemde yaşadığın anları, uzun dönemlik hayallerinin önüne koyma. Şu an bu durumdan hoşlanmadığını biliyorum ama Los Angeles’a dönmenin senin için en doğru karar olduğunu anlayacaksın.”



Annem gider gitmez Jaewoo’yu aradım. Telefonu açmadı. Mesaj attım:

Neredesin? Konuşmamız gerek.

Hemen cevap yazdı. Yani telefonu elindeydi ama aradığımda açmamıştı.

Kusura bakma, birkaç dakika sonra kayda gireceğim. Akşam seni ararım.

Saat altı olduğunda mesaj attım:

Ne zaman arayacaksın? //

Yedide cevap verdi:

Özür dilerim. Başka bir etkinliğe geçiyoruz. Bittiğinde seni arayacağım. Geç olabilir.

Önemli değil. //

Benim için endişelenmesini istemiyordum ama mesajı gönderirken bile gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Saat sekiz olduğunda kapının açıldığını duydum. Koridordan gelen ışık, odayı aydınlattı.

“Jenny?” dedi Sori ışığı açarak. “Neden karanlıkta oturuyorsun?”

Yüzümdeki ifadeyi görünce, elindekileri yere bırakıp hızla yanıma geldi. Sanki bir haftadır konuşmayan biz değilmişiz gibi bana sarıldı. “Cadılık yaptığım için özür dilerim. Senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Nathaniel’la birlikteyken ben de çok zorlanmıştım ama beklentimi yüksek tutmuyordum.”

Jaewoo’ya üzüldüğümü sanmıştı. Aslında kısmen ona üzüliyordum. Omuzlarımı hafifçe ittirip gözlerime baktı. “Seni dışarı çıkarayım mı?” Başımı salladım. Şu anda hislerimden uzaklaşmak için her şeyi yapabilirdim. “K-pop konserine gitmek ister misin?”



Erkek arkadaşının grubundan başka bir grubun konserine gitmek, aldatmak sayılıyor muydu?

Kendi kendime böyle bir soru soracağım aklıma gelmezdi ama dokuz kişiden oluşan ve 9 ve *çak bir beşlik* anlamına gelen 95D ya da 95 *The Dream* isimli grubun konser vereceği mekânın önündeydik.

“Bunları daha önce görmüştüm,” dedim. “EBC’de. Lobide bekliyorlardı.”

“Gözüne takılan biri var mı?”

Sokakta tanışabileceğim birine benzeyen ve grup posterinin tam ortasında duran çocuğu işaret ettim. “Bu tatlıymış.”

“Jo Jisoo,” dedi. “Joah’da adaydı ama şirket değiştirdi ve 95D grubuna en genç üye olarak katıldı. Tatlı ama benim favorim değil. Benimki o.” Kırmızı saçlı çocuğu gösterdi. “Jun-oppa. Ben onu seviyorum.”

Dönüp Sori’ye baktım. Her zaman güzel görünüyordu ama bu akşam daha özenliydi. Saçlarını yürürken sallanacak şekilde atkuyruğu yapmış, üzerine deri bluz ile vinyl pantolon giymişti.

Doğru duyduğumdan emin olmak için “Onu seviyorsun,” diye tekrarladım. Bunu eski erkek arkadaşı Nathaniel için bile söylememişti.

“Evet, seviyorum.” Hiç kıvrımadan tekrarlamıştı. Demek ki bir grubun hayranı olduğunda onları gerçekten sevmen gerekiyordu.

Yeniden postere baktım. Jisoo bana bakıyor gibiydi. Sanki gerçekten ellerimizi çak yapabilecektik. “O zaman ben de Jisoo’yu seviyorum.”

Sori’ye baktım. Başını salladı. “Peki.”

Stadyumun içinde satılan renkli ışık çubuklarından aldık. Ancak o zaman hâlihazırda tıklım tıklım dolu olan stadyuma girmeyi hak edecek bir görüntüye büründük. Sori’nin elinde tuttuğu bilekliklere göre aslında olmayan “*koltuklarımız*”, sahnenin önünde ayakta duracağımız yerd. Konser başlamamış olmasına rağmen içeriden müzik sesi yükseliyordu. Kalabalık her yeni şar-

kıyı büyük bir heyecanla karşılıyordu. Sahnenin iki yanındaki devasa ekranlarda grubun klipleri dönüyordu. Jun'un birkaç saniyeliğine ekranda görünmesiyle Sori elindeki çubukları deliler gibi sallıyordu.

Saat 21.05 olduğunda içerisi karardı ve kabalık bağırmaya başladı.

"9! 5! Dream! 9! 5! Dream! 9! 5! Dream!"

Olduğum yerde dönerek çevremi saran ışık denizine baktım. Tıpkı renkli ışık çubukları gibi sahne arkasından yayılan ışıklar da pembeden bebek mavisine döndü. Ardından sahneden alevler yükseldi. Dokuz üye de aynı anda sihirli değneğin dokunduğu sahnede belirdi. Müzik başladı. Şarkıyı Müzik Net programına katıldıklarında duymuştum. Koreografi ve sahne gösterisi beni tamamen hipnotize etti.

İki saat sonra, grup son şarkılarını seslendirip sahneden ayrılan kadar da kendime gelemedim. Gece karanlığında stadyumdan ayrılırken Sori'ye, "Müthiştin!" dedim. Kalbim hâlâ hızlı çarpıyordu. Müziğin ritmini ayaklarımın altında hissedebiliyordum sanki.

Sori'ye sokulup, "Sen benim bugüne kadar sahip olduğum en iyi arkadaşısın. İyi ki oda arkadaşısı olmuşuz," dedim.

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi. "İyi ki oda arkadaşım olmuşsun. Amerika'ya döndüğünde seni çok özleyeceğim."

"Seni seviyorum, Sori. Hem de Namgi'den çok."

"Ben de seni seviyorum, Jenny!" Duraksadı. "Oppa kadar olmasa da ona yakın sayılır."



OTUZ ALTI

Yıl sonu gösterisinin yapılacağı sabah, Jaewoo bana mesaj attı. Son günleri tanıtım çalışmaları nedeniyle Japonya'da geçirmişti. Her gün mesajlaşmamıza rağmen aramızda genellikle “iyi geceler” tarzında kısa konuşmalar geçiyordu.

Dönüyoruz ama gösteri başlamadan okula yetişemeyeceğim. Eğer yüz yüze söyleme fırsatım olmazsa diye buradan yazmak istedim, bugünü hakkıyla atlatacaksın!

Gi Taek ve Angela önceki gece bizimle kaldıkları için hâlâ odadaydılar. Gi Taek'le Angela, Sori'nin yatağında yatmış, biz de Sori'yle benim yatağında uyumuştuk. Kore'den erken ayrılacağımı söylediğimden beri yapışık yaşıyorduk.

“Annemi ikna edemez misin?” diye sordu Gi Taek.

“Annemi tanımıyorsun. Bir şeyi kafasına taktı mı onu vazgeçirmenin imkânı yoktur.”

Angela, tıklım tıklım dolu olan dolabın içinden gömleklerimden birini çıkarıp bavula koymasına için Gi Taek'e uzatırken, “Peki, Jaewoo'nun tepkisi ne oldu?”

Hemen cevap vermedim. Raftaki kitaplarımı alıp kutuya koydum. Ağır kutuları Amerika'ya kargoyla gönderecektim.

“Söylemedin mi yoksa?” diye sordu Gi Taek.

“Tanıtım çalışmaları için Japonya'ya gitti. Onu endişelendirmek istemedim.”

“Jenny, sevgilinin o döndükten iki gün sonra senin kendi ülkeneye döneceğini bilmeye hakkı var.”

“Söyleyeceğim,” dedim. “Bu akşam. Gösteriden sonra. Gece-mizi mahvetmek istemiyorum.”

Dışarıdaki kart okutma cihazından ses geldi ve Sori, elinde Subway sandviçleriyle içeri girdi. Hepimize birer tane dağıttıktan sonra çalışma masasına oturdu. Bana döndü: “Kim Jina sana bir şey söyledi mi?”

Kaşlarımı çattım. Jina'yı uzun süredir aklımdan bile geçirmemişim. Küçük grubumuzu kurduğumuzdan beri bizimle ilgilenmeyi bırakmıştı. Zorbalar kolay hedefleri severdi.

“Hayır, neden ki?”

“Biri, onun tuvalette saçma sapan şeyler anlattığını söyledi. Ne olduğunu tam anlayamadım ama.”

Sandviçinin içindeki domatesleri ayıklayan Gi Taek, “Neden kızlar tuvalette dedikodu yapıyorlar?” diye sordu.

“Ben yapmıyorum,” dedi Angela. “Orayı amacı dışında kullanmıyorum.”

“Angela!” dedik bir ağızdan.

“Hımm...” Sori geri dönüştürülebilen pipetiyle diyet kola-sından içip sandalyesini kendi çevresinde döndürdü. “Yaydığı dedikodulara dikkat et, yeter.”

“Kimse Jenny'mi üzeremez!” dedi Angela ve iç çamaşırı çek-meceme uzandı.

“Angela, onları katlamana gerek yok.”

Gi Taek yüksek sesle, “Amerika'da olmanın en iyi yanlarından biri de kendini Bulletin'in ana sayfasında görmeyeceğini bilmek olmalı,” dedi.

Hepimiz güldük. Sori başını salladı. “Eminim iyidir.”



Gösteriden bir saat önce geniş paçalı siyah tulumumu giydim. Gösteriye çıkacağım ya da resitale katılacağım zaman siyah giyme zorunluluğu varsa hep bu tulumu giyiyordum. Topuklu ayakkabıyla giydiğim için geniş paçalar, ben yürürken etek giymişim gibi görünüyordu. Fakat daha önemlisi, seyircilerin önünde çelloyu bacaklarımın arasına aldığımda frikik verme ihtimalimi ortadan kaldırıyor. Kıyafeti tamamlamak için taktığım bir aksesuar vardı. Babamın verdiği kırmızı kurdele. Küçükken saçımı bununla topluyordu. Bu gece ise şans getirmesi için bileğime takacaktım.

Gösteriyi orkestra açtığı için Sori ve diğerleriyle dışarı çıktık. İnsanlar, okulun kapısından bahçeye akın ediyordu. Annemi ve halmeonimi aradım ama bulamadım.

“Eonni!”

Genç bir kız bahçenin diğer tarafından seslenmişti. Sesin geldiği yere baktım. Jaewoo’nun kardeşi bana doğru koşuyordu. Neyse ki bana çarpmadan durabildi.

“Joori,” dedim, “selam!” Arkasına doğru baktığımda Jaewoo’nun annesinin de geldiğini gördüm. Onu da selamladım. “Jaewoo’yu izlemeye mi geldiniz? Ne güzel.”

“Jaewoo’yu izlemeye geldik ama aynı zamanda seni de izlemeye geldik!” diye bağırdı Joori. “Jaewoo üç kez sahneye çıkacağını söyledi!” İsmimin üç kez geçtiği programı havaya kaldırdı: Orkestra çello bölümünde, Sori’yle çift bölümünde ve programın sonuna doğru da solo bölümde.

Jaewoo’nun annesi, “Ailen burada mı?” diye sordu.

“Annem ve ben varız sadece,” dedim, “o da birazdan gelir. Belki de gelmiştir. Anneannemi de getirecekti.”

“Ah, evet. Jaewoo, anneannenle yakın olduğunu söylemişti.”

“Evet!” diyerek gülümsedim. “Yakın zamanda ameliyat olacak.”

“Ne güzel!” dedi. “Annen de rahatlamıştır.”

“Öyle.” İşe bu açıdan bakmamıştım.

Halmeonimin annem hakkındaki düşüncelerini, benim ona karşı olan hislerimi düşünmüştüm ama annemin ne hissettiğini hiç düşünmemiştim. Duygusuz tavırlarından dolayı olsa gerekti ama bunu hak etmiyordu. O da birinin kızıydı sonuçta.

Belki annemi Kore’de bir ay daha kalmaya ikna edebilirdim. Daha önce sormaya bile yeltenmemiştim çünkü cevabını biliyordum. Şimdi ona düşündüklerimi dürüstçe söyleyip uzun zamandır kendimi hiç bu kadar mutlu hissetmediğimi, daha iyi bir müzisyen, daha iyi bir insan olma yolunda buranın bana büyük katkıları olduğunu anlatabilirdim.

Kararımı verdim. Gösteriden sonra onunla konuşacaktım.

Jaewoo’nun annesini eğilerek selamladım. “İçeride görüşürüz!” Joori de, o da bana gülümseyerek el salladılar.

Sahnenin arkasında orkestrada çalacak öğrencilerin müzik aletlerini içeri taşıdıklarını gördüm. Ortağım Nora kendi çellosuyla birlikte benimkini de getirmişti.

“Teşekkür ederim,” diyerek çellomu aldım.

İçeri girdik ve sahne görevlilerinin önceden yarım ay şeklinde yerleştirdiği sandalyelerin yanına gittik. Tam ortada, orkestra şefi için bir boşluk bırakılmıştı. Yerlerimize geçtik. Orkestra şefi, giriş notasını çalan obuasını öttürdü ve hepimiz enstrümanlarımızı ona göre ayarladık.

Kapalı perdenin arkasından insanların konuşma sesleri, mırıltılar hâlinde yükseliyordu. Nora, yüzüncü kez notalara bakmak için elini uzattı. Sessizlik oldu. Herkes yerlerine geçmişti. Perde açıldı ve Jaewoo ile Nathaniel sahneye çıktılar.

Gözlerimi orkestra şefinden ayırmamam gerekiyordu ama yine de Jaewoo’ya bakmadan edemiyordum. İnce fiziğine tam oturan güzel bir takım elbise giymiş, ince bir kravat takmış ve klasik deri ayakkabılar giymişti. Son haftalarda saçını iyice uzamıştı. Geriye doğru tarayarak sabitlediği saçından bir perçemi gözlerinin önüne almıştı.

“Jenny,” diye fısıldadı Nora. Dikkatimi Jaewoo’dan alıp çubunu podyuma hafifçe vuran orkestra şefine çevirdim.

Hemen arkasındaki Nathaniel ve Jaewoo açılış konuşmalarına başlayıp seyircileri selamladılar ve öğrencilerle ilgili bilgi verdiler. Nora adını duyunca ayağa kalkıp selam verdi. Jaewoo ve Nathaniel konuşmayı önlerindeki ekrandan okuyor olsa da yaptıkları esprileri ve kaygısız duruşlarıyla oldukça doğal görünüyorlardı. Seyircileri doğru yerlerde güldürmeyi becerdiler.

“Ve şimdi,” dedi Nathaniel, “Seul Sanat Akademisi Senfoni Orkestrası, Stravinsky’den Ateş Kuşu isimli parçayı çalacak.”

Orkestra şefi, çubuğunu kaldırdı. Biz de Nora’yla yaylarımızı hazırladık.



Yirmi dakika sonra sahneden koşarak indim. Sonraki gösterime otuz dakika vardı ve bu süre zarfında üzerimi değiştirip saçımı ve makyajımı tazelemem gerekiyordu.

Koridorda, elbisemi taşıyan Sori’yle karşılaştık.

“Seyircilerin arkasından izledim,” dedi. “Müthiştin.”

“Topluca çaldık,” diye karşılık verdim. “Beni ayırt edemezsin ki.”

“Hayır, müthiştin. İltifatımı kabul et.” Elbisemi bana uzattı. “Yirmi altı dakika. Geri sayım devam ediyor.”

Hemen tuvalete girdik. Kabinlere girmekle vakit kaybetmeden olduğumuz yerde soyunduk. Onun üzerinde de günlük kıyafetleri vardı. Hepsini bir sihirbaz edasıyla kısa sürede çıkardı. Sonra da benim için Joah’nın moda danışmanlarından birinden rica ederek şirket dolabından getirttiği, balo salonuna yakışacak türden elbiseyi giymeme yardım etti. Straplez elbise, göğüsten yapışıyor ve belden aşağı kabararak iniyordu. Saçımı özenle topladı ve kendi balerin topuzuna uygun şekilde tokayla sabitledi.

Aynaya döndüğümüzde benim üzerimde taşlarla süslenmiş kırmızı balo elbisesi, onun üzerinde de yine taşlı ve üzerine tamamen yapışan kırmızı bir elbise vardı. Makyajsız hâlimizle bile çok güzel görünüyorduk. Yavaşça kolunu kaldırıp telefonla fotoğrafımızı çekti.



Beş dakika kala kulise geçtik. Çellomu elime aldım ve sol kanada geçmeden önce hızla akor ettim.

Bizden önceki üçlü yaylılar, yüksek alkış sesiyle parçalarını tamamladılar ve sahne karardı. Sahne görevlisi sahneye çıkıp sandalyeleri ve nota ayaklarını düzeltti. Bir elimle çellomu taşıyıp diğer elimle takılıp düşmemek için eteklerimi toplayarak sahneye çıktığımda alkışlar sustu. Taburenin başına geçip oturdum ve çelloyu bacaklarımın arasına yerleştirmeden elbisemi düzeltiltim.

“Şimdi de çift programına geçiyoruz.” Nathaniel’in sesiydi bu. “Üçüncü sınıflardan iki öğrencinin ortak çalışmasıyla devam edeceğiz. Dans bölümünden Min Sori, aynı zamanda Joah Yapımın adaylarından biri. Ritmik jimnastik, klasik caz ve hitabet ile münazara alanlarında ulusal şampiyonlukları var. Dışarıdan soğuk görünse de içi, ateşte ısıtılmış marşmelov kadar yumuşak.”

Seyirciler güldü. Birkaç öğretmen birbirine baktı. Nathaniel’in anons metninin dışına çıktığı belliydi.

“İkinci sanatçımız ise,” dedi Jaewoo güçlü ama sıcak ses tonuyla, “klasik çello bölümünden Jenny Go. Jenny, misafir öğrenci olarak aramıza Los Angeles Sanat Akademisinden geldi.” Bu açıdan prompterlarını görebiliyordum. Normalde sunuş metni bu kadardı ama Jaewoo konuşmaya devam etti, “Jenny onur listesindeki öğrencilerden biri, sevgi dolu bir torun ve kendisi karşı çıkacak olsa da şahane bir dansçı.” Gülen seyircilerin arasından yüksek sesli bir kahkaha duyuldu. Kahkahanın sahibi Gi Taek olmalıydı.

“Mezun olduktan sonra müzik üniversitesine gitmeyi ve müziğini herkese duyurmak için yeteneğini geliştirmeye devam etmeyi planlıyor.”

Yan taraftaki öğretmenlerden birinin Jaewoo’nun dikkatini çekmeye çalıştığını gördüm ancak Jaewoo salona hitap etmeye devam etti. “Buradaki macerası kısa sürse de birçoğumuzun üzerinde uzun süre etkisini gösterecek bir izlenim bıraktı. Özellikle de bizim gibi *arkadaşım* dediği öğrencilerin.”

Spot ışığı üzerimde belirdi. Gözlerimi Jaewoo'dan çekip derin bir nefes aldım ve sol elimle tellere basıp yayımı tellerin üzerine getirdim.

Ben notaları çalmaya başladığımda seyircilerden yükselen seslerden Sori'nin sahneye çıktığını anladım. Herkesin sevdiği K-pop şarkılarından birinin klasik düzenlemesiyle hareket etmeye başladı. Bu şarkı ikimizin de ilgisini çeken ve dolayısıyla gerçekten orta noktada buluştuğumuz bir eserdi. Tüm enerjimi bu performansa verecektim çünkü bu sefer sadece kendim için değil, arkadaşlığından büyük zevk aldığım Gi Taek ve Angela, seyirciler arasında beni izleyen annem ve anneannem, yanımda olmasa da her zaman yanımda hissettiğim babam için çalışıyordum.

Herkes Sori'yi izlerken gözlerini benim üzerimden alamayan Jaewoo için.

Ve son olarak beraber geçirdiğimiz birkaç ayda en yakın arkadaşım olan Sori için.

Şarkı bittikten sonra büyük bir alkış koptu.

"Jaewoo?" dedi Nathaniel. "Müthiş bir performanstı, değil mi? Jaewoo, orada mısın? Jaewoo, aramıza dön."

"Of," dedi Jaewoo irkilerek ve herkes güldü. "Özür dilerim."

Çellomu alıp Sori'nin yanına yürüdüm. Sahnenin ortasında buluştuk. Elimi sıktı ve birlikte seyircilere dönüp, eğilerek seyirciyi selamladık. Bir alkış fırtınası daha koptu. El ele tutuşarak sahnedan indik. Damarlarımızdan akan adrenalin ile kahkahalar attık.

Kuliste çellomu bir kenara bırakma fırsatım olmadan kendimi Sori'nin kollarının arasında buldum. "Başardık. Gerçekten başardık!"

Ben de ona sıkı sıkı sarıldım. "Teşekkür ederim. Sen olmasaydın bunu başaramazdım."

Bir süre daha birbirimize sarıldıktan sonra beni bıraktı. "Solo gösterine hazırlanman gerek."

"Senin de grup gösterisine." Angela'yla birlikte çağdaş dans grubuyla sahneye çıkacaklardı.

Çellomu almak için döndüğümde telefonumun titrediğini duydum. Eteğimin cebinden telefonumu çıkardım.

“Sahneye telefonla mı çıktın?” diye sordu Sori şaşkınlık içinde.

“Aslında elbisenin cebi olduğu için öylesine koymuştum ama sonra unutmuşum.” Telefona baktım. “Annem mesaj atmış.”

“Tebrik mesajıdır.”

Mesajı açtım ve sesli bir şekilde okudum: “Jenny, kusura bakma. Erken çıkmak zorundan kaldım. Yonsei Üniversitesi Yaşlı Hastanesine geldim. Anneannen acile...”

Devamını okumadım. Eteklerimi tutarak kapıya koştum.



OTUZ YEDİ

Balo elbisesinin kabarık etekleri her ne kadar hızlanmama engel olsa da kampüsün içinde koşmaya başladım. Kapıdan çıkıp geç kalanları indiren bir taksi gördüm ve hemen taksinin içine atladım. Üzerimde cüzdanım bile yoktu ama taksici nereye gideceğimi öğrenince bana acıdı: Yonsei Üniversitesi Yaşlı Hastanesi.

Taksici beni hastanenin kapısında indirdi. Otomatik açılır kapıdan geçtim. Lobideki meşgul kalabalık, içeri giren kırmızı balo elbiseli genç kızı görünce, dönüp bana baktılar. Eteklerimi topladım ve hızla hemşire bankosuna ilerledim.

“Anneannem buradaymış. Acil ameliyata alınmış.”

“Anneannenizin adı ne?”

“Kim Na Young.”

Hemşire tableti eline aldı ve ekranına dokundu. “8. Katta. Soldaki asansörle çıkabilirsiniz.”

Cümlesini bitirmesini beklemeden eteklerimi havaya kaldırdım. Asansörün önünde telefonumun çaldığını hissettim. Jaewoo. Asansörün kapısı açılırken ben de aramaya cevap verdim.

“Jenny,” dedi Jaewoo. Arkadaki müzik sesi daha baskındı. “İyi misin? Nereye kayboldun?”

Asansörde olduğum için cevap veremedim hat koptu. Sekizinci kata vardım. Dışarı çıktığımda telefonumda bir sürü mesaj olduğunu fark ettim.

En üstteki Gi Taek'ten gelmişti:

Jenny, neredesin?

Hastanedeyim. //

“Go Jenny-ssi?” Önümde deniz mavisi önlüklü bir kadın duruyordu. “Aşağıdaki hemşire geldiğini haber vermişti.”

Telefonu cebime attım. “Halmeonimi arıyorum. Kim Na Young. Torunuyum. İyi mi? Durumu nasıl? Hemen buraya gelmem söylendi.”

Hemşirenin gözleri açıldı. “Evet, iyi. Ameliyattan çıktı.”

“İyi mi?”

Dizlerim boşaldı ve yere yığıldım. Hemşire yanıma çökerek eliyle sırtımı sıvazladı. “Zavallı, çok korktun herhâlde.”

Burnumu çektim. “Ziyaretçi kabul ediyor mu? Onu görebilir miyim?”

“Evet. Annen yanında.”

Hemşirenin yardımıyla ayağa kalktım.

“803 numaralı oda,” dedi. Başımı sallayıp kendi başıma birkaç adım attım. Odanın önünde durdum. Kapı aralıktı ve içlerinden konuşma sesleri geliyordu. Tam kapıyı açacakken bir hıçkırık duydum. Annem olduğunu anladım. Ağlıyordu. Babam öldüğünden beri ilk defa ağlıyordu.

“Gelmedin,” dedi annem. “Sana ihtiyacım vardı ama sen gelmedin.”

“*Nae saekki*,”⁶⁹ dedi anneannem. “Eomma çok pişman. Senin yanında olmalıydım. Hata ettim. Beni affet. Beni affet.”

⁶⁹ Korece “Bebğim.” (e.n.)

Annem hıçkırıklarla ağlıyordu. Onu daha önce böyle ağlar-ken duymamıştım.

“Sen... Sen gelemezdin ki. Ben de sana o imkânı tanımadım. Çok zordu, eomma. Tek başımaydım.”

“Ben yanıdayım. Hep yanında olacağım. Ayrıca kızın da var. Güzeller güzeli kızın.”

“Korkuyorum, eomma. Jenny’yi güçlü olması için zorluyorum ama bazen de kendimden uzaklaştırdığımı hissediyorum. Hâlbuki tek istediğim, onu korumak.”

“Benim seni koruduğum gibi mi? Her şeyi elime yüzüme bu-laştırdım, bak. İnsan sevdiklerini korumak için kendinden uzak-laştırmamalı, Soojun-ah. Onları sadece sevmeli ve tüm kalbiyle onlara güvenmeli. Senin yapman gereken de bu.”

Kapıdan uzaklaştım.

Cebimdeki telefon yüz bininci defa titrediğinde ne olduğunu görmek için telefonumu çıkardım. Neden herkes bana mesaj atı-yordu? Endişelenmeleri beni mutlu etmişti ama biraz meşguldüm.

Gi Taek:

Jenny, neden telefonuna bakmıyorsun?

Angela:

İyi misin?

Sori:

Hangi hastanedesin?

Jaewoo:

Hastaneyi aradım. Yoldayım.

Gi Taek:

Jenny, bu iş ciddi. Güvenli bir yerde misin?

Kaşlarımı çattım. Neden bahsediyordu böyle?

Angela: *Link "SON DAKİKA: K-pop Yıldızı Bae Jaewoo'nun Gizli Sevgilisi."*

Gi Taek: *Link "XOXO'dan Bae Jaewoo'nun Sevgili Krizi."*

Sori: *Link "Bulletin XOXO'dan Bae Jaewoo'nun Sınıf Arkadaşıyla Sevgili Olduğunu Ortaya Çıkardı."*

Ellerim titreyerek son linke tıkladım. Meşhur magazin sitelerinden biri açıldı. Sitenin başına Jaewoo'yla benim fotoğrafımı koymuşlardı. Jaewoo'yla toplum içinde, gezide ya da sinemada çekilmiş bir fotoğrafımızı görmeyi bekliyordum ancak bu... Yapışkanlı fotoğraf...

Nathaniel ve Sori haberinde olduğunun aksine fotoğrafın kalitesinin izin verdiği kadarıyla yüzüm apaçık ortadaydı.

Mesaj geldi.

Jaewoo:

Geldim. Neredesin?

Asansöre koşup giriş katın düğmesine bastım. Neyse ki peşimden kimse gelmedi ve asansör, hızla lobi katına indi. Kapı büyük bir kargaşaya açıldı. Güvenlik görevlileri devasa kameralarını lobinin tam ortasında duran kişiye doğrultmuş, bir düzine kadar fotoğrafçıyı engellemeye çalışıyordu.

Jaewoo.

Asansörün kapısı tamamen açıldığında Jaewoo beni gördü ve kulak hizasında tuttuğu telefonu yavaşça aşağıya indirdi. Magazinciler gözlerini doğrulttukları düzlemi takip ederek avına kilitlenen tazi gibi ileri atılmaya çalıştılar. Güvenlik görevlileri onlara engel oldu.

Jaewoo yavaşça bana doğru ilerledi. Gösteride giydiği takım elbiseyi çıkarmaya fırsatı olmamıştı fakat kravatını gevşetmişti. Saçları birbirine girmişti. Bana doğru uzanıp sıkıca sarıldı. Ben de aynı şekilde karşılık verdim. Arkamızdan kapanan asansör kapağı, lobinin gürültüsünü de kesmiş oldu. Jaewoo çatı katının düğmesine basmak için uzandı ve sonra yeniden bana döndü.

“İyi misin?” diye sordu gözlerime bakarak. “Halmeonin nasıl?”

“İyi. Acil ameliyata alınmış ama her şey yolunda gitmiş.”

Yukarı çıkarken asansörün ekranındaki numaralar da değişmeye devam etti. Yirmi beş. Yirmi altı. Yirmi yedi.

“Özür dilerim,” dedim kekeleyerek. “Fotoğrafi cüzdanımdan çıkarmıştım. Düşürdüm herhâlde. Dikkatsizlik ettim. Hepsi benim hatam.”

“Senin hatan falan değil.”

Asansör durdu. Hastanenin çatı katına ulaşmıştık. Jaewoo elimden tuttu ve merdivenlere yöneldi. Bir kat çıktıktan sonra çatıya ulaştık. Hava yapış yapıştı. Kuru rüzgâr, saçımı yüzüme karıştırdı. Jaewoo ceketini çıkardı, kravatını tamamen açtı. Çatının kenarındaki korkuluklara doğru yürüdü. Onu takip ettim. Aşağısı minibüslerle ve ambulanslarla doluydu.

“İnsan biraz saygı duymalarını bekliyor,” dedi.

“Hastaneye nasıl bu kadar çabuk gelebildiler?”

“Okulun önünde beni bekliyorlardı. Peşimden geldiler. Taksici yolda kurnazlık etti, neredeyse onlardan kurtuluyordu ama hastanenin yakınında izimizi buldular.”

Aşağıya baktı. “İyi misin gerçekten?”

“Ben...” Buna cevap vermek kolay değildi. Kafam allak bulaktı. Duygularım ise karmakarışık. O anda ne yaptığımı anladım.

“Solo gösterim vardı.”

Jaewoo gerildi. “Hâlâ vaktin var.”

“Yok,” dedim. “Yapamam.” Şimdiye kadar sıram geçmiş olmıydu. Ayrıca insanlar hakkımdaki haberi de görmüştü. MSO’ya⁷⁰ giriş biletim, solo gösterimdi. Artık Amerika’ya dönmekten başka çarem yoktu. Filarmoni Orkestrası son hakkımdı. “Her şey bitti.”

⁷⁰ MSO (*Manhattan School of Music*), Manhattan Müzik Okulu. (e.n.)

“Jenny.”

“Şimdi ne olacak?”

Ne demek istediğimi anlamıştı. “Şirket, basın açıklaması yayımlayacak.”

“İnkâr edecekler, değil mi? Sori ve Nathaniel’da olduğu gibi.”

“Bilmiyorum. Ama ben seni korumak için elimden geleni yapacağım.”

“Yapma,” dedim keskin bir çıkışla. *Korumak*. Yine o kelime. İnsanların beni korumasını istemiyordum. Özellikle bu durum onlara zarar verirken.

Jaewoo bana doğru bir adım attı ama yüzündeki üzgün ve kafası karışmış bir ifadeyle durdu.

“Grup üyelerini, aileni, kendini koruman gerekirken bir de beni korumaya çalışma. Eskiden beri senin yanında olan insanları düşün. Gelecekte de yanında olacakları...”

“Jenny, sen...”

“Ben gidiyorum, Jaewoo. İki gün sonra. Hatta daha az.”

Sessizlik oldu. “Bunu bana ne zaman söyleyecektin?”

Ve aniden yapmam gereken tek şeyi yapmamak için ne kadar çaba sarf ettiğimi anladım. İster bir ay sonra olsun, ister iki gün sonra, ayrılık bizim için kaçınılmaz bir şeydi.

Jaewoo iyi kalpli biriydi. Bu skandala rağmen benden ayrılmayacaktı. Beni korumak için elinden geleni yapacaktı. Ancak onu koruması gereken, onun çıkarlarını düşünmesi gereken kişi bendim.

“Fark eder mi?” dedim sakince. “Zaten ayrılacaktık.”

Gözlerini kırptırdı. “Öyle mi?”

“Birlikteliğimizin bu denli geç başlamasının sebebi de buydu zaten. Bambaşka hayatlar yaşıyoruz. Sen ünlüsün, yıldızsın. Ben-se New York’ta müzik okuluna gitmek istiyorum.”

Annemin birkaç gün önce söyledikleri aklıma geldi. Haklıydı. Sadece o gün bunları duymaya hazır değildim. “Ben eski hayatıma geri dönüyorum. Sana da aynısını yapmanı öneriyorum.”

“O kadar kolay söylüyorsun ki bunları...”

Şimdi gözlerini kırpmıştırma sırası bendeydi. “Fotoğraf için özür dilerim. Başka kanıt olmadığı için şirketin olanları inkâr edebilirse...”

“Keşke başından ayrılacağımızı söyleseydi biri. O zaman içim bu denli acımazdı.”

“Jaewoo...”

“İlişkimizin birkaç ay sonra biteceğini düşünerek girmedim ben bu yola. Kimse bir ilişkiye bitecek diye başlamaz.”

“Doğru, insanlar en başından başlamamaları gerektiğini bildikleri için ilişkilerini bitirme kararı alırlar.”

“Buna gerçekten inanıyor musun?”

Hayır demek istiyordum. Seninle geçirdiğim iki ay, Seul’de arkadaşlarımla geçirdiğim beş ay hayatımın en güzel zamanlarıydı demek istiyordum.

Ancak bu cümleyi söylemek için kendime acı çektirdiğimin farkındaydım çünkü artık geri dönüyordum ve ona âşık olduğumu söylemenin ikimize de faydası olmayacaktı.

“Evet.”

Çatıya açılan kapı aralandı.

“Jaewoo.” Menajeri içeride, ışığın altında duruyordu. “Her yerde seni aradım. Telefonuna neden cevap vermiyorsun? Aşağısı sirke döndü. Güvenlik arka taraftan çıkmamıza yardım edecek. Haydi, gidelim.”

Ardından beni fark etti. “Tek başına gelsen iyi olur.”

Jaewoo ceketini yerden aldı. Kapıya doğru yürüdü. Yanımdan geçerken durdu, “Sana daha önce söylemek istemiştım bunu,” dedi. Gözyaşlarıma hâkim olmaya çalışarak ona baktım.

Kalbini kırmış olsam da gülümsedi ve “Bu gece çok güzel görünüyorsun,” dedi. Birkaç saniye sonra kapı büyük bir gürültüyle kapandı. Gitmişti.



OTUZ SEKİZ

Her Kore dizisinde, final sahnesinin öncesinde bir kovalama sahnesi oluyor ve nihayet başkarakter ile onun büyük aşkı, tüm korkuları ile çekincelerini bir kenara bırakıp buluşuyorlar. Dünya böylece bir kez daha huzura eriyor.

Ancak kimse beni durdurmak için havaalanına gelmedi. Pazar günü uçağa bindim ve eve dönüş yolculuğum başladı.



OTUZ DOKUZ

Gia Tek, sabahın altısında mesaj attı:

SNS⁸² profilinin olmamasına
şaşıyorum.

Aslında Kore'de saat akşam altıydı. *Gerçi bu iyi bir şey...*

Amerika'ya döneli bir hafta olmuştu ve havaalanına indiğim andan itibaren Gi Taek, Angela ve Sori'yle grup yazışmalarına başlamamış olsaydık jet lagı atlatmış olacaktım. Grubun adını Gi Taek koymuştu: "J'SIZE" yani "Jennysiz Eğlence".

Sori:

SNS'te sana laf söyleyen
herkesin kalbini kırarım.

Yorumlarda fırtına gibi eserim.

Gi Taek:

O zaman işleri daha beter
edersin.

Sori:

Sana ne?

Angela:



Galiba sosyal medya hesabım olmadığı için skandaldan sonra gelen tepkilerden pek etkilenmemiştim. Ancak Bae Jaewoo'nun sözde kız arkadaşının kimliğinin açıklanmamasının da bunda etkisi vardı tabii. Fotoğrafta yüzüm görünüyordu ama yüz hatlarım bulanıklaştırılmıştı. Ortaya çıkan görüntü, beni öldürüp yerime geçebilecek kadar tuhaf bir versiyonum gibiydi. Yine de beni tanıyan herkes onun ben olduğumu anlardı. Kimliğime dair başka hiçbir bilginin açıklanmaması iyi olmuştu. Sanırım bunda henüz reşit olmamamın etkisi olduğu gibi Joah'nın avukatlarının Jaewoo'yu koruma çabasının da etkisi olmuştu.

Skandal patladıktan sonraki pazartesi günü ben Pasifik Okyanusu üzerindeyken Joah, XOXO'nun üyelerinin hayatlarının gerçek anlamıyla özel hayat olduğunu bildiren bir basın açıklaması yayımlamıştı. Dolayısıyla yazıda söylentileri ne inkâr ettiklerini ne de kabul ettiklerini bildirmişlerdi. Ancak mesaj açıktı. Şirket, Jaewoo'nun arkasındaydı. Nathaniel ve Sori meselesinde olduğu gibi üzerini örtmeye çalışacaklarını düşündüğüm için bu açıklama beni şaşırtmıştı. Sori, annesini bu duruş için ikna etmiş olabilirdi.

XOXO'nun SNS sayfasında bir özür yazısı paylaşan Jaewoo, o gece verilen rahatsızlıktan dolayı hastane çalışanlarından ve hastalardan özür dilemiş ve neden geldiğini açıklamadan, yaratılan kaosun sebebinin kendisi olduğunu, sorumluluğu üstlendiğini belirtmişti. Yazının altında yazılan yorumlarda, Jaewoo'yu hastaneye kadar takip eden magazincileri onun hayatını tehlikeye atmakla suçlayan hayranları, desteklerini açıkça ortaya koymuşlardı.

Onu nankörlükle suçlayan ve gruba zarar verdiğini öne süren, prens taklidi yapmasına rağmen varoş olduğu gerçeğini değiştiremediğini söyleyen birkaç düşmanca yorum da vardı. Bu yorumları okuduktan sonra Sori gibi sert cevaplar yazasım gelmişti ama bunun bir faydası olmayacağını gayet iyi biliyordum.

Sori:

Zamanla unutulacak.

Neyse, senin haberin eskidi zaten. Lee Jae Won ve Lee Tae Ra'nın nişanlandığını gördünüz mü? Lee-Lee oldular! Rebel Heart'ta aralarında bir çekim olduğunu biliyordum.

Angela:

Onların adına çok sevindim.

Çocuklar, burada saat sabahın ikisi. Yatmam gerekiyor. //

Angela:

Seni özledik!

Ben de sizi! //

Konuşma penceresini kapatıp alışkanlıkla tarayıcıyı açtım. Henüz döneli bir hafta olmasına rağmen el alışkanlığıyla XOXO'nun SNS sitesindeki sayfalarını karıştırmaya, herhangi bir gelişme var mı diye bakmaya başladım. Ardından da günlük programlarını okumak için hayran sayfalarına girdim.

Skandalın sonra popülerliklerinden hiçbir şey kaybetmemişler, hatta biraz daha arttırmış gibi duruyorlardı. DÜNYA SAHNELERİ turnesinin programı açıklanmıştı ve Seul'deki üst üste iki gece verecekleri konserden sonra Asya, Avrupa ve nihayet Amerika'ya geleceklerdi.

Konserleri New York'taydı. Aynı gün ben de Manhattan Müzik Okulunda seçmelere girecektim. Planımı şimdiden yapmıştım.

Daha önce de yaptığım gibi biletlere baktım. 24 saat önce tükenen biletlerde bir değişiklik yoktu. Tek çare, uçuk fiyatlara karaborsada satılan biletlerdi.

Homurdanarak telefonumu yatağa attım. Neden *bakıyorum* ki? Gidecek değilim ya.

Belki de giderdim. Ancak dürbünle izlenebilecek uzaklıktaki biletlerden birini alıp onu uzaktan izleyebilirdim. İşte hak ettiğim ve çekmek zorunda olduğum cezam buydu.

Telefonum titredi. Hızla yatağa koştum. Mesajın Jaewoo'dan gelmediğini biliyordum ama bir umut işte...

Mesajı atan annemdi.

Bugün hastaneye gittik, halmeoninin tamamen iyileştiğini söylediler. Yani artık eve dönebileceğim. Her şey için özür dilerim. Eve döndüğümde uzun uzun konuşacağız. Seni seviyorum, Jenny.

Ben de seni seviyorum, anne.

Neden ayaktasın sen hâlâ?
Çabuk yatağa!

Gülerek telefonu bıraktım ve tavana diktim gözlerimi. Anne-min açılması için halmeoninin hayati tehlikesi olan bir ameliyat olması gerekmişti. Filarmoni Orkestrası'na giremediğim için biraz kızmıştı. Bir de Kore popunun yıldızlarından biriyle yaşadığım skandala yol açan ilişkim vardı tabii. Neyse ki bana kızmak yerine özel hayat üzerine uzmanlaşan iş arkadaşlarını aramış ve Joah'nın yaptığı açıklamayla iyice sakinleşmişti.

İlişkimiz, babamın hayatta olduğu dönemdeki gibi olmasa da konuşmaya başlamıştık. Bu da bir gelişme sayılabilirdi.

Gözlerimi kapattım. Uyuyamayacağımı bildiğim için de Kore'den döndüğümünden beri yaptığım şeyi tekrarladım. Müzik uygulamasını açıp XOXO'nun albümünü tekrara aldım. Beni sakinleştiren ve uyumama yardımcı olan tek şey onların şarkılarıydı. Alışmanın neden bu denli zor olduğunu anlayamıyordum. Nedeni belki jet lag, belki de onu özlememdi.



Lisedeki son seneme başlamadan bir hafta önce Jay amcamla Doğu Yakası'ndaki üniversiteleri gezebilmek için ülkenin diğer ucuna gittik. Ayrıca gezdiğimiz her okulda seçmelere katıldım. Aslında seçmelere internet üzerinden de girebilirdim ama yüz yüze olmayı tercih ettim.

Jay amca, erken mezuniyet hediyesi olarak seyahatimizin tüm giderlerini karşılamayı teklif etti. Annemin önünde büyük bir dava olduğu için de bana o eşlik etti. Hem onun deyişiyle New York'taki Kore mahallelerindeki karaoke barları gezmek de istiyordu.

"Los Angeles'takilerden farklı olmadıklarına eminim," dedim.

"Hayır, hayır. Doğu Yakası'ndaki Koreliler her şeyi daha farklı yapıyorlar," dediğinde göz devirdim.

Seyahatimizin üçüncü ve son gününde Times Meydanı'na bakan bir restoranda öğle yemeği yiyorduk. Boston'daki okulları gezmiş ve seçmelere katılmışımdı. Sabah da Julliard'a gitmişim. Geriye bir saat sonra katılacağım, hayatım boyunca gitmeyi hayal ettiğim Manhattan Müzik Okulunun seçmeleri kalmıştı. Fakat dikkatimi toplamakta güçlük çekiyordum.

XOXO buradaydı.

New York'ta.

Bir haftalık Avrupa turnesinden sonra yirmi dört saat kadar önce John F. Kennedy Havalimanına iniş yapmışlardı. Bu bilgiye, sürekli durum güncellemesi yapan ve hayranların grubun yerini belirlemek için kullandıkları, XOXO'nun dansçılarından birini takip ettiğim için ulaşmıştım.

Jay amca önümdeki hamburger tepsisine vurarak, "Neden yemeğini bitirmedin?" diye sordu. "Gergin misin? Telaşlanmana gerek yok. Diğer okullardaki seçmelerde harikalar yarattın." Haklıydı. Berklee'den sözlü kabul almıştım bile.

Pencereden dışarı bakıp, reklam panolarının aydınlığının gün ışığında bile yüzlerce insanın üzerine yansıdığı, kalabalık kavşaktaki hareketliliği izleyerek, "Gergin değilim," dedim. Reklamlardan biri gözüme takıldı. Broadway'in yeni gösterilerinden biriydi. Bu sefer Jay amcayla müzikal izleme fırsatımız olmamıştı ama ne zaman New York'a gelsem en az bir müzikal izlemeye dikkat ederdim.

Reklam değişti ve sokaktaki insanlar durup panoya baktılar.

XOXO, DÜNYA SAHNELERİ TURNESİ KAPSAMINDA BU AKŞAM MADISON SQUARE GARDEN'da. Kapı saat 19.00'da açılacak.

"Bu, senin çıktığın çocuk değil mi?"

"Jay amca!" Çevremize baktım ama kimse bizi dinlemiyordu.

"Bu akşam konseri mi var?"

"Madison Square Garden'da çıkıyorlar."

Jay amca ıslık çaldı. "Vay be! Onunla benim barımda mı tanıştınız gerçekten? Keşke imzasını alıp duvara assaydım. Güzel reklam olurdu."

"Bana hayatımı yaşamamı söylediğin gece tanışmıştık."

"Ne?" Alınmış gibiydi. "Öyle bir şey söylememem gerekiyordu."

"BÜTÜN GÜVENSİZLİKLERİMİ ORTAYA ÇIKARAN KIVILCIM OLDU."

"Hayda." Omuz silkti. "Pardon."

Ben burnumdan solurken o hamburgerinden bir ısırık aldı. Aynı reklam başka bir panoda dönmeye başladı. Telefonu çıkarıp reklamın fotoğrafını çekmek istedim. Özellikle de Jaewoo'nun ismi ve gruptaki görevinin ekranda belirttiği anı yakalamamak için kendimi zor tutuyordum.

Sokağın ortasında duran birkaç genç, panoyu işaret ederek tezahürat etmeye başladılar.

“Demek bilge tavsiyeme kulak verdin, ha? Yine bilgelik tasla-
sam kızarmısın?”

Ne dediğini anlamaya çalışarak ona baktım. “Söyle de kurtul.”

Arkasına yaslandı. “Bir hikâye anlatacağım.”

İç çektim. “Film gibi olmasın da.”

“O kadar uzun değil. Sen yemeğini ye, ben anlatırım.”

Yemeğin israf edilmesini sevmediğim için dediğini yaptım.

“Babanla ben, senin yaşlarındayken şehre yeni bir kız taşındı.”

Gözlerimi kıstım. Amcamın sayısız eski kız arkadaşından bi-
rini dinlemeye hâlim yoktu.

“Dinle sadece. Seul’den bizim okula transfer olmuştu. Çok
güzeldi. Tabii ki bizim gibi Los Angeles’in Kore mahallesinden
gelen çocuklarla işi olmazdı. Ben hemen vazgeçtim. Benimle il-
gilenen bir sürü kız vardı zaten.”

Göz devirdim.

“Fakat baban kafaya takmıştı bir kere. Ona mektuplar yazdı,
her gün okul çıkışında evine kadar ona eşlik etti. Sonra bir gün
hasta oldu...” Hatırlıyordum. O günlerdeki hastalığı daha sonra
nüksetmişti zaten. “Bu yüzden annenle ilgilenmiyormuş gibi yap-
maya başladı.” Duraksadı. “Bahsettiğim kişi, annen bu arada.”

Gözlerim dolu dolu güldüm. “Biliyorum.”

“Fakat annen de onu seviyordu artık. Baban onu ne kadar red-
derse reddetsin annen bir o kadar direndi. Onu hastanede ziyaret
etti. Mektup yazdı. Baban iyileştikten sonra ikisi de okuldan mezun
oldu ve evlendiler. Sonra sen oldun. Çok mutluydular. Uzun süre
böyle gitti.”

“Onu özlüyorum,” diye fısıldadım.

Jay amca cevap vermedi. O da babamı özliyordu.

“Sen hem annene hem babana benziyorsun, Jenny. Dik baş-
lısın ama sadıksın, iyi bir insansın. Sevdğin zaman da sonuna
kadar seviyorsun.”

Amcama baktım. O, benim babam değildi, hatta aramızda
kan bağı bile yoktu ama hayatım boyunca hep yanımda olmuştu.

“Ne demek istiyorsun, Jay amca? Bana *Jenny’ye anlatır gibi* anlatman gerek.”

“Diyorum ki insanlar kendilerini korumak için tuhaf şeyler yapıyorlar. İnsan, korktuğu zaman kalbini kapatıyor ve sonra da doğru zamanı bulamıyor. Ancak kalbini açarsan, şansını deneyecek kadar cesur davranırsan zaman da sana destek oluyor.”

“Sanırım ben bir hata yaptım ama bu hatayı nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.”

“Yanılıyorsun. Hatayı nasıl düzelteceğini çok iyi biliyorsun. Sadece... Git.”



“Jenny, seçmelerde gösterdiğin başarıdan ve bize sunduğun çalışma dosyasından sonra seni Manhattan Müzik Okuluna kabul ettiğimizi sözlü olarak bildiriyoruz.”

Yüzünde anlayışlı ve sıcak bir ifadeyle bana bakan müdüre verebildiğim tek karşılık, ağzım açık bir hâlde kalmak olmuştu. Eminim ki bu mutlu haberi verdiği öğrencilerin çoğunda aynı ifadeyi gördüğü için bu duruma alıştı. Bu zamana kadar harcadığım tüm emeğin karşılığını almıştım.

“Çello öğretmenimiz, Profesör Tu,” diye devam etti, “bu akşam birkaç öğrenciyle yemek yiyecek. Onlara katılmak ister misin?”

“Saat kaçta?”

Gözlerini kırparak saatine baktı. “Beş buçuk gibi.”

“Seve seve.”



Yemek Upper West Side Mahallesi’ndeki havalı restoranlardan birindeydi. Ancak şaşırtıcı bir şekilde masada aile yemeği havası hâkimdi. Asya ve Avrupa’da ders vermiş ve birçok ödüllü gruba üye olan Profesör Tu’ya şimdiden hayran olmuştum.

Öğrenciler de oldukça havalıydı. Özellikle de hemen yanımda oturan ve çağdaş çello bölümünde ikinci sınıf öğrencisi olan kızla ve karşımdaki besteci olmak isteyen çocukla iyi anlaşmıştım.

Yemekteki samimi sohbetlerden zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Saat altı, sonra da yedi olmuştu. Yedi buçukta sarımsaklı ekmeklerin keyfini çıkarıyordum. Herkes çok mutluydu. Yaşı büyük olan birkaç öğrenci, ikinci şişe şaraba geçmişti bile. Garson geldiğinde öğretmenimiz tatlı menüsünü istedi.

“İyi misin?” İkinci sınıflardan bir kız endişeli gözlerle bana bakıyordu.

Birden ayağa kalktım. Herkes bana döndü. “Özür dilerim,” dedim, “ancak gitmem gerek.”

“Tabii, Jenny. Birinin, kaldığın otele kadar sana eşlik etmesini ister misin?”

“Otele dönmeyeceğim,” dedim ve kendime hâkim olamayarak açıklamaya koyuldum. “K-pop konserine gideceğim.”

“Bunu daha önce söylemeliydin,” dedi Profesör Tu. “Konser beklemez.”

“XOXO’dan mı bahsediyorsun?” dedi ikinci sınıflardan olan kız. “Onları çok seviyorum.”

Sıcak ama aynı zamanda meraklı bir ifadeyle önce o kıza, sonra da diğer öğrencilere baktım. Ian’ın Kore pop müziğini sevdiğimi söylediğimde verdiği tepkiyle Manhattan Müzik Okuluna gidecek ciddiyeti barındırmadığımı düşündürmesi aklıma geldi.

“Tuhaf olur mu?”

“Tuhaf mı?” dedi Profesör Tu şaşkınlık içinde. “Hayır, neden tuhaf olsun ki? O da müzik. Bizler müzisyeniz. Acele et o hâlde. Geç kalma.”

“Hayır, haklısınız,” dedim gülümseyerek. Sonra diğer öğrencilere döndüm. “Geç kalmak istemem.” Hızla kapıdan çıktım ve bir taksi çevirdim. Aklımdan sadece bir şey geçiyordu. *Lütfen geç kalmış olmayayım.*



KIRK

Madison Square Garden'in önünde akılalmaz bir trafik vardı. 36. Cadde ile 7. Cadde'nin kesiştiği yerde taksiden inip birkaç sokağı koşmak zorunda kaldım. Taksideyken J'SIZE grubuna mesaj attım:

Madison Square Garden'a
gidiyorum. Bana şans dileyin. //

Arkadaşlarımdan gelen cevaplar beni iyice havaya soktu:

Gi Taek:

İşte! İşte!

Angela:

Jenny! Böyle devam!

Sori:

Onu elinden kaçırma!

Telefonumdan saate baktım. 19.40'tı. Yani XOXO'nun sahneye çıkmasına yirmi dakika vardı.

Jaewoo'yu aramaya çalıştım ama sesli mesaja düştü.

Hemen Jaewoo'yla ayrıldığımız geceden sonra hiç konuşmadığım

Nathaniel'a mesaj attım:

Madison Garden Square'deyim.
Beni içeri sokma şansın var mı? //

Konsere yirmi dakika kalmış olmasına rağmen dışarıdaki kuyruk, bilet ve çanta kontrolünün önünde uzamaya devam ediyordu. Biletim olmadan içeriye giremezdim.

Nathaniel'ı aramak için telefonumu elime aldım ama o anda şarjı bitti. Günlerin yorgunluğu yüzünden önceki akşam telefonumu şarja takmayı unutmuştum tabii.

Konserin başlamasına on beş dakika kaldığını düşünüyordum. Ya da belirtilen başlangıç saatine. Seul'deki 95D konseri bile zamanında başlamamıştı.

Binanın etrafında dolanıp içeriye girmenin başka bir yolunu aradım. İşte! Kapısında bir güvenlik görevlisinin olduğu, kırmızı bantlı giriş vardı. Ekibin içeri alındığı kapı olmalıydı bu. Hızla oraya ilerledim. Latin kökenli görevli, kuşkulu gözlerle bana baktı. "Girişler binanın diğer tarafından."

"XOXO'yu görmem lazım."

"Tabii, diğer yirmi bin kişi gibi."

"Hayır, ben onları tanıyorum. Aynı sınıftayız."

"Eminim."

"Yoo Ji Tae'ye sorabilirsin. Menajerlerine."

"İyi denemeydi. Şimdi geri çekilirsen..."

Hayır, bu iş güvenlik görevlisinin kovalamasıyla bitmemeliydi. Gözlerimi onun arkasına çevirdim. Şimdi vazgeçemezdim. Jaewoo'yu görmeli, ondan özür dilemeli, hatamı kabul etmeliydim...

"Jenny?"

Güvenlik görevlisinin arkasından çıkan ve siyah minibüslere doğru yürüyen bu kişi, yüreğimi ağzıma getirmişti.

Sun.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu. Oldukça pahalı görünen lacivert ceket ve omuzlarından aşağıya sarkıtığı saçlarıyla sahneye çıkmaya hazır görünüyordu. Çok yakışıklıydı ama görmek isteyeceğim kişi değildi.

“Jaewoo’yu görmeye geldim.”

“Ya.” Dudağını ısırdı. Bir şey düşündüğü belliydi.

“Senin beni sevmediğini biliyorum,” dedim. Tek kaşını kaldırdı. “Jaewoo’nun dikkatini dağıtacağımı ve benim yüzümden kariyerini mahvedeceğini düşündüğünü biliyorum. Ama yanılıyorsun. Jawoo yumuşak yüreğiyle insanların sorumluluklarını üstlenmeyi seviyor ama benim sorumluluğumu üstlenmesine gerek yok. Çünkü benim de ona ihtiyacım yok. Onunkinden farklı bir hayat sürüyorum. Yine de onunla olmak istiyorum. Mutsuz olduğunda yanında durmak, onu mutlu etmek istiyorum. Gerçi onun mutsuzluğu beni de mutsuz edeceği için hiç mutsuz olmasın istiyorum. Anlatabiliyor muyum?”

“Evet.”

Cevap vermesini bekledim ama hiçbir şey söylemedi. Şaşkınlıkla bizi izleyen güvenlik görevlisine döndü. Görevli Korece bilmiyorsa bizi anlaması mümkün değildi.

“Pardon, beyefendi.” Bileğine sarılı kartı gösterdi. Kötü İngilizcesiyle, “Ben grup üyesiyim. O da...” diyerek beni işaret etti. “VIP.”

Arkamdan büyük bir gürültü koptu. “Sun-oppa!”

Tanınmıştı. Kısa süre içinde gürültü iyice yükseldi ve yer, ayak sesleriyle titredi.

“Kahretsin.” Güvenlik görevlisi destek çağırmak için telsizine sarıldı. “İçeri girin. Çabuk!”

Şeridin arkasına geçtik ve Sun’la içeri girdik. Kapının ardından bile “Sun-oppa” sesleri yükselmeye devam ediyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim nefes nefese. Bedenimdeki adrenalin seviyesi yükseldiği için kalbim bir hayli hızlı atıyordu. “Bana yardım edeceğini hiç düşünmezdim.”

“Yardım etmiyorum ki,” dedi. “Sadece aranızda girmemeyi tercih ediyorum.”

“O da yardım.”

Omuz silkti. Koridorda hızla ilerlemeye başladı. Peşine takıldım. Onu eğilerek selamlayan ve şans dileyen ekipten birkaç kişinin yanından geçtik. Hepsi meraklı gözlerle beni inceledi.

“İkimizin de Jaewoo’nun iyiliği konusunda farklı görüşleri var,” dedi. Bizi izleyen kimsenin olup olmadığını kontrol ettikten sonra devam etti, “Ama bu, onun hayatı. Kendisi için en doğru olana kendisi karar vermeli.”

“Sana çok akıllı olduğunu söyleyen biri olmuş muydu?”

Güldü. Saçlarını arkaya savurdu. Giderken omzunun üzerinden, “Beni boşuna XOXO’nun lideri yapmadılar,” dedi.

Koridorda ilerlemeye başladım. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama Jaewoo yakınlarda olmalıydı. Onu bulmalıydım.

“Hey, orada dur!” Bu sefer Korece konuşan XOXO’nun korumalarından birine takılmıştım. “Buraya girebileceğini gösteren kartın nerede?”

Lanet olsun! Çok yaklaşmıştım. Koridorun ucu görünüyordu. Koşmalı mıydım?

“Ona karışma,” dedi tanıdığım bir ses. “Burada çalışıyor.” Omzumun üzerinden arkaya baktım. Mingyu korumayla samimi bir sohbe girişmişti. Saçlarını kırmızıya boyamıştı ve üzerinde zincirlerle süslenmiş siyah bir takım elbise vardı. Adamın omzundan bana bakıp göz kırptı. Bana sunduğu fırsatı değerlendirip, koridoru koşarak geçtim. Köşeyi dönünce Nathaniel’a çarptım.

“Jenny, bu ne sürpriz!” Üzerinde desenli bir ceket ve bol bir pantolon vardı. Son görüşmemizden sonra saçlarını, koyu renkli gözleriyle zıt şekilde beyaza boyamıştı. “Burada ne işin var? Sen Los Angeles’ta değil miydin?”

“New York’taki üniversitelerin seçmelerine girmeye geldim.”

“Öyle mi? Nasıl geçti peki?”

"İstediğim okula kabul aldım."

"Tebrikler!" Beşlik çakmak için elini kaldırdı. Ben de düşünmeden karşılık verdim.

"Bir dakika ya!" dedim. "Buraya seninle ayaküstü sohbet etmeye gelmedim. Jaewoo nerede?"

Kaşlarını çattı. "Bilmem."

"Ne demek bilmem? Konser başlamak üzere değil mi?"

İç çekip makyajını bozmamaya çalışarak yanağını kaşdı. "Jaewoo'yu tanıyorsun. Stresli olduğunda yalnız kalmak ister. Gerçi şu an ortadan kaybolmak için doğru zaman değil ama. Ben de Sun'a çıkışı yarım saat öteleyebilir miyiz diye soracaktım. Çoktan 20.05 oldu ve normalde on dakika içinde sahnede olmamız lazım."

Jaewoo kayıp, diye düşününce göğsüm sıkıştı. Endişeden çok onu bulmak konusunda gereklilik hissediyordum. "Sen Sun'ı bul. Ben Jaewoo'yu bulurum."

Nathaniel birkaç saniye bana baktıktan sonra başını salladı. "Onu sana teslim ediyorum."

Nathaniel, benim geldiğim koridora doğru ilerledi ve sola döndü. Ben de diğer yöne ilerledim. Sahneye çıkmasına on dakika kalan bir K-pop yıldızı nerede olabilirdi?

Koridordaki tüm kapılar kapalıydı. En yakındakine gidip kapıyı açtım. Hazır erişte yiyen dört kişi ağızları açık bir hâlde bana baktılar.

"Pardon!" diyerek kapıyı kapattım.

Kapı kapı dolaşarak onu bulamayacağım belli olmuştu. *Düşün, Jenny!*

Koridor karanlıktı ve stadyumdan yükselen tezahürat sesleri sahne arkasında yankılanıyordu. Her kapının altından yayılan ışık huzmesi, içeride bir hareketlilik olduğunu işaret ediyordu.

Koridorun sağındaki son kapı hariç... Kapının altından ışık gelmiyordu. Oradaya doğru yürümeye başladım, adımlarımı hızlandırdım, en son koşarak kapıya ulaştım.

Jaewoo'yu tanıyorsun.

Onu tanıyordum. Tanıştığımız gün onu karanlık karaoke odasında gözlerini kapatmış, tek başına otururken bulmuştum.

Kapı kolunu çevirdim. Kilitli değildi. Kapı açılırken koridor-daki ışık içeriyi aydınlattı. Odanın köşesindeki koltukta oturan Jaewoo, başını kaldırdı. İçeri girip kapıyı kapattım.

“Jenny,” diyerek ayağa kalktı. “Sen burada...” Duraksadı. “Sen burada ne yapıyorsun? Her şey yolunda mı?”

“Her şey yolunda.”

Çünkü tam karşımdaydı.

Diğerleri gibi o da moda dergisinden fırlamış gibi giyinmişti. Derin V yakalı bir tişört ve üzerinde de spor bir ceket vardı. O, bu kıyafetlerin içindeyken sadece yüzüne bakabilmek çok zordu. Kıyafetinde Mingyu’nunkilerle uyumlu sayılabilecek zincir aksesuarlar vardı. Boynunda da bir zincir kolye vardı.

“Jenny?”

“Kusura bakma, dikkatim dağıldı. Sen... Karşındakinin dikkatini dağıtıyorsun.”

Şaşkın bir ifadeyle yumuşayan yüzünde, kederli bir gülümseme oluştu. Tam o anda elinde bir şey tuttuğunu fark ettim.

“O?”

Yapışkanlı fotoğraf şeridi... Onu tamamen kaybettiğimi sanmıştım.

Başını salladı. “Öğrencilerden biri, bunu okulun bahçesinde bulmuş ve fotoğrafını çekip yerel magazin programlarından birine satmış.”

“Jina mı?”

Kaşlarını çattı. “Kim Jina mı? Hayır, birinci sınıflardan biri. Para kazanmak için yapmış. Sonra fotoğrafı bana getirip özür diledi. Özrünü kabul ettim. Skandal onu da kötü etkilemiş.”

“Ben de üzüldüm,” dedim. Sonra içten bir şekilde tekrarladım, “Çok üzüldüm.”

Jaewoo karşılık vermedi, sabırla konuşmaya devam etmemi bekledi.

“Her şey birbirine girmişken, öylece çekip gittiğim için özür dile-
rim. Korkmuştum. Şu an düşününce bunun ne kadar aptalca oldu-
ğunu anlıyorum ama sana olan sevgim beni korkuttu. Yaşadıkları-
mızdan sonra ayrılırsak ne kadar üzüleceğimden korktum. Kendimi
düşünmem ironik oldu, biliyorum ama öyle olmak zorundaydı.”

Derin bir nefes aldım. “Sonunun kötü olacağını bile bile se-
ninle çıkmaya başlamam da hataydı. Bunu önceden düşünmeliy-
dim. Ben müzisyenim. Müzisyenler konserin kötü geçmesi için
prova yapmaz, değil mi? Çok çalışır; tüm zamanını, enerjisini,
tutkusunu bu işe yatırır ve sonunda güzel bir konser verir.”

Jaewoo bir süre bana baktı. Yüzünden, ne düşündüğü belli
olmuyordu. Sonra, “Bu güzel konserde partnerin olmak istiyor-
um,” dedi.

“Tanrım!” diyerek inledim. “Benzetmemi mahvettin.”

Gülmeye başladı. Tüm vücudu titriyordu. Gözleri yaşarmıştı.

İç çektim. “Saat kaç? Biraz sonra çıkman gereken muhteşem
bir konserin yok muydu senin?”

Sustu. “Lanet olsun, haklısın. Onu tamamen unuttum.”

“TAMAMEN UNUTTUN MU?”

Makyajıyla ve üzerindeki kostümlerle gülümsemesi, kalbime
saplanan bir ok gibiydi. “Üç ay önce Seul’deki hastanenin çatı
katında benden ayrılan, âşık olduğum sevgilim, New York’taki
konserimden hemen önce ortaya çıkarsa unuturum tabii.”

ÂŞIK OLDUĞU!

“Buraya neden geldiğimi bile unutturdun bana.”

“Ah, evet, neden buradasın?”

Utangaç bir hâlde gülümsedi. “Gergindim. Gerginim. Ameri-
ka’daki ilk konserimiz olmasının yanı sıra çıkacağımız en büyük
konser bu.”

“Çok güzel geçecek. Buna hazırsınız. Seni destekleyen grup
arkadaşların hata yapsan bile bunu kapatmak için birbiriyle yarı-
şacaktır. Ki hata yapmayacağına eminim,” dedim. Hızla ekledim,
“Yani sen ne demek istediğimi anladın.”

Motivasyon konuşmalarında hiç iyi değildim.

“Haklısın,” dedi. “Sanırım artık hazırım.” Ona doğru uzattığım elimi tuttu. Birlikte odadan çıkıp Sun’ı gördüğüm yere doğru ilerledik. XOXO’nun üyeleri orada bekliyordu.

“Jaewoo-hyeong! Jaewoo-hyeong!” diye bağırdı Mingyu.

“Şuna bakın,” dedi Nathaniel alaycı bir tavırla. “Jenny kimi bulmuş?”

Jaewoo, bir eliyle ensesini ovuşturup diğer eliyle benim elimi tutmaya devam etti. “Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı,” diye karşılık verdi.

Nathaniel göz kırparak, “Evet, biliyoruz,” dedi.

“İyi misin?” diye sordu Sun. “Biraz daha bekleyebiliriz.”

“İyiyim.”

“Eğer sahnede kendini kötü hissedersen, Jaewoo-hyeong,” dedi Mingyu, “işaret versen yeter.” İşaret parmağını kaldırıp çenesini kaşıdı. “Ben komik bir şey yapıp herkesin dikkatini dağıtıyorum.”

Jaewoo sırtıttı. “Teşekkür ederim, Mingyu-yah.”

Gözlerim doldu. Böyle bir ana şahit olup duygularıma hâkim olmam mümkün değildi.

Birbirlerine destek olmaları çok güzeldi. Güven, sevgi ve inanç. Onları bütünleştiren de buydu.

“Jenny,” dedi Mingyu, “Ne oldu? Neden ağlıyorsun?”

Jaewoo elimi bırakıp gözyaşlarımı sildi. “Ben... Ben sizin en büyük hayranınızım.”

Hepsi güldü. Jaewoo arkadaşlarına döndü. “Hazır mıyız?”

Mingyu yumruğunu havaya kaldırarak, “Evet!” diye bağırdı.

Nathaniel sırtıttı. “Onlara hayatları boyunca unutamayacakları bir konser verelim.”

“Herkes elini uzatsın,” dedi Sun ve grubun en büyüğünden en küçüğüne doğru ellerini ortada üst üste koydular. “Biz kimiz?”

Ortada birleştirdikleri ellerini bağırarak havaya savurdular.

“XOXO!”

Alıcı: Jenny Go, Manhattan Müzik Okulu
Jooyoung-ah
Mutlu yıllar!

Anneme ve kız kardeşime gönderdiğin hediyeler için teşekkür ederim. Joori okuldaki arkadaşlarına Amerika'daki havali eonnısından bahsederek herkese hava atıyor. Annem, yazın Seul'e geleceğin için sabırsızlanıyor. Sadece senden bahsediyorlar. Benim için sorun yok tabii, ben de sadece senden bahsetsem yeter.

Final sınavlarında sana başarılar diliyorum. (Bu kartpostal o zamana kadar sana ulaşmış olmalı.) Üstesinden geleceğine emnırım. Çünkü çok çalışyorsun.

Ben de çok çalışıyorum. Bir sonraki buluşmamızda birlikte çalışalım.

Daha dün gece konuştuğumuzu biliyorum ve bu kartpostalın eline ne zaman geçeceğinden de pek emin değilim ama yine de bu yaz yüz yüze söyleyeceğim şeyleri sana önceden yazmak istedim.

사랑해.⁷²
XOXO, Jaewoo.

⁷² Korece 사랑해 (Saranghae): "Seni seviyorum." (c.n.)



Axie Oh

Axie Oh, New York'ta doğmuş ve New Jersey'de büyümüş birinci nesil bir Koreli Amerikandır. California San Diego Üniversitesinde lisans öğrencisi olarak Kore Tarihi ve Yaratıcı Yazarlık okumuş ve Lesley Üniversitesinde Gençler İçin Yazarlık alanında yüksek lisans yapmıştır. Tutkuları arasında K-pop, anime, kırtasiye malzemeleri ve sütlü çay bulunmaktadır. Şu anda Las Vegas, Nevada'da, yavru köpeği Toro ile yaşamaktadır.

Jenny, annesiyle birlikte Los Angeles'ta yaşayan Güney Koreli bir genç kızdır. Tek amacı, iyi bir müzik okulunda okumaktır. Jay amcasının karaoke barında gizemli ve yakışıklı Jaewoo ile karşılaşır. Macera dolu bir gecenin ardından Jaewoo, ortadan kaybolur.

Üç ay sonra Jenny, annesiyle birlikte hasta büyükannesine yardımcı olmak için Güney Kore'ye gider ve eğitime bir süre orada devam etmesi gerekir. Gittiği okulda Jaewoo'nun da öğrenci olduğunu öğrenince çok şaşırır. Fakat Jaewoo, yalnızca bir öğrenci değildir; dünyanın en büyük K-Pop gruplarından birinin üyesidir.

Jenny ve **Jaewoo**'nun gelecekleri için çizdikleri yol, belki de çoktan rotasından çıkmıştır.



ISBN: 978-605-304-745-2



9 786053 047452